

ΠΑΝΟΡΕΟΝ

ΔΡΑΧ.

4

7
29

ΕΤΟΣ Γ' ΔΡΙΘ. 153

“ΑΣΠΟΥΗ - ΕΛΛΑ.”

ΕΤΟΣ ΤΡΙΤΟΝ ΦΥΛΛΟ 153

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ :

Έτησία 200
Έξάμηνος 100

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ :

Ευρώπη . . . . . Διρ. 1.10.0
Αμερική . . . . . Δολ. 6

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ :
Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ & ΣΙΑ

21 - 27 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1936

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ 15

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 28-332

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

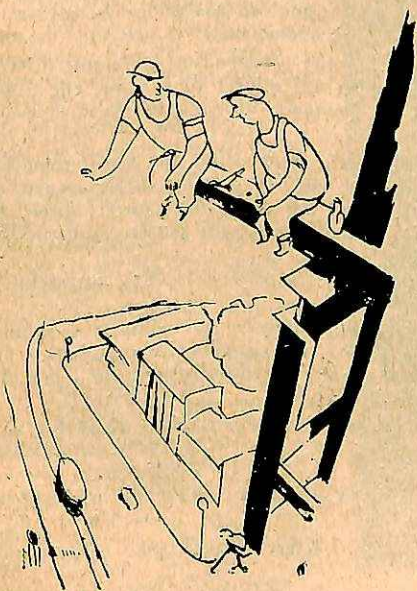
Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται

ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΟ ΣΤΟΥΝΤΙΟ

— Ποιός είναι εκείνος ο χονδρός ;
— 'Η «Φωνή του τρίτου γουερουνιού» για
το ζωολογικό φίλμ.

ΓΙΑ ΝΑ ΤΟΥ ΔΩΣΗ ΜΙΑ ΙΔΕΑ

— Όστε παντρεύσαι την Τζιοβανί.
να; Για σκέψου πώς εγώ την γνώρισα από
τόση δά...

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ ΟΛΟΙ

ΤΟ ΝΕΟΝ ΙΠΠΟΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΙΖΑΜΠΩ

Ένας αδιάκοπος αγών του ώραλου ιππότη Πασσαβάν, έναν
τίον μιας πανισχύρου εξωτομανούς και αιμοσταγούς βα-
σιλίσσης, που σκοτώνει με τα χάρδια, με την δμ-
μορφιά, τη σαγήνη της και τα δηλητήρια.

ΣΟΦΙΑ.

ΕΤΟΙΜΟΤΗΣ

Κάποιο παιδάκι, κρατώντας ένα γαϊδά-
ρο, περνούσε μπροστά από ένα στρατώνι.
Δυό φαντάροι θέλησαν γά το πειράξουν.
— Βρέ πιτσιρίκο, τί τον τροβάς έτσι
τόν αδελφό σου ;
— Θέλει νά καταταχθῇ στο στρατό κι ἐ-
γώ δὲν τὸν ἀφήνω, ἀπήντησε με ἐτοιμότη-
τα ὁ μικρός.

***

ΚΟΥΤΟΣ ΗΤΑΝ :

Ὁ πα πᾶς (στὸν φυλακισμένο). — Ἡ
μανία τοῦ πιτοῦ σ' ἔφερε ἐδῶ ;
Ὁ φυλακισμένος — Τί λές, πα-
πᾶ μου ; Τόσο χαζὸ με πῆρες νά νομίσω
τὴ φυλακή γιὰ ταβέρνα.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΪΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

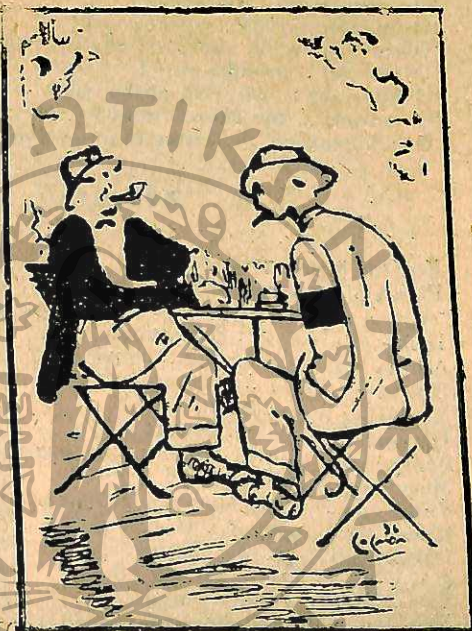
ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

1. Τζοβανί

16-8-85

36017

— Για ποιόν φοράς πένθος ;
Για κανέναν. Είναι μπαλωμένο το
μυαλί μου.

Η ΣΑΤΥΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΡΑΔΙΟΣΚΟΠΙΟΝ ΚΑΙ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΑ

Είρωνεύεις τής τύχης

—Νάσαι τυφλός και να σου πέσουν στο λαχείο ένα ζευγάρι κιόλια.
—Νά πηγαίνεις σπίτι σου με άδειαν χέρια γιατί δεν έχεις να ψωνίσεις και να σου λένε καλή δρεξη.
—Νάσαι ξυπόλυτος και να σου φωνάξει ή άγάπη σου, πώς θα σου δόση τα παπούτσια στο χέρι.
—Νάσαι θεόκουφος και να σου στείλουν δώρο μια διαρκή ατέλεια για τα κονσέρβες του Ώδείου.
—Νάχης γυναίκα σου ένα καλλιτεχνικό αστέρι και να ζητάς φως από την Έταιρίν Πάουερ.
—Νάχης γυναίκα νευρική και να σε ρωτούν αν διάβασες «Κόλαση» του Δαντ.
—Νάχης ξένες μασέλες και να σου συστήνουν αλάνθαστο για τρικό για τον δοντόπονο!
—Νά σου χαρίσουν λουσινόν για την τριχόπτωση ενώ φορείς περρούκα.

Πώς εκφράζεται ο έρωας

(Κατά... επαγγέλματα)

Ο ζαχαροπλάστης .... τὰ σοροπιάζει !
Ο λουκουματζής ..... τὰ μελώνει !
Ο μάγειρος ... τὰ ψήνει !
Ο καφεκόπτης ... τὰ καθυρνεύει !
Ο μουσικός ... τὰ παίζει !
Ο πυροσβέστης ... καίγεται !
Ο τσαγγάλης ... τὸν στενεύει τὸ παπούτσι !
Ο φαγάς ... ἔχει λιγοῦρες !
Ο ἀκατάστατος ... γίνεται ἄνω κάτω !
Ο κλέφτης ... βουτάει !
Ο ἔμπορος ... ἔχει δολοηψίες !
Ο ἐργάτης ... πιάνει δουλειά !
Ο ἐργολάβος ... κάνει ἐργολαβία !
Ο ἀρθρικός ... πιάνεται !
Ο δημοσιογράφος ... κυκλοφορεῖ !
Ο πενησμένος ... γορταίνει σὺν τὴν βλέπῃ !
Ο τυφλός ... στραβώνει !
Ο φρονιμός ... χάνει τὰ μυαλά του !
Ο γιατρός ... τὴν ἐπισκέπτεται !
Ο διδάσκαλος ... κλείνει τὸ ρῆμα ἀγαπάω—ω !

Ἀδύνατα

Κοτέτσι δίχως πετεινὸ
Γλέντι δίχως παρεξήγηση
Ἄρθρο τοῦ κ. Ξενοπούλου χωρὶς αὐτολιβάνισμο
Πῶλ—Νὸρ χωρὶς... ξεπαιγισμα
Δέσιμο τοῦ Μελά με μιά... σκηνή
Πρωταγωνίστρια ὑπερέττας με... φωνή,
Μαθήτρια δίχως ἀγάπη
Πλευρίτωμα χωρὶς... σινάπι
Δρόμος τῆς Ἀθήνας ποὺ δὲν ἔχει σκαφθῇ
Μουσικοκριτικός ποὺ νάχη... αὐτὴ !
Συνεδρίασις συμβουλίου χωρὶς φωνές
Κεντρικὸς δρόμος με... Βεσπεσιανές,
Γάλα δίχως νερό τοῦ Μηραϊῶνος
Φύας γήρας ποὺ νὰ εἶναι ὁ μόνος.
Σπιτι χωρὶς... ἐνοικιαστήριο
Μελοδωχὸς χωρὶς... δημοπρατήριο !
Γειτονιά δίχως καφενὲ
Πικ-νικ δίχως νεφενὲ
Ἑλληνικὸ βουνὸ δίχως γίδια

Μοντέρνα χωρὶς... ξυρισμένα φρυδιά
Μάρτης χωρὶς σαρακοστή
Κυρία ποὺ τὴν σέβονται χωρὶς... ἐραστή !

Ἀγῶνες σκοποβολῆς

Πρῶτος ἦρθε ὁ κ. Μελάς ὁ ὁποῖος εἶπε με τὴν Ἀκαδημίαν τάχει, εἶπε με τὸ ἐθνικὸ θέατρο, εἶπε με τὴν Μαρίκα Κοτοπούλη, ἐπιτυγχάνει πάντα τὸν σκοπὸν...
Δεύτεροι διάφοροι ταχυογράφοι γιὰ τοὺς νέους σκοποὺς ποὺ ἔγραψαν τελευταίως.
Τελευταῖοι οἱ κομμουνιστὰς οἱ ὁποῖοι ἀπεδείχθη πὺς δὲν ἔχουν καθόλου καλὸ σκοπὸ !

Συνελήφθησαν

Ὁ γαλατᾶς Π Βρυσάκης γιὰτὶ πουλοῦσε νερό με κόλλα, ὁ μπα- κάλης Νοθίας γιὰτὶ ἀντὶ βούτυρο πουλοῦσε ὀλειματόκηρι. Ὁ ψο- μᾶς Βρωμικός γιὰτὶ μέσα στὸ ψωμί του εἶχε ἄμμο τῆς Γλυφάδας. Καὶ ὁ τωβερνιάρης Μπουρουνίσκος ἐπειδὴ τὸ κοκκινέλι του ἀποτελεῖ το ἀπὸ ἀνιλίνη καὶ νερό.

Κατοπιν τῶν ὧς ἄνω συλλήψεων ἀπεδείχθη πὺς σὲ προσε- χεῖς διεθνεῖς ἀγῶνας ἀντοχῆς τὸ ρεκόρ τὸ θὰ ἔλῃ ὁ ἐλληνικὸς στόμαχος.

Ἀπὸ τίς ὥραιότερες ἐρωτικῆς ἐπιστολῆς

(Ἀπὸ μιά σπάνια συλλογὴ)

Εὐαισθητικωτάτη φίλη

(Ἐσωτερικῶς)

Ἀν ἐπίστευον νὰ φθάσουν τὰ πράγματα ποτὲ ἀπαγορευτικῶς καθ' ὁδὸν ὑπὸ τῆς κυρίας μητέρας σας καὶ ἐξακολουθητικῶς ὁ ἄ- δελφός καὶ θεῖός σας κατὰ διαταγὴν.

Τὸ τοιοῦτον δὲν ἐπερίμενον καὶ ἡ δυσἀρεσκεία μου ὑπερέβη ἄνευ ὁρίων, ἐγὼ, τὸ γνωρίζεις κάλλιστα καὶ μᾶλλον περὶ ἐγκαρ- διότητος, διότι δὲν ἔπαυσα ἀναλογιζόμενος καὶ ὁ ἔρωας μου ἐκορυ- φώθη μέχρι μανίας κατὰ τοῦ θεῖου σας τὸν ὁποῖον φαίνεται ἐρω- τικῶς ἐκ μέρους σας καλλίτερον ἀπὸ ἐμὲ κατὰ τὰ φαινόμενα.

Ἡ κατὰστασις αὕτη ὀλεπιστικῶς καὶ καθ' ὀλοκληρίαν καὶ θὰ ἀναγκασθῶ ἐπειδὴ ἔπαυσα νὰ εἶμαι δακρύβρεκτος ἀπὸ τὴν λύπη νὰ θέσω τέρας εἰς τὸ πάθος μου διὰ τὸν φόβον ἐκ φθίσεως καὶ κατ' εὐθείαν εἰς Σωτηρίαν ἐξ αἰτίας σας.

Τὸ φῶς μου ἔσβυσεν ὡς λωμπὰς μανουαλίου ἐκκλησίας δι' ἑλ- λειψιν φλογός. Φλόξ κατατρώγει καὶ σβύνει τὰ ἔγκατα τῆς ἀνω- μαλίας μου. Διὰτὶ ; Διότι ναι ἠνώνησα ἀσκαρδαμυκτεῖ τὴν καρ- διαν τῆς ἀπιστίας σου.

Ἀχ ! βγαίνει ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ἐπιφανείας μου καὶ ἀντανάκλᾳ ἀπὸ τὰ ὕψη τῶν παραθύρων σας καὶ ὅταν ἀκόμη παραμονευτικῶς ὁ ἀδελφός σας με ἄγριον βλέμμα καὶ διὰ τύψιν συνειδήσεως ἀ- ποφεύγων μετ' αὐτοῦ μαλλιά κουβάρια [μέχρι ξεπαστρέμματος εἰς ἐκ τῶν δύο πρὸς χάριν σας.

Αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ δρόμου τῆς οἰκίας σας δὲν παρέρχομαι λόγῳ πλείστων περιέργων.

Σκεφθῆτε ἀκόμη διὰ τελευταίαν φοράν καὶ γράψετε ταχυδρο- μικῶς ἐπὶ συστάσει πρὸς εὐκολίαν, τῶν ριφθέντων παραθύρων ἐκ τῆς οἰκίας σου καὶ μένε ἥσυχος δι' ἀσφάλειαν καὶ μυστικό- τητα.

Περιμένω ἀπάντησιν τῆς παρούσης γεγραμμένην αὐτολεξεῖ καὶ ἰδιοχειρῶς

Χαῖρε.

Ἀνάργυρος Χροοστομύπουλος

Υ. Γ. Παρακαλῶ νὰ τὴν ἀναγνώσετε ἰδιοχειρῶς, χάριν ὑπο- νοίας τῆς μητέρας σας.

(Ὁ, τιὰκριβὲς ἀντίγραφον)

ΣΥΛΒΙΟΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΓΙΑΤΙ ΕΙΜΑΙ ΛΥΠΗΜΕΝΟΣ

ΥΠΟ ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

—Μὲ ρωτᾶτε γιὰτὶ εἶμαι πάντα λυπημένος. Θὰ μπορούσα βέ- βαια νὰ μὴ σᾶς ἀπαντήσω—γιὰτὶ ὁ καθένας προτιμᾷ νὰ κρατᾷ μυστικὸν τὸν πόνο του—καὶ πρὸ παντός γιὰτὶ εἰσθε ἀπολύτως ξέ- νοι γιὰ μένα.

Ἐγὼ, ὅμως, θὰ σᾶς τὸ πῶ—γιὰτὶ μοῦ ἀρέσει πάντα νὰ ἐξωτε- ρικεύω τὰ αἰσθητά μου. Αὐτὸς ἄλλωστε εἶναι καὶ ὁ λόγος τῆς δυστυχίας μου.

Σύμφωνα με τὸν χαρακτήρα μου, ἀπεφάσισα μιά μέρα νὰ ἐκ- φράσω ἐκεῖνο ποὺ αἰσθανόμουν γιὰ ἓνα κορίτσι ποὺ εἶχα γνωρίσει πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν.

Ἐπιτρέψτε μου μιά παρένθεση. Δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει ἴσως, ἀλ- λά προτιμῶ νὰ τὰ λέγω ἀπὸ τὴν ἀρχή. Λοιπόν, ὁ τρόπος ποὺ χρησιμοποίησα γιὰ νὰ τεθῶ σὲ ἐπαφὴ μαζί της ἦταν λίγο πρωτό- τυπος καὶ ἀρκετὰ ρομαντικὸς.

Ἡ Βέτα—ἔτσι λεγόταν ἡ κοπέλλα—εἶχε ἓνα ὥρατο λυκόσκυ- λο μετὸ ὁποῖον εἶχα πιάσει φιλίες. Τὸ ζῶον εἶχε συνηθίσει νὰ ἔρχεται κάθε πρωὶ στὸν κηπὸ μου—τὸ σπιτί μου βρισκόταν ἀν- τίκρυ στὸ σπιτί τῆς Βέτας. Σκέφθηκα λοιπὸν νὰ ἐπιφεληθῶ τῶν σχέσεών μου αὐτῶν. Ἔτσι ἓνα πρωὶ πέρασα στὸ περιλαίμιό τοῦ Μᾶξ ἓνα σημείωμα. Ἦξερα ὅτι σὲ λίγο ἡ ἀγαπημένη μου θὰ ἔ- βγαινε περίπατο, θὰ σφύριζε στὸν σκύλο της νὰ τὴν συνεδεύσῃ κι' αὐτὴς θὰ ἔτρεχε νὰ βρῇ τὴν κυρία του, πηδώντας ἐπάνω ἀπὸ τὰ κάγκελα τοῦ κηπου μου, ὅπως ἔκανε κάθε πρωὶ τώρα τε- λευταῖα.

Στὸ σημείωμά μου, χωρὶς ἄσποπους προλόγους ἔγραφα καθα- ρὰ καὶ παστερικά.

«Ὁμορφὴ μου γειτονοπούλα,

Δὲν πιστεύω νὰ θυμώσης γιὰ τὸ τόλμημά μου. Ἄν ἀρνήσαι, λησμόνησε τὸ σημείωμά μου αὐτό. Σὺν ὑπόσχομαι νὰ μὴ σὲ ξανα- ενοχλήσω. Ἄν καταλαβαίνεις ὅτι μπορεῖς νὰ μ' ἀγαπήσης καὶ νὰ ἐνώσης τὴν τύχη σου με τὴν δική μου, γράψε μου δυὸ λόγια καὶ χρησιμοποίησε καὶ σὺ γιὰ ταχυδρομὸν τὸν καλὸ σου Μᾶξ. Θὰ τὸν περιμένο αὖριο τὸ πρωὶ στὸν κηπὸ μου».

Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως, ἐνοίωσα τὴν μεγαλειότητα ἀπογοήτευση τῆς ζωῆς. Τὸ πρᾶτ, βγαίνοντας στὸν κηπὸ μου, βρῆκα πράγματι τὸν Μᾶξ, ἀλλὰ στὸ δευτερευόντιον καὶ τὸν Μᾶξ εἶχε πάρει τὸ δικό μου. Κρυμμένος μέσα στὸν κηπὸ μου τὴν εἶχα, δι' τὴν προηγού- μενη μέρα νὰ παίρνῃ με κατὰπληξη τὸ μικρὸ χαρτάκι ἀπὸ τὸν λαίμῳ τοῦ Μᾶξ. «Θεέ μου», σκέφθηκα, οὐτε δυὸ λόγια λοιπόν, δὲν καταδέχθηκε νὰ μοῦ γράψῃ! Τοῦλάχιστον ἂν με ἐκτιμοῦσε ὡς ἄτομον, θὰ μοῦ ἔστειλε μιά ἀρνητικὴ, τυπικὴ ἔστω ἀπάντησις...

Ἀλλὰ δὲν βαριέσαι ! Ἔτσι εἶναι τὰ σημερινὰ κορίτσια. Χαρίζουν τὴν καρ- διὰ τους στὸν πρῶτον τυχόντα ποὺ θὰ τοὺς γράψῃ ὥρατα ἐρωτικὰ λόγια καὶ ἀνοῦνται νὰ δώσουν σημασία σ' ἓναν νέον ποὺ ὁπωσδήποτε δὲν ἔχει οὐτε τὸ πρωτάθλημα τῆς ἀσχίμιας οὐτε καὶ τὰ πρωτεῖα τῆς φτώχειας !

Παρὰ τίς σκέψεις μου ὅμως αὐ- τές, δὲν κατάρθωσα νὰ διώξω ἀπ' τὸ μυαλό μου τὴν εἰκόνα τῆς ποπέλλας ἐκείνης. Μοῦ ἦταν ἄλλω- στε πολὺ δύσκολο, γιὰτὶ ἔβλεπα τοῦ-λάχιστον τρεῖς φορές τὴν ἡμέρα τὸ πρωτότυπὸ της. Καὶ τὸ πρωτότυπο ἐκεῖνο ἄλλαξε μέσα σὲ ἐλάχιστες μέρες.

Ἢ γὰ—σιγὰ ἄρχισα νὰ βλέπω μιά Βέτα ἀντίθετη πρὸς ἐκεῖνην τὴν ὁ- ποίαν εἶχα γνωρίσει. Μιά Βέτα μελαγ- χολικὴ, μιά Βέτα με βαθουλωμένα τὰ μάτια, με πρόσωπο κάτωχρο καὶ πρὸ παντός με ὕψος θυμωμένο.

Βέβαια τὴν ἔχω θυμώσει ἔλεγα μετὸ γινῶ του, τῆς κακο- φάνηξε ἡ ὁμότης τῆς ἐπιστολῆς μου, τί νοοτροπία Θεέ μου ! Ὑ- πόμνη πρὸ εἰλικρινῆς ἐκφράσεως ἐκ ἐκ μέρους ἐνός ἀνδρός.

Ἡ φωτογραφία τοῦ δυστυχισμένου ζεύγους.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Δέκα φορές θέλησα νὰ τῆς ξαναγράψω ἀλλὰ με ἀφώπλιζε τὸ θυμωμένο ὕψος της καὶ σεβόμουν τὸν πόνο της, ποὺ φαίνονταν πράγματι ἀπέραντος.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν δικό μου, μοῦ εἶναι δύσκολο νὰ σᾶς τὸν πε- ριγράψω. Εἶχα ἐγκαταλείψει τὰ πάντα. Ὁρῶς δολοκλήρες γύριζα μέσα στὸν μεγάλο κηπὸ τοῦ σπιτιοῦ μου, μετὸ κεφάλι σκυφτό, ἀνίκανος νὰ κάνω δυὸ λογικὰς σκέψεις.

Καθὼς περπατοῦσα ἔτσι στὸν κηπὸ μου μιά μέρα, τὸ μάτι μου ἔπεσε σὲ ἓνα τσαλακωμένο χαρτί. Ἔσκησα καὶ τὸ σήκωσα.

Παράξενο πρᾶγμα ! Κοντὰ στὸ χαρτάκι ἐκεῖνο ὑπῆρχε καὶ δεύτερο, ἰδίον σχήματος περίπου, τσαλακωμένο κι' αὐτό. Τὰ ξε- δίπλωσα καὶ τὰ διάβασα κατὰ τὴν ἀντίθετη σειρὰ ποὺ τὰ βρῆκα. Πρῶτα τὸ δεύτερο καὶ κατόπιν τὸ πρῶτο.

Τὸ πρῶτο ἔλεγε.

«Ποιὴρ φίλε τοῦ σκύλου μου,

Σοῦ στέλνω τὴν ἀπάντησή μου γιὰ νὰ χαρῆς. Σ' ἀγαπῶ κι' ἐγὼ καὶ στὸ λέω μετὸν ἰδία εἰλικρίνεια ὅπως κι' ἐσύ».

Καὶ στὸ δεύτερο, με νευρικὸ γράψιμο, ἦσαν χαραγμένες οἱ λέξεις.

«Κύριε,

Τί σημαίνει ἡ ἐξωφρενικὴ στάσις σας ; Γιὰ ποῖο λόγο με κοροϊδεύατε ; Πέρασαν ἔξη μέρες ποὺ σᾶς ἔστειλα τὴν ἀπάντησή μου καὶ τώρα μοῦ κάνετε τὸν ἀδιάρρηκτο ;»

Φαντασθῆτε τὴν ἀπελπισία μου καὶ τὴν χαρὰ μου συνάμα. Ἀχ ! αὐτὸς ὁ Μᾶξ ! Ποιὸ ἰδιοτροπία εἶχε πιάσει τὸ λυκόσκυλο νὰ βγάλῃ τὰ σημειώματα ἀπ' τὸ κολλίε τοῦ καὶ νὰ τὰ ἀφήσῃ τὸ ἓνα κοντὰ στὸ ἄλλο, σ' αὐτὴν τὴν γωνία τοῦ κηπου, ἐκεῖ ἀκριβῶς ὅπου τὸν εἶχα βρῇ ἐγὼ καὶ τοῦ εἶχα βάλει τὸ δικό μου χαρτάκι στὸ περιλαίμιό του ;

Θεέ μου κι' ἐγὼ εἶχα ἀφήσει νὰ περάσουν δυὸ δολοκλήροι μῆνες.

Δὲν ἐπερίμενα οὐτε λεπτό. Στὴν σκέψη ὅτι ἡ Βέτα μου ὑπέ- φερε γιὰ μένα τόσον καιρὸ, ὤρμησα πρὸς τὸ σπιτί τῆς ἀγαπη- μένης μου, κρατώντας στὸ χέρι τὰ δυὸ μοιραῖα σημειώματα.

Ὑπῆρξα—γιὰ μιά φορά στὴ ζωὴ μου—τυχερός. Τὴν βρῆκα μόνη της. Μετὰ δυὸ λεπτά καθισμένος σ' ἓνα ντιβάνι, κρατοῦσα σφιχτὰ κοντὰ μου τὸ πονεμένο μου κορίτσι.

Ὑστερα παντρευθήκαμε.

**

Ὁ ἔξενος μετὸ μελαγχολικὸ ὕψος ποὺ βλέπαμε τώρα τελευταῖα στὸ καφενεῖο, τελείωσε τὴν ἱστορία του, σηκώθηκε ξαφνικὰ κι' ἔφυγε.

Καταλάβαμε τί ἐννοοῦσε. Ὑστερα ἀπὸ τέτοια ἀγωνία καὶ τέτοιο ρωμάν- τσο ποῖος ἔξεραι τί ἀπογοήτευση θὰ γνώρισε ἀπὸ τὴν γυναίκα ποὺ ἀγα- ποῦσε, ποῖος ἔξεραι γιὰ ποῖον ἄλλον τὸν ἀφῆσε

—Βέβαια, εἶπε χαμογελώντας ἓνας ἀπὸ τὴν παρέα. Ὁγάμος του θὰ ὑπῆρχε ἡ δυστυχία του. Δὲν εἶδα- τε ἄλλωστε, πὺς ἀναστένανε ὁ- ταν εἶπε. Ὑστερα παντρευθή- καμε» ; !

Χαμογελάσαμε κι' ἐμεῖς.

Ὑστερ' ἀπὸ μερικὲς μέρες ὅμως, μὴ παλὴν ἐφημερίδα ποὺ βρῆκα στὸ σπιτί μου ἔλυσε ἀλλοιῶτα τὸ πρό- βλημα. Ἡ ἐφημερίδα εἶχε τὴν φω- τογραφία τοῦ ἀγνωστοῦ μας καὶ μίας νέας μετὸν λελάντα :

«Ἐνα αὐτοκίνητο δρᾶμα :

Ἀυτοκίνητον παρέσυρε καὶ διε- μέλησε οὐκίστως τὴν Κυρία Βέτα Ντυμόν, τὴν ἐπομένην ἀκριβῶς τοῦ γάμου της.

Ἀνοίξτε ! ἡ φωτογραφία τοῦ δι- συτυχισμένου ζεύγους».

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΖΑΜΠΩ

ΙΠΠΟΤΙΚΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

I

Ο ΕΜΠΟΡΟΣ

Ένα χαρούμενο πρωινό του 'Ιουνίου. 'Ο ήλιος ακολουθεί την πορεία του σε ένα γελαστό ούρανό! 'Η φύσις δονείται, ξεχειλίζει από χυμούς, ψάλλει τον ύμνον της πρὸς τὴν ζωὴν, ντύθηκε τὴν στολὴν τῶν μεγάλων ἐορταστικῶν ἡμερῶν—πράσινο ἔπανωφόρι, κατάστικτο ἀπὸ χιλιάδες λουλουδία με θαμβωτικά χρώματα!

Ίσως, πράγματι, νὰ εἶναι ἡμέρα μεγάλης γιορτῆς, γιατί ἐκατὸ καμπάνες τοῦ Παρισιῦ τοῦ Καρόλου τοῦ VI σκοποῦν στὸ διάστημα τὰ ἡχηρὰ κύματα τῶν ἐκατὸ μπρούτζινων φωνῶν των καὶ διάμεσου τῶν σκυθρωπῶν δρόμων, στενῶν, σκολιῶν ξεχύνεται μιὰ ἀνθρώπινη παλίσροια.

Μοναχὰ κυττάζοντας ἀπὸ κοντὰ, νὰ τί βλέπωμε. Γέροι, γυναῖκες, παιδιά φεύγουν σάν τρελλοί, σπρώχνοντας καὶ ἀφήνοντας κραυγὲς ἀπογνώσεως. Τέτατα με μορφή ἀνθρώπινη με ρουθούνια ἀνασηκωμένα, μάτια πού λάμπουν, μεθυσμένα ἀπὸ αἷμα καὶ τὴν σφαγὴ, τοὺς καταδιώκουν, βγάζοντας φωνὲς ἀγρίες! Κόκκινες γροθιὲς κραδαίνουν μαχαίρια, ρόπαλα, δάδες! Καὶ τὰ μαχαίρια τρυποῦν στὴ θῆ, τὰ ρόπαλα ἀνοίγουν κρανία, οἱ δάδες σκορπίζουν τὴν πυρκαϊά.

Καὶ τὰ πόδια βουτάνε σὲ λίμνες αἵματος!.. Στὴν εἰκόνα αὐτῆς τῆς φρίκης, ἐκκλῆσεις γιὰ οἶκτο, οἰμωγὲς, ρόγχοι, κατάρες, βλαστήμιες, ἀπειλὲς, ἀνακατωμένες με τρομερὲς ζητωκραυγὲς «Βουργώνη! Ζήτη τὸ δοῦξ τῆς Βουργώνης!», πνίγονται στὸν τρομερὸ βουρχηθμὸ τῶν θηρίων πού ξεχυθῆκαν στὸ δρόμο.

—«Σκοτώστε! Σκοτώστε! Θάνατος στοὺς 'Αρμανιάκ».

Καὶ ὅμως ἦταν ἓνα χαρούμενο καλοκαιριὰ πρῶινό.

Στὸ παλάτι τῆς βασιλίσσης, ἓνα εὐρύχωρο μυστικὸ καταφύγιο καλὰ φωτισμένο ἀπὸ τὸ φῶς τῶν κηρῶν, γιατί παραθυρόφυλλα καὶ ριντῶ εἶναι ἐρμητικὰ κλεισμένα, μιὰ ἀνθρώπινη Καρυάτις γιγαντιαίου ἀναστήματος, στήριζει νοσηλῶς δυὸ δυνατοὺς ὄμους ἐπάνω σὲ μιὰ σιδερένια πόρτα.

Αὐτὸ σημαίνει ὅτι κανεὶς δὲν θὰ μῆ χωρὶς τὴν συγκατάθεση τοῦ ἀγάλματος αὐτοῦ ποῦχει ρύγχος θηρίου πού τὸ ἀφήσαν ἐλεύθερο.

Ἐπάνω σ' ἓνα ντιβάνι μισοξαπλωμένη, ἡ 'Ιζαμπὼ τῆς Βαυαρίας, βασιλίσσα τῆς Γαλλίας.

Εἶναι ὠραιότερη, πὺρ παράξενα ὠραία, ὅπως δὲν ὑπῆρξε ποτέ. Μὲ τὸ γυνὸ χέρι τῆς χωμένο σὲ ἓνα σωρὸ δέρματα τίγρεων, μετ' ἑξῆς κεφάλι στὴν παλάμην τοῦ χεριοῦ, τοῦ γεμάτου δακτυλίδια με πολυτίμους λίθους, μετ' ἑξῆς τὴν ματιὰ ἐνὸς κυανομαύρου χρώματος χαμένη στὸ ἄπειρον, θὰ ἔλεγε ἐκεῖνος πού τὴν ἔβλεπεν ὅτι ἀντίκρουε τὴν χαριτωμένη ἀναπαράσταση τοῦ ὄνειροπόλου Ἐρωτος...

Αὐτὴ εἶναι ἡ 'Ιζαμπὼ.

Κτυποῦν κατὰ ἓνα παράδοξο τρόπον! Χωρὶς νὰ περιμένη διαταγὲς τὸ ἀγαλμα ἀνοίγει καὶ ξαναπαίρνει τὴν ἀκίνητη στάση του.

Μιὰ νεαρή γυναῖκα μῆτρε καὶ ἀνεμοστρόβιλος.

«Ὁμορφη! Παράστασις ζωῆς, κυματώδης. Ὁρατὰ μαῦρα μάτια, οὐκ ἐκείνη, ἐξαιρετικὰ ἔξυπνα.

—'Ε, λοιπόν, ντὲ Ζιάκ, ρώτησε ἡ 'Ιζαμπὼ πού ἀνασηκώθηκε. 'Η νεοφερμένη ἐπῆγε κι' ἐκάθησε ἀκίνητη στὸ ντιβάνι, στὰ πόδια τῆς βασιλίσσης καὶ με εὐστροφίαν λόγου καὶ με χαριτωμένες χειρονομίες εἶπε.

—Πρὸ ὀλίγου μίλησα μετ' ὁν ἐξοχώτατο Ντὲ Ζιάκ τὸν ἄνδρα μου! Ἰδοὺ κυρία. Ξαναγύρισε ἐκεῖ. Θὰ ξαναπαῖ σήμερα. Αὐτὸ καταντάει ἀνησυχαστικὸ κυρία μου!

Τὰ μάτια τῆς 'Ιζαμπὼ ἐλαμψαν ἀπὸ μιὰ ξαφνικὴ φλόγα· ἐκτύπησε τὰ χέρια με θυμὸ καὶ με ὑπόκωφη φωνή.

—Κατάρρα! εἶπε. Αὐτὸς ὁ ἄθλιος ὁ δοῦξ δὲν θὰ ἀλλάξῃ ποτέ. Πάντοτε θὰ μοῦ ξεφύγῃ τὴν στιγμή πού νομίζω ὅτι τὸν κρατῶ.

Σκέπτεται ἐπὶ ἓνα δευτερόλεπτο καὶ μετὰ ἐνεργητικὸτητα ἀνδρική, μετὰ μιὰ χειρονομία σχεδὸν χυδαία ἐπρόσθεσε.

—Πρέπει νὰ ἀμυνθῇ, ὠραία μου... Δὲν θὰ ἀφήσῃς νὰ σοῦ πάρῃ τὸν ἐραστὴν σου ἢ πρῶτη τυχοῦσα φλύαρη γυναῖκα.

Τὴ φορὰ αὐτὴ πέρασε ἀπὸ τὴ ματιὰ τῆς κυρίας ντὲ Ζιάκ μιὰ φευγαλέα λάμψη.

Καὶ γλυκά, με φωνὴ πούδειχνε ὑποταγή.

—Περιμένω τίς διαταγὲς σας κυρία μου. 'Αν ἀνελάβατε αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν στὰ χέρια σας αὐτὸ σημαίνει, ὅπως φαντάζομαι, ὅτι σὰς ἐνδιαφέρει ὅσον κι' ἐμένα.

Σοβαρὰ ἡ 'Ιζαμπὼ κατένευσε μετὰ τὸ κεφάλι. 'Επειτα ἄρχισε νὰ μιλῇ, ἐνῶ ἡ κ. ντὲ Ζιάκ εἶχε πιάσει τὰ χέρια τῆς καὶ διασκέδαζε κάνοντας νὰ ἀντανακλῶν, στὸ φῶς οἱ πολυτίμοι λίθοι οἱ σωριασμένοι στὰ χρυσὰ βραχιόλια, πράγμα τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν τὴν ἐμπόδιζε νὰ ἀκούῃ με μεγάλη προσοχή. 'Επειτα ἡ κ. ντὲ Ζιάκ ἐσηκώθη καὶ βγήκε ἔξω σάν ἀνεμοστρόβιλος, ὅπως ἀκριβοῦς τῆς συνομιλίας καὶ τὸν διέταξε.

—Θὰ με συνοδεύσῃς Σακραμάντ!

—Μάλιστα, κυρία μου!

Σχεδὸν τὴν ἴδια ὥρα κάτω ἀπὸ τὴν σκιὰν πτελέας φυτευμένης μπρὸς τὴν εἰσοδὸν τοῦ 'Αγίου Γερμανοῦ, ἀδιάφορο στὴν καταγίδια τῶν φόνων, ἡ ὁποία ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν μαίνεται στὴ Σιτέ, ὅπως καὶ στὴν πόλιν, εἶναι ἓνα θαυμάσιο ζευγαράκι, πούαντι δέκα ἔξη χρονῶν, τὸν εὐγενικὴ τὸν λεπτὴ, τὸν ὠραία... ὦ τὰ μάτια τῆς ποῦειχαν χρώμα διαγυῖς κυανοῦ, ὅπου ἐφαίνετο ν' ἀντανακλᾷ τὸ μῆλὲ αὐτοῦ τοῦ λαμπροῦ οὐρανοῦ.

'Εκεῖνος, μόλις εἴκοσι χρονῶν, εὐλύγιστος, χαριτωμένος, λαλὺ κομπὸς στὸ βελούδινο κουστοῦμί του, ἀλλὰ καὶ κάπως κουρασμένος.

Λίγο παράμερα μιὰ γοργὴ γυναῖκα, ἀσφαλῶς κουβερνάντα, χρῶμα ὀχρὸ, μειδίωμα παράδοξο.

Οἱ δυὸ ἐραστοὶ χωρίζονται. Τὰ χέρια των τὰ ὁποῖα ἐσφίγγοντο λύνονται με θλίψη. 'Εκείνη, μετὰ τὰ καταγάλανα μάτια τῆς στήριγμένα στὰ δικά του, μετὰ μιὰ γλυκεῖα φωνὴ σάν ἓνα τραγοῦδι.

—'Εχετε ἐμπιστοσύνη, πολυαγαπημένε μου Μιλόν. 'Ο αὐθέντης Μερσερό, ὁ πατέρας μου, μ' ἀγαπάει. Καὶ ὅταν θὰ τοῦ εἰπῶ ὅτι θὰ πεθάνω ἂν δὲν ἀνήκω σ' ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἐδιέλεξε ἡ καρδιά μου, θὰ συγκατατεθῇ νὰ βάλῃ τὸ χέρι μου στὸ δικό σας.

Καὶ ὁ Μιλόν μετὰ μιὰ θερμὴ φωνὴ πού τὴν ἀγκύλῃ ασε σάν ἓνα χᾶδι, ἀπῆλθε.

—Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ σὰς ἀκούσῃ Φλώρα, γλυκὴ λουλουδάκι τῆς καρδιάς μου καὶ ὁ Μιλόν τοῦ Ταλαζάρ, κοντὰ σας, θὰ βρῇ τὸν παράδεισο ἐπάνω στὴ γῆ.

Οἱ δυὸ γυναῖκες ἀπομακρύνονται! 'Ο Μιλόν τοῦ Ταλαζάρ τίς ἀκολουθεῖ, προσέχοντας ἀπὸ μακριὰ ἐκείνη, τὴν ὁποία ἀγαπάει! Μόλις ἔκαναν λίγα βήματα ἡ γοργὴ τὴν ὁποῖαν τὴν ἐτρωγε ἡ γλώσσα τῆς ζήτησε πληροφορίες.

—'Ετσι λοιπόν, ἔχετε σκοπὸ νὰ μιλήσετε στὸν κύριο Μερσερό;

—'Αλλοίμονο! Τὸ εἶπα αὐτὸ στὸν Μιλόν, γιὰ νὰ τὸν καθήσυχασω καλὴ μου Σιμόνη. 'Αλλὰ θὰ τὸ τολμήσω; (καὶ με ἓνα τόνο φοβισμένο). Εἶναι πατέρας μου! Τὸν ἀγαπῶ πολὺ καὶ δὲν ξέρω γιατί ὅταν μετλησιάζῃ παγῶνα, 'Εκεῖνο πού νοιώθω εἶναι κά-

τι περισσότερο ἀπὸ σεβασμὸς εἶναι κατὶ σάν τρόμος.

'Η γοργὴ ἔρριξε μιὰ ματιὰ ἐξεταστικὴ καὶ ἓνα αἰνιγματικὸ χαμόγελο πέρασε στὰ σφιγμένα χεῖλη τῆς.

—Αὐτὸ πού σὰς πιάνει εἶναι φόβος. Θέλετε νὰ τοῦ μιλήσω γιὰ σὰς;

—Θὰ τὸ κάνετε, καλὴ μου Σιμόνη;

'Η καλὴ Σιμόνη ἀναστένανε μ' ἓνα ὕψος ψεύτικα τρυφερὸ καὶ μετὰ μιὰ μελιχλίου φωνὴ τῆς εἶπε.

—Δὲν εἶμαι λιγάκι κατὶ σάν μητέρα σας; 'Εμπρός, τὸ εἶπα, θὰ μιλήσω στὸν πατέρα σας γιὰ σὰς.

Μόλις ἐφθασαν σπῆτι των βρέθηκαν μπροστὰ στὸν κ. Μερσερό. 'Ἦταν ἓνας ἄνδρας πενηντάρης περίπου, ρωμαλέος, κατὰ τὸ φαινόμενον εἰρηνικὸς σάν ἓνας καλὸς ἀστός, μετὰ τὸ κορμὶ γυρτό, μετὰ παρουσιαστικὸ ἐνὸς ἐμπόρου, ὁ ὁποῖος ἔχει συνηθίσει νὰ κάνῃ ὑποκλίσεις μπρὸς σὲ μιὰ πλουσία πελατεία.

'Υπεδέχθη τὴν κόρη του γελαστός καὶ τῆς μίλησε με καλωσύνη. 'Αλλὰ εἴτε αὐτὴ ἡ γλυκύτης ἀνηχεῖ ψεύτικα, εἴτε γιατί κατὶ σάν προαίσθημα τὴν προειδοποιεῖ ἡ νεαρὴ κόρη αἰσθάνεται μιὰ ἀνεκφράστη στενοχώρια νὰ βαραῖν ἐπάνω τῆς! Καὶ ἐδοκίμασε μιὰ ἀληθινὴ ἀνακούφιση ὅταν σὲ ἓνα νεῦμα τῆς Σιμόνης ἐφυγε νὰ πάῃ στὸ δωμάτιό της, στὸ ὁποῖον καὶ ἐκλείσθη.

—'Οταν ἔμεινε μόνη μετὰ τὸν κ. Μερσερό, ἡ Σιμόνη, πιστὴ στὴν ὑπόσχεσίν της, τοῦ ἀνεκοίνωσε τὴν ἐπιθυμίαν τῆς κόρης του.

—'Απὸ τίς πρῶτες λέξεις ὁ κ. Μερσερό ἀνάρθρωσε τὸ ἀνάστημά του, πού τὸ εἶχε κυρτωμένο ἀπὸ συνήθεια. Φαινόταν πολὺ ὠχρὸς καὶ ἀναταρασσόμενος ὁλόκληρος ἀπὸ μιὰ ἀκατανίκητη συγκίνησιν, ἐνῶ τὰ μάτια του πετοῦσαν φλόγες. Καὶ ξαφνικὰ ἐπέδρασε! Τὰ δάκρυλά του, μακριὰ καὶ ἀδύνατα ἀρπάξαν τὴν γοργὴ ἀπὸ τὸ λαιμὸ, τὴν ἀναποδογύρισαν ἐπάνω εἰς ἓνα τραπέζι, βυθίσθηκαν στὶς σάρκας τῆς, ἐνῶ μετὰ μιὰ ὑπόκωφη φωνή, δυσδιάκριτη, ἔβρυχθη.

—'Α! ἀθλία! μετὰ ἐπρόδοσε!.. Θὰ ἐπρεπε νὰ τὸ προβλέψω...

Γιὰ τὰ χρήματα καὶ τί δὲν θὰ ἔκανες ἐσύ!.. 'Εμπρός, ὁμολόγησε μάγισσα, ἡ σὲ πνίγω... Πόσα σοῦ ἔδωσε ὁ ὠραίος αὐτὸς κουβαρντῆς;

Ἐσφίξε λίγο τὸ σφίξιμό του! 'Ἦταν καιρὸς! Τὸ πρόσωπο τῆς γοργῆς ἐπάθαινε ἀπὸ συμφορὴν, τὰ μάτια τῆς ἐβγαίνουν ὁπὸ τίς κόγχες των καὶ ἡ γλώσσα τῆς κρεμόταν ἔξω ἀπὸ τὸ στόμα τῆς! 'Ανέπνεε δύσκολα, βογγοῦσε. Μετὰ μιὰ βίαιη κίνησιν τὴν ἐσήκωσε καὶ χωρὶς νὰ τὴν ἀφήσῃ, τινάζοντάς τὴν σάν ἓνα κουρέλι τῆς ἐφώναξε κατὰμουτρα.

—'Ομολόγησε, σκύλα πόσα;

—Πέντε χρυσὰ νομίσματα! ἐτραύλισε ρογάζοντας ἡ γοργὴ.

—'Ο κ. Μερσερό τὴν ἄφησε καὶ κινώντας ἀργὰ τὸ κεφάλι μ' ἔνα ἑλαφρὸ σύριγμα.

—'Ε! 'Ε! αὐτὸ εἶναι ἓνα ποσόν!.. Καὶ ἦταν ἀδύνατον νὰ εἰπῇ κανεὶς ἂν κοροῖδευε ἢ εἶχε ζαλισθῇ.

—Τί ἄνθρωπος! ἐφέλλισε ἡ Σιμόνη, ἡ ὁποία ἔτρεμε σύγχορμη! 'Ενόμισα ὅτι ἦλθε ἡ τελευταία μου ὥρα.

—'Ο κ. Μερσερό οὐκ ἦλθε! Τώρα ἦταν πολὺ ἥρεμος. Μόνον ὅτι ἔπαυσε νὰ προσποιεῖται τὸν καλοκάγαθο ἐμπορὸ, ὅπως μὰς παρουσιάσθη καὶ ἀπὸ τὴν νῆα αὐτῆς ἐκφρασθῇ τοῦ προσώπου του, ἐπρόκειτο ἡ ἐντύπωσις μιᾶς τρομερῆς δυνάμεως, ἡ ὁποία εἶχε—δὲν μπορούμε νὰ τὸ καθορίσωμε ἀκριβῶς—κατὶ τι τὸ τρομερὸ καὶ φρικιαστικὸ στὴν ἡρεμία του.

—Εὐχαρίστησε τὴν Παρθέναν γιατί ἔχω ἀκόμη ἀνάγκη ἀπὸ σένα, εἶπε ψυχρὰ. Διαφορετικὰ, θὰ σοῦ ἐρριζώνα τὴν γλώσσα, καὶ τὰ μάτια γιὰ νὰ σὲ μάθω νὰ μὴν ἀνακατεύσεις σὲ ὅ,τι δὲν σὲ ἐνδιαφέρει.

—'Η ἀπειλὴ δὲν ἦταν λόγια καὶ ἡ Σιμόνη τὸ ἤξερε πολὺ καλά. 'Αλλὰ ὁ κύριος εἶπε ὅτι εἶχε ἀκόμη τὴν ἀνάγκη τῆς. Αὐτὸ ἦταν ἀρκετὸ νὰ τῆς δόσῃ τὴν βεβαιότητα ὅτι δὲν θὰ πάθαινε ἐπὶ τοῦ παρόντος, τίποτα. Καὶ μετὰ ἓνα τόνο οἰκειότητος, τὴν ὁποῖαν μακρὲς ὑπηρεσίες ἢ ἴσως μυστηριώδεις συνενοχῆς, μπορούσαν νὰ ἐπιτρέψουν, τοῦ εἶπε.

—'Εν πάσῃ περιπτώσει ἡ ἀπαίτησις

τῆς Φλώρας δὲν εἶναι τὸσον ἐξωφρενικὴ. Εἶναι εἰς ἡλικίαν γάμου! Μπαίνει τώρα στὰ 17 τῆς χρονίας... 'Αν ἐδιέλεξε ἓνα εὐγενὴν, τὸν βαρὼν Μιλὸν τοῦ Ταλαζάρ αὐτὸ ἔγινε γιαι, σάν καλὸ λαγονικό, κυνηγὰ τὴν ράτσα του. Πιστεύει ὅτι εἶναι ἡ κόρη ἐνὸς ἀστοῦ... Δὲν φαντάζεται ὅτι εἶναι κόρη τοῦ Σομπερνόν, κυρία τοῦ βουνοῦ καὶ τῆς πεδιάδος στὴν χώρα τῆς τῆς Βουργώνης.

Καὶ σεις, ξέρετε πολὺ καλά ὅτι ἡ Φλώρα τοῦ Σομπερνόν δὲν εἶναι καθόλου κόρη σας... 'Απόδειξις ὅτι τὴν ἀναθρέψαν ὅχι σάν κόρη ἐνὸς ἐμπόρου, ἀλλὰ σάν κόρη τῆς ἀνωτέρας ἀριστοκρατίας, ὅπως καὶ πραγματικῶς εἶναι. Καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ χειρότερη ἀπὸ τίς παραξενιὲς σας, γιατί ἐπὶ τέλους, θὰ σὰς ἐστοίχισε πολὺ ἀκριβὰ κύριε Μερσερό. 'Αλλὰ αὐτὸ δὲν εἶναι δική μου ὑπόθεσις, ἂν σὰς ἀρέσει νὰ μείνετε πρὸς χάριν τῆς στήν ψάθα, αὐτὸ, στὸ κάτω—κάτω τῆς γραφῆς, ἀφορὰ μόνον σὰς, ἂν καὶ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ἐκπλάγῃ γιὰ μιὰ τέτοια κουβερντοσύνη ἐνὸς τόσο σφικτοῦ ἀνθρώπου, ὅπως σεις.

—'Ο κ. Μερσερό τὴν ἄφησε ὑπομονετικὰ νὰ τελειώσῃ τὴν φλυαρίαν της. Καὶ τότε ἐμίλησε κι' αὐτὸς μετὰ τὴ σιγὰ του. Καὶ ἐκεῖνο πού τῆς εἶπε μετὰ ἓνα ψίθυρο πού μόλις ἄντιληπτός, φαίνεται ὅτι ἦταν κατὶ ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέροντος, γιατί τὰ μάτια τῆς γοργῆς σπινθηροβολοῦσαν παρὰξένα. Καὶ ὅταν ἔπαυσε νὰ μιλά, τότε ἐκείνη φώναξε με θαυμασμό.

—Καὶ ὁ διάβολος ὁ ἴδιος δὲν θὰ τὸ σκεπτόταν αὐτὸ. 'Α! εἰσθε πολὺ ἰσχυροί, κύριε.

—'Ο Μερσερό χαμογελοῦσε καὶ ρώτησε.

—Λοιπὸν, μπορῶ νὰ ὑπολογίσω σὲ σένα;

—Σὰς ἀπαντῶ ὅτι θὰ φυλάω πολὺ καλὰ τώρα, διεμαρτυρήθη ἡ γοργὴ.

Καὶ ἀπλοῖκα κοὶ κυνικά πρόσθεσε.

—Αὐτὸ εἶναι τὸ συμφέρον μου.

—'Ο κ. Μερσερό ξαναπῆρε τὴν μάσκα τοῦ ταπεινοῦ ἐμπόρου. 'Επεδοκίμασε ἥρεμα μετὰ τὸ κεφάλι του καὶ πρόσθεσε.

—'Εμπρός, πήγαινε νὰ βοῇς τὴν κόρη μου καὶ κάνε τὴν νὰ καταλάβῃ ὅτι ὀφείλει νὰ μὴ δεχθῇ τὸν γάμον αὐτόν.

—Τρέχω, ἀπάντησε ἡ γοργὴ με ἀπαίσιον χαρὰ.

Καὶ γλύστερη πρὸς τὴν πόρτα με κυματισμοὺς ὀχίδνης.

—'Ο κ. Μερσερό τὴν ἐκύτταξε με ἓνα ἀνησυχαστικὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη καὶ σκεπτόταν.

—Πήγαινε, γοργὴ μάγισσα, ὑπηρετήσε με πιστὰ καὶ ὅταν θὰ ἐρθῇ ἡ ὥρα νὰ κανονίσωμε τοὺς λογαριασμοὺς μας... ξέρω ἐγὼ πῶς θὰ κανονίσω τὸν δικό σου.

Καὶ μετὰ κίνησιν τρομερὰ ἐμφαντικὴ, συνεπλήρωσε τὸν ψίθυρόν του!

Τὴν ἴδια στιγμή ἡ Σιμόνη, ἐπεβράδυνε τὸ βῆμα. Σκεπτόταν.

—Στὴν ὑπόθεσιν αὐτὴ, πού θὰ φέρῃ ὡς κέρδος μιὰ ὁλόκληρη περιουσία ποῖος θὰ εἶναι ὁ ὀρόλος μου;.. Εἶναι φανερό ὅτι ὁ Μερσερό, μιὰ ἀκόμη φορὰ θὰ κατορθώσῃ νὰ με μαθήσῃ!.. Θὰ με κλέψῃ, θὰ με λεηλατήσῃ, θὰ με δολοφονήσῃ!.. 'Αγιοὶ τοῦ Πα-ραδείσου πόσο θὰ ἤθελε νὰ μοῦ ἐρριζώσῃ τὴν καρδιά ἀμέσως.

Κλεμμένη ἐγώ... Μήπως ὅμως δὲν εἶμαι; 'Αφοῦ καὶ τώρα εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ παραιτηθῶ ἀπὸ τὰ τίμια μικρὰ κέρδη, πού μοῦ φέρει ἡ φιλοφροσύνη μου ἀπέναντι τοῦ κυρίου Μιλόν... ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ γενναιοδωρία ἡ ἴδια. 'Αλλὰ αὐτὸ εἶναι μιὰ καταστροφή. 'Ανόητη πού εἶμαι! Γιατί νὰ παραιτηθῶ ἀπ' αὐτὴ; Μετὰ τὸ νὰ ὑπηρετῶ αὐτόν, τίποτα δὲν ἐμποδίζει νὰ ἐξυπηρετῶ κι' ἐκεῖνον! Εἶναι διπλὸ κέρδος! Τὸ πᾶν εἶναι νὰ μάθω νὰ τὰ καταφέρω καλὰ καὶ, δόξα τῷ Θεῷ δὲν μοῦ λείπει καθόλου, οὔτε πονηρία οὔτε ἐπιτηδεύσεις. Τώρα δὲν ἀφορὰ τὴν ἰδέαν τοῦ κ. Μερσερό... 'Αλλὰ εἶναι ἀπλοῦστατο. 'Εγὼ εἶμαι ἐκείνη πού θὰ τὴν ἐκτελέσω καὶ ἔτσι ὁλόκληρο τὸ κέρδος θὰ εἶναι δικό μου. Καὶ μετὰ τὸ δικό μου.

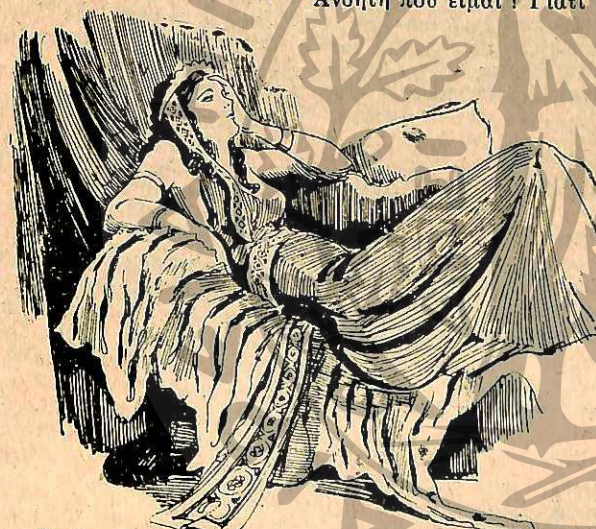
Αὐτὲς οἱ σκέψεις τὴν ἔκαναν νὰ σταματήσῃ μπροστὰ στὴν πόρτα καὶ ξαφνικὰ γύρισε καὶ τὸ εἶπε.

—Θέλετε νὰ σὰς εἰπῶ κατ' ἄνδρα διαβιβάζω τίς διαταγὰς πού μοῦ ἐδόσαν, ἡ κόρη σας εἶναι ἱκανὴ νὰ πεθάνῃ.

Τὰ λόγια αὐτὰ ἔφεραν στὸν ἐμπαρόν τὸ ἀποτέλεσμα ἐνὸς κεραυνοῦ! 'Εφέλλισε.

—Νομίζετε;

—Εἶμαι βεβαία γι' αὐτὸ, ἀπῆλ- τῃς ἡ Σιμόνη καθαρὰ, δὲν τὸ εἶ- δατε λοιπὸν αὐτὸ τὸ παιδί; εἶναι

Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἀντίκρουε τὴν χαριτωμένη ἀναπαράσταση τοῦ ὄνειροπόλου Ἐρωτος.

από εκείνα που δίνονται μια μόνη φορά στην ζωή τους.

—Δόγμια! μουρμούρισε υπόκωφα ο κ. Μερσερό.

—Η καθαρή αλήθεια! επέμεινε η Σιμόνη. Αν σ'ας έλθω μια τέτοια δυστυχία... να τότε το ωραίο σας σχέδιο πεσμένα στο νερό με το ίδιο κτύπημα.

—Τί να γίνει; εψιθύρισε ο Μερσερό, του οποίου η συγκίνηση έμεγαλωσε.

—Θέλετε να με αφήσετε να κάνω όπως ξέρω εγώ; 'Αναλαμβάνω να τα τακτοποιήσω όλα.

Ο Μερσερό έδίστασε επί ένα δευτερόλεπτο και έπειτα συγκατετέθη.

—Έστω! ένεργησε όπως μπορής καλλίτερα.

Μια άγριος θοιάμβου έπέρασε από τα πονηρά μάτια της γρησής ή οποία και απομακρύνθη. Την στιγμή που θά έμπαινε στο δωμάτιο της νέας εγγύρισε και έκνιτταξε τον κ. Μερσερό που στεκόταν σάν απολιθωμένος στην θέση όπου τον είχε αφήσει, με τα μάτια επίμονα στραμμένα προς την πόρτα του δωματίου της Φλώρας.

—'Αλλοίμονο! έσκέφθη η Σιμόνη της οποίας το μυαλό έζυπνισε ξαφνικά. Μήπως κατά τύχη ο κ. Μερσερό;

'Αλλά ή ιδέα που της ήλθε της εφάνη χωρίς άλλο πάρα πολύ ανόητη γιατί άνασήκωσε τους ώμους και μουρμούρισε.

—Χωρίς άλλο μουρολογώ!

Και μπήκε.

Ο κ. Μερσερό πήγε στο δωμάτιό του! Με το κεφάλι σκυμμένο, με ύφος σκυθρωπό και σκεπτικό, έβριμάτιζε άργα κατά μήκος και πλάτος. Από καιρού εις καιρόν σταματούσε και μουρμούριζε.

—Είναι ικανή να πεθάνει γι' αυτόν!!

Μια μακρά φοκιάσις τον έτάραξε. Κούι έπρόσθεσε.

—Εγώ είμαι λοιπόν εκείνος που θά την έσκότωνα!

'Ανατινάχθη ξαφνικά σάν να ήθελε να πετάξει μακριά μια δυσάρεστη σκέψη και έβρονχόθη.

—'Όλα αυτά είναι άνοησίες!

Αίγια λεπτά άργότερα βρισκόταν σέ ένα υπόγειο που φωτιζότανε άσθενώς από μια δάδα που κάπνιζε. Στο βάθος της υπήρχε ένας σωρός σάκκοι παραγεμισμένοι και στιβαγμένοι με προσοχή και έστάθη άποθαυμάζοντάς τους με λαμπερά μάτια.

'Εβούτηξε εκεί τα χέρια του και χρυσά νομίσματα έπεσαν σάν χρυσωμένος καταρράκτης που κουδούνιζε ελαφρά. Τότε σέ μια στάση δυνάμεως και άγερχαίας, τρομερής, έπρόφερε δυνατά, με φωνή με μεταλλικές άνηχήσεις.

—Λένε ότι είμαι ένας φιλάργυρος και τοκογλύφος. Αυτό είναι βέβαιο. 'Εκείνο που είναι άκόμη βεβαιότερο, είναι ότι τα πλούτη αυτά με κάνουν νάμαι μια δύναμις. 'Όχι πολύ άργό ή παρουσία μου θά είναι τέτοια που δεν θά υπάρχη ούτε δούξ, ούτε πρίγκηπας, ούτε βασιλιάς, που δεν θά είναι υποχρεωμένος να λογαριάζεται μαζί μου! Τότε θά είμαι ο κύριος!.. ο άπόλυτος κύριος... Και θά πρ'πη να σκύβουν όλοι μπροστά μου.

II

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟ ΜΑΤΩΜΕΝΟ ΜΑΓΟΥΛΟ

Το άπόγευμα της ίδιας ημέρας, στην είσοδο της Μικρής Γεφύρας, άκίνητος μπρός στον μεγαλοπρεπή όγκον αυτόν, τον περιτριγυρισμένον με πυργίσκους, τον όποιον όνόμαζαν το «Μικρό Σατελέ», ένας ευγενής, ύψηλου άσαστήματος, άπεθαύμαζε τις σκηνές της σφαγής, τις όποιες στις πρώτες γραμμές της παρουσίας ιστορίας μας σημειώσαμε, με ένα μορφασμό άηδίας στα χείλη και μερικώς στιγμές με μια φευγαλέα λάμψη θυμού στα μάτια του τα πολύ γλυκά. Κοντά του στεκόταν ένας γίγας! 'Ο ίπποκόμος του χωρίς καμμία άμφιβολία.

Κάτω από τον σκοτεινό και στενό θόλο τον όποιον έσχημάτιζε το όχυρόν στην είσοδο της γεφύρας, άκούγοντο δυνατά γέλια, άστεία που δεν μπορούν να γράφουν, τραγούδια άσεμνα, που διεκόπτοντο από την τρομερή κραυγή.

—'Ανάταος στους 'Αρμανιάκ... Σκότωνε! 'Αρπαζε! Κατά στρεφε!

Μια όμάδα περνούσε κρατώντας ένα αίμοσταγές ράκος, κομματιασμένο από τα χαλίκια του δρόμου. Και αυτό το άμορφο

ράκος ήταν ένα ανθρώπινον σώμα. Το σώμα εκείνου, ό όποιος υπήρξε ό κόμης τού 'Αρμανιάκ. Και πράγμα φοβερό, άπίστευτο, όμως άληθινό. 'Απ'τα νώτα του πτώματος από τους ώμους και προς τις πλευρές είχαν κόψει λωρίδες δέρματος. Φοικώδες υπαινιγμός για τους όπαδούς των 'Αρμανιάκ.

Ο ευγενής που τους έβλεπε άηδιασμένος, έσφιξε τις πυγμές και έκανε μια κίνηση σάν για να δέμηση. Και όμως έκρατήθη, άνε σήκωσε τους ώμους και ένα τρεμερό χαμόγελο πέρασε στα χείλη του, τα όποια έτρεμαν άπ' θυμό.

Την στιγμή εκείνη ένας υπόκωφος γογγυσμός άκούσθη δίπλα του και γιγαντώσιμος ίπποκόμος κατελήφθη από έναν αϊφνίδιον και άνεξήγητον πανικό, έχώθη στον όχλον, έτρώπωσε σάν ένα τερατώδες ποντίκι και έξηφενίσθη.

Ο κύριος δεν παρετήρησε τίποτα γιατί εκείνη άκριβώς την στιγμή έν' όστεώδες χέρι άκούμπησε στον ώμο του και μια ξηρή και διαπεραστική φωνή του έιπε στ' αυτό.

—'Αφήστε, αφήστε να περάσουν, εγενικό μου κύριε. Αυτοί δεν είναι παρά ένα ευτελές φρούτο, ένας ρυπαρός συρφετός. Φυλάχτε τα κτυπήματά σας για έναν αντίπαλον πιό άξιον σας.

Κατάκληκτος που έβλεπε την ένδεμυχον σκέψιν του να διατυπώνεται τόσο καλά, ό ευγενής γύρισε μονοκόμματι και παρετήρησε περιφρονητικά εκείνον ό όποιος έκρυβε το πρόσωπό του κάτω από τις πτυχές ενός ευρυχώρου μαύρου μανδύα.

—Τί θά είπη αυτό; ρώτησε άγρωχα ό ευγενής.

Ο άστός προσεποικήθη ότι δεν έκατάλαβε την έννοιαν της έρωτήσεως και εψιθύρισε.

—Πώς, έξοχώτατε, δεν αντιλαμβάνεσθε τί γίνεται; Θα σά το είπω.

Τέντωσε δείχνοντας προς την πάλη, ένα μακρύ χέρι, άδύνατο και άπληντσε με φωνή που χρωματιζότανε παράξενα.

—'Εδώ είναι ή διαμονή της φρίκης και τού τρόμου! 'Εδώ βασιλεύουν ό πόνος και ή πυρκαϊά! 'Εδώ πλανάται ή προδοσία και ή κακοήθεια. Και αυτό είναι άπλούστατο άφου ή 'Ιζαμπέ και ή Γιάννης της Βουργώνης θά βασιλεύσουν σάν άπόλυτοι κύριοι!.. περιμένοντας να βασιλεύουν στην Γαλλία και την Βουργώνη ένωμένοι.

Και ό μυστηριώδης άστός έτόνισε τα λόγια αυτά με μια έκρηξη σαφρονικού γέλιου.

Χωρίς να συγκινήθη ό ευγενής άπλήντησε.

—Σας άναγνωρίζω τώρα! Δεν υπάρχει λόγος να μου κρύβετε το πρόσωπό σας.

Ο άστός κούνησε άρνητικά το κεφάλι του και έπανάλαβε.

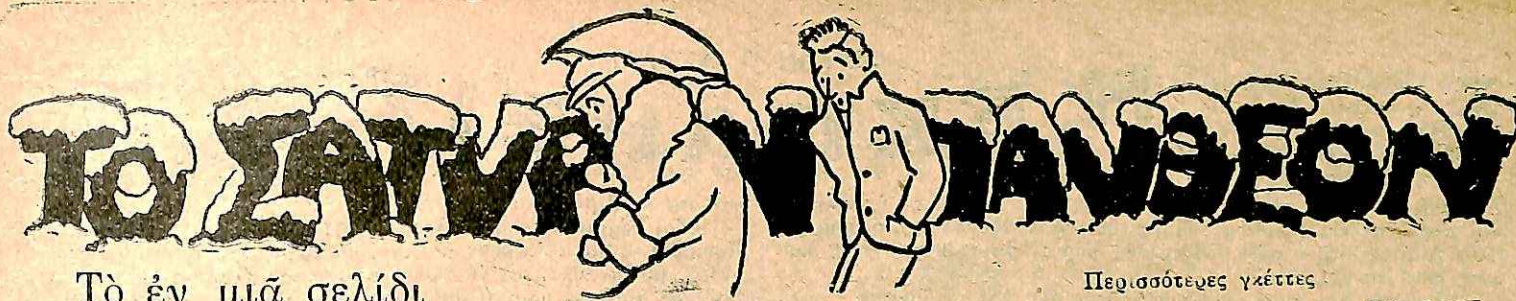
—'Ηθελα να σ'ας πληροφορήσω ότι θά με βοήτε αν με χρειασθήτε, στην όδο Γκαγιάρ. Θα ζητήσετε τον άνδρα με το ματωμένο μάγουλο. 'Ο πρώτος τυχόν θά σ'ας δείξη. Πηγαίνετε, έξοχώτατε Πασσαβάν. Πηγαίνετε... Είσαθε δυνατό και γενναίος αλλά... αν θέλετε να έκδικηθήτε την Ροζελίς που την έδηλητηρίασαν ή 'Ιζαμπέ και ή Γιάννης 'Ατρόμητος θυμηθήτε ότι όφείλετε να είσθε χωρίς σίκτον.

Στα λόγια αυτά ένα κίτρινο χρώμα άπλώθη επάνω στα λεπτά χαρακτηριστικά του Πασσαβάν. Έκλονίσθη! έκλεισε τα μάτια σάν νάειχε διγλωθή στην καρδιά από ένα άνυπόφορο πόνο.

Όταν τα ξανάνοιξε ό άστός είχε εξαφανισθή. Τότε αυτός έστάθη άκίνητος, όμοιος με ένα ζωντανό άγαλμα φλίμεως. Και ένω τα μάτια του χωρίς ένα δάκρυ, είχαν κάποια τρομερή προσήλωση, όλόλυξε μέσα του.

('Ακολουθεί)

ΠΑΝΘΕΟΝ

Το έν μιᾶ σελίδι
γραφόμενον άπ'τόν Πώλ
Νόρ (Νίκο Νικολαΐδη)

Χοίρειον ἄρθρον

'Ανώτεροι ίππωνειών, καταναλωται άχείρων, ιδεών άποβλήτων καταφρονηταί, παστών φίλοι, παστάδων εύλαβείς άποφενκταί (!) άπορημάτων μαζευταί, άναγούλων πρόξενoi, παρθενώνων θαυμασταί, λόγων έρσασταί, προερχόμεθα εις τόν ευγενή στίβον τών ωραίων άθλημάτων, ίνα, δση ήμιν δύναμις, συντελέσωμεν εις την άναβίωσιν της άθανάτου εκ της λυρικής ήμών ποιήσεως, ίνα διά πυήσεως αναπλάσωμεν χαρακτήρας, άναθεωρήσωμεν γνώμας, σφυρηλατήσωμεν άνάγλυφα. Διότι ούτω και ούτω, ή τέχνη θά όρθοποδήση και θά καταστήση τόν βίον τερπνότερον και τόν όρρόν άποτελεσματικώτερον. Τό ειπε και ό Δίον (δύων) Χρυσόστομος: Πέντε—πέντε την ήμέραν κ' έκατόν την έβδομάδαν.

'Ερρωσο!

N. Π. E.

Συμβουλαί 'Αμμηίου (Μίμη)

(Πώς να άποφεύγετε τα καλαμβούρια)

Μη προφέρετε ποτέ την λέξιν όδός, προόστειον.

Διότι λέγεται σήμερον όδός 'Εμμ.Μπενάκη

Μη προφέρετε ποτέ την λέξιν «Ιτα» και είτα την λέξιν «Ιάιν».

Διότι θά εύρεθήτε εις την 'Ιταλία ν.

Μη προφέρετε ποτέ την λέξιν «Μονή» και κατόπιν «Ελος».

Διότι θά φωραθήτε φορών μονύελον.

Μη δίδετε ποτέ ως «δωρον» μίαν «μάρακα».

Διότι θά γίνετε μαρκαδωρός.

'Ομοίως μίζαν. Διότι θά γίνετε μιζαδωρός.

Μην αλλάζετε ποτέ «πιστα ν», όταν χορεύετε.

Διότι θά άλλαξοπιστήσετε.

Μη προφέρετε ποτέ τας λέξεις: 'Η μύτη του 'Αββα.

Είπατε με μίαν λέξιν: 'Αβαρής!

Μη λέγετε ποτέ «μαστέλο!» το καλό πού... σ'α τέλω!

ΠΑΝΘΕΟΝ

Μη θέτετε ποτέ μετά τ'«π» καρδιά ν!
Διότι θά εύρεθήτε εις Πιαρδιαν!

Μη ζητήσετε ν'άγοράσετε τυρί χαρίς παρ'α ν.

Θά περάσετε άπαραρήτος.

Ποιον κολλέγιον έχει μόνον παρατατικό ν;
—Τό κολλέγιον τού... 'Η τον!

—Ποιά έπαρχία είναι μαλλιαρή;
—'Η Τριχωνία.

—Και ποία πόλις είναι άτριχος;
—'Η 'Α—μαλλιάς.

(Συνέχεια εις τό προσεχές)

MIMHΣ AMIMHTOΣ

Είς Σαικσπήρον

Λένε πως ήσουν χασαπόπουλο, παιδι από τό μπάσσο πόπουλο, μά έφτιαξες τρανές κυράδες κ' έργων μεγάλων βασιληάδες. 'Ομως κι' αν όλοι ξεχυστούνε και μέσ' στη λήθη βυθιστούνε, έσυ θά ζήσης, χασαπόπουλο, παιδι από τό μπάσσο πόπουλο...

Είς... Σπύρον

Συ τα ζιζάνια ό σπείρων, που ό κόσμος σέ γνωρίζει ως Σπύρον, γιατί μάς κάμνεις τόν Σαικσπήρον με τη «Ρουμπή και τόν Κουμπή», που θάταν κάλιο... «νόν τού μπή»

Είς Μπόγγριν

Γιατί να γίνη τέτοιο θάμα, έσύ να γράφης τέτοιο δράμα, λές και τό ειχες κάνει τάμα να σκάσης κάποιον έν τ'ό θάμα, κάποιον που εγώ καλά τόν ξέρω κ' όί άλλοι.—'Ιδε άνωτέρω!

Είς Χόρν

Μας έφαγες με τά... «λιμάκια» σάν έγραψες τα «Τσαλιμάκια» και σούπαν όλοι: Παντελή, άκουσ' αυτή τη συμβουλή μη γράφης άλλοτε σ'ό γόνάτο και πιό πολύ τό έργο σου πόνα το...»

Τελευταίαι λέξεις μεγάλων άνδρων

Περισσότερον φως!
ΣΤΡΑΤΑΡΧΗΣ ΦΟΣ

Περισσότερον σκότος!
ΟΥΑΛΤΕΡ ΣΚΩΤΟΣ

Περισσότερες γκέτες

ΓΚ Ι

Περισσότερο 'έσο

Περισσότερον χρυσό

KPACCOΣ

Περισσότερον νέφι!

NEYTON

Περισσότερον γαλέον!

ΓΑΛΙΔΑΙΟΣ

Τό τετράγωνον της ύποτε-
νούσης

(Μοδέρνον)

Τί ήτο ή «ύποτείνουσα»; Στη θύμησή μου δε μένει πλέον τίποτε άπ' αυτή, διότι όταν όμίλει ό καθηγητής της γεωμετρίας

εγώ ειχ' άλλο τ' αυτή. 'Ενόμιζα τότε πως είχα τολέμετο μωσι ή και ήσαν παθος μου οι ήχ ι. τό ό,τι δε έστιάδασα καί εντολογίαν, έτσι τά έφερεν ή τύχη!

'Οπωσδήποτε, από τα μαθηματικά δεν ένθυμούμαι τίποτε και τό υπόλοιπον τού βίου μου διηλθεν (άγονον

Οίμοι! Δεν έμαθα ποτέ τί ήτο ή ύποτεί (νουσα

και διατί είχε τετράγωνον!...

Σοφία τού Λαού

Όταν τάχης τετρακόσα, περιττό να έχης γλώσσα.

Κι' όταν έχης εξακόσα, τί τά θέλεις τα τρακόσα;

Κάλλιο πέντε και στο χέρι, παρά δέκα στο τσεμπέρι!

Σάν ρίξη ό Μάης δύο νερά κι' ό 'Ιούνης άλλο ένα Αϊ, τί με μέλει έμένα;

'Η μικρός, μικρός παντρέψου, ή μικρός καλογερέψου!

(Σημ. Πώς μπορούν να γίνουν αυτά δύο μαζί;)

ΠΩΛ ΝΟΡ

2545

Η ΕΚΠΛΗΞΙΣ

Συνέβη κάτι το πολύ περίεργο στον Λουδοβίκο. Θέλω να σας το διηγήσω γιατί αξίζει τον κόπο. Την εποχή εκείνη ο

Λουδοβίκος ζούσε σε μία ήσυχη επαρχιακή πόλη, ως υπαλληλός και περνούσε τις ελεύθερες ώρες του, διαβάζοντας διάφορα βιβλία. Διάβαζε πάρα πολύ και πολλές φορές εμπιστευόταν τις σκέψεις του στο χαρτί.

Έγραφε διηγήματα, εϋθυμογραφήματα και ρωμάντζα.

“Ολ’ αυτά τα φιλολογικά του έργα τα διάβαζε η μοναδική αναγνώστριά των και κριτής των, η άρραβωνιαστικιά του Έλενα Βαρένο, ένα ρωμαντικό και ξανθό πλάσμα, η οποία όμως δεν εξέφραζε και τόσο ευγενικά στις κρίσεις της για τα έργα του άρραβωνιαστικού της.

—Βλέπεις;—τού έλεγε με χαριτωμένο χαμόγελο—δεν θα επιτύχεις τίποτε, θα χάσεις τον καιρό σου. Σήμερα οι συγγραφείς πολύ σπάνια κάνουν την τύχη των. Άλλως τε τα πράγματα που γράφεις ενδιαφέρουν μόνον εμένα, που είσαι ο συγγραφέας των ή έμένα που σε γνωρίζω, άλλ’ όχι το κοινό. Είσαι πολύ εγωίστης και μονότονος στις υποθέσεις που διηγείσαι.

Ο Λουδοβίκος, που δεν είχε πραγματικά την εμπνευση και το θάρρος που παρουσιάζει κάθε συγγραφέας κι’ επί πλέον δεν έτρεφε και τόση αγάπη για την Έλενα, παραδινόταν σε μεγάλη μελαγχολία.

Δεν θέλησε όμως να νικήθ’ απ’ αυτήν κι’ απέφασε να γράψ’ ένα μυθιστόρημα κρυφά από την Έλενα για να της κάνει μία έκπληξη.

Κάθε νύχτα έγραφε ερωτικές σελίδες κι’ ύστερα από πολλών μηνών εργασία έτελείωσε το φιλολογικό του έργο. Άλλά, έπρεπε τώρα να βρ’ έναν εκδότη ο οποίος να το εξέδιδε. Τότε λοιπόν ο Λουδοβίκος σφίστηκε ένα σχέδιο που άργησε, όπως θα ίδουμε, ύλη έρε ή άρχή της καταστροφής του. Σκέφθηκε να κρατήσει μυστικό το μυθιστόρημά του έως την τελευταία στιγμή και να το δημοσιεύσει με ψευδώνυμο. “Αν το έργο πετύχει—σκέφθηκε—τόσο το καλλίτερο. Άργα ή γρήγορα θα γνωρίσουν τον συγγραφέα και τ’ όνομά μου θα δοξασθ’ κι’ αν ακόμη δεν εμφανισθ’ από την πρώτη φορά στο εξώφυλλο του βιβλίου. Άν όμως το έργο μου δεν επιτύχει, εγώ δεν θα χάσω τίποτε, γιατί κανείς δεν θα μάθει, ούτε κι’ αυτή η Έλενα ποιός υπήρξε ο συγγραφέας του άτυχους έργου. Δεν σκεπτόταν βέβαια, άσχημα, αλλά άργότερα τα πράγματα περιπλάκυσαν πολύ και ίδου κατά ποιόν τρόπο.

***

Κατά το φθινόπωρο έφανίσθη στις βιτρίνες των βιβλιοπωλείων “Η τελευταία άπάτη” ερωτικό ρωμάντζο του Λούτσιο Ντ’ Άλτέα (το ψευδώνυμο του Λουδοβίκου).

Ο ταπεινός μας συγγραφέας είχε έγγραφη συνδρομητής, όπως όλοι οι πρωτότεροι συνάδελφοί του, στην “Ηχώ του τόπου” για να παρακολουθήσει τις κριτικές του βιβλίου του. Πέρασε όμως ένας μήνας, πέρασε και δεύτερος, χωρίς ν’ αναγραφ’ τίποτε για το έργο του, ούτε σ’ εφημερίδες, ούτε σε περιοδικά. Αυτή η άτυχία έπεισε τον ήρώα μας ότι το ρωμάντζο του δεν είχε καμιά φιλολογική άξια και συνεπώς κανείς κριτικός δεν θαταδεχόταν να γράψ’ γι’ αυτό ούτε μία λέξη.

Ο Λουδοβίκος όμως σκέφθηκε κάτι το πολύ πρωτότυπο και αποτελεσματικό για την επιτυχία του έργου του. Έδωσε να δημοσιεύσουν σε μία τοπική καθημερινή εφημερίδα μία άγγελία “Πλούσιος νέος ο οποίος ζή μόνος του εις την έξοχην, θα ήθελε να γνωρίσει δεσποινίδα, ολισσθήποτε οικονομικής καταστάσεως, αλλά με ψυχικές αρετές. Σκοπός ιερός. Τα μόνα απαιτούμενα ψυχικά προσόντα είναι εκείνα της ηρωίδος του ρωμάντζου “Τελευταία άπάτη,” του Λούτσιο Ντ’ Άλτέα. Άπόλυτος έχεμύθεια. Τα

γνωστο το βιβλίο του.

Και περίμενε το αποτέλεσμα της άγγελίας. Πράγματι, δεν άργησαν να καταφθάσουν πολλά γράμματα από διάφορες δεσποινίδες που έπιθυμούσαν να παντρευθούν τον πλούσιο νέο. Ο Λουδοβίκος διάβασε μερικά απ’ αυτά και μάλιστα διεσκέδασε με το ν’ άπάντησή σε δυο—τρία.

Μία μέρα όμως βρήκε στην ταχυδρομική θυρίδα έναν γαλάζιο φάκελλο με γραφικό χαρακτήρα που δεν ήταν καθόλου άγνωστος. Διάβασε.

“Αξιότιμη κύριε. Είδα την άγγελία σας και άμέσως μου έγεννήθη η έπιθυμία να σας άπάντησω. Διάβασα επίσης το ρωμάντζο του συγγραφέως που σας ένεθυσάσε τόσο, αν και σ’ έμένα έφάνη τόσο όχληρό. Βρήκα όμως στην ηρωίδα του μία καταπληκτική όμοιότητα με τον εαυτό μου, μέχρις άκμης και φυσικών χαρακτηριστικών. Νομίζω πως μοιάζουμε σαν δυο σταγόνες νερό. Κρίμα όμως που είμαι άρραβωνιασμένη μ’ ένα ιδιότροπο νέο τον όποιον όμως δεν άγαπά καθόλου. Σας λέγω εν τούτοις εμπιστευτικά, ότι ο άρραβωνιαστικός μου είναι ένας τέλειος βλάκας και θα μου είναι πολύ δύσκολο να ζήσω κοντά του. Τι θα συνέβαινε λοιπόν αν εγώ τον παντρευόμουν; Γι’ αυτό προσπαθώ να βρω μίαν αιλία για να τον εγκαταλείψω. Θα είναι δυνατόν να σας συναντήσω καμιά μέρα; Και τότε θα σας εξηγήσω ότι δεν μπορώ να γράψω σ’ αυτή την έπιστολή μου. Άν θέλετε να μου γράψετε, μπορείτε να το κάνετε ελεύθερα. Άλλά στείλτέ μου την έπιστολή σας στην διεύθυνση που σας έσωκλείω, μίς φίλης μου, για να άποφυγώ καμιά τυχαία έκπληξη. Γιά να μη πέση στα χέρια του άρραβωνιαστικού μου!

Μά αν συνέβαινε ένα, τέτοιο πράγμα... θα ήταν ευκαιρία ν’ άπαλλαγώ τελείως απ’ αυτόν! Είμαι ξανθή και ρωμαντική. Στόν έρωτα έδοκίμασα πολλές άπογοιεύσεις. Άλλά νομίζω πως είμαι ο ιδεώδης τύπος για σας” μία σύζυγος εϋθυμη και υπομονετική για έναν άνδρα μόνον και μελαγχολικό, όπως σας νομίζω.—Έλενα Βαρένο.”

Την κατάπληξη που έπροξένησε αυτό το γράμμα στόν Λουδοβίκο, σας αφήνω να την φαντασθήτε. Καταράσθηκε το στανικό του σχέδιο, στο όποιον κατέφυγε για να διαδόση το βιβλίο του, έξ αιτίας του όποιου τώρα έχανε κάθε έρωτικό του όνειρο! Κι’ έπειδή ήταν άνθρωπος που τού άρεσαν οι παστικές δουλειές, δυο μέρες άργότερα, στο σπίτι της άρραβωνιαστικιάς του έδημιούργησε μία σκληρή ζηλοτυπίας

στην όποιαν η Έλενα αντί να φερθ’ μετανιωμένη όπως έκανε άλλες φορές τού άπήνησε πολύ ψυχρά και άπότομα κι’ αυτός έφυγε κτυπών’ ασ πίσω του την πόρτα.

Από υπερηφάνεια δεν θέλησε να όμολογήσει στην Έλενα ότι ο Λούτσιο Ντ’ Άλτέα και ο πλούσιος κτηματίας που ζητούσε σύζυγο, ήσαν δημιουργήματα της φαντασίας του (ίσως κατ’ αυτόν τον τρόπο θα συνεβιβάζοντο) αλλά ήθελε τώρα να την άφήσει να περιμένη για πάντα τον κύριο που ζητούσε σύζυγο διά μέσου των άγγελιών των εφημερίδων.

Τι συνέβη άργότερα; Ο Λουδοβίκος προώδευσε στο γράψιμο και εγκατεστάθη σε μία μεγάλη πόλη, πλούσιος πιά, γιατί κατόρθωσε δημοσιεύσει και να πουλήσει πολλά έργα του, με τ’ όνομα του διασήμου πλέον συγγραφέως Λούτσιο Ντ’ Άλτέα.

Αυτά που σας διηγήθηκα άποτελούν την εισαγωγή στην φιλολογική καρδιά του Λουδοβίκου. Όσο για την Έλενα Βαρένο ο Λουδοβίκος άγνόησε για πάντα το πεπρωμένο της.

ΦΕΡΡΑΝΤΟ ΑΣΣΑΛΙ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Είχαν περάσει δυο χρόνια από τότε. Στο σιδηροδρομικό σταθμό τύπο τα δεν είχε αλλάξει. Προχώ-

ρησα στη λεωφόρο, σ’ εκείνο το μέρος όπου τόσα βράδια, η Άλεξάνδρα κι’ εγώ, περπατούσαμε άγκαλιασμένοι, εϋτυχισμένοι.

Χωρίς να το θέλω, έφτασα στο σπίτι που κατοικούσε. Είχα άκόμη στην τσέπη μου το κλειδί του διαμερίσματος που περάσαμε άλησμόνητες βραδιές. Ήταν το μόνο ένδυμιο που μου είχε άπομείνει απ’ αυτήν. Ναί... μου είχε άπομείνει και κάποιο γράμμα, κάποιο λουλούδι μαρμαμένο, πικρές άναμνήσεις...Νά η πόρτα της. Άριθμός ένδεκα. Στο σκοτάδι της νύκτας προχωρώ. Τι να άπέγινε η Άλεξάνδρα;

Πρό δυο χρόνων είχα φύγει με μία άλλη γυναίκα. Ήταν μία ξανθιά, μπαλλαρίνα. Την είχα συναντήσει κάποιον βράδυ βγαίνοντας από το γραφείο μου. Την παρηκολούθησα, της μίλησα. Το ίδιο βράδυ δειπνήσαμε μαζί. Μείναμε ως τα χαράματα. Οι όρες εκείνες μ’ έκαναν να ξεχάσω την Άλεξάνδρα.

“Έλα κοντά μου...”, μου έλεπε η μπαλλαρίνα. Φύγε απ’ τη ζωή της επαρχίας που μαράζονε.

Φύγαμε. Φθάσαμε στη πρωτεύουσα. Πέρασαμε μία ζωή ξενισίας, μέσα σε γεύματα, διασκεδάσεις, χορούς, ξενύχτια, ως που τελείωσαν κι’ αυτά κάποια μέρα. Πέρασαν δυο χρόνια από τότε. Και να που ξαναγύρισα.

Πλησίασα την έξωθυρα. Η θυρωρή δεν είναι πιά εκείνη που γνώριζα. Είναι μία χονδρή γυναίκα που κάθεται στο τραπέζι της και τρώει το πενιχρό της δείπνο.

Ανεβαίνω στο πρώτο πάτωμα, στο δεύτερο... Έχει σταματώ. Νά η πόρτα της. Τίποτα δεν έχει αλλάξει από τότε. Η Άλεξάνδρα... Τι να κάνω τώρα, άραγε; Θα είναι μόνη στο σπίτι. Δεν με άναζητήσει ούτε κι’ εγώ ζήτησα να μάθω γι’ αυτήν στα δυο αυτά χρόνια που πέρασαν. Ίσως να έκλαψε πολύ, να έζησε σαν πρίν, όπως πάντα, κλεισμένη στη λύπη της, στη πίκρα της άπογοιεύσεως μέσα στο μικρό διαμερισμάκι της, όπου μία εποχή ζούσε εϋτυχισμένη.

Θά είναι στο σπίτι; Θά είναι ακόμη ξαπλωμένη, εκεί, σ’ εκείνη τη γωνιά του σαλονιού της, στο κόκκινο ντιβάνι και θα διαβάζ’ τα άγαπημένα της ρωμάντζα; Θά βρίσκεται ακόμη κοντά στο άμπαζούρ που σκόρπιζε ένα μελαγχολικό φως μέσα στο δωμάτιο; Κι’ η πέτσινή μου πολυθρόνα θά βρίσκεται ακόμη στη θέση της.

Γιά μία στιγμή μένω άναποφάσιτος. Βγάζω το κλειδί. Άνοίγω την πόρτα πολύ σιγά... Την κλείνω. Σκοτάδι. Σιωπή.

Προχωρώ στο διάδρομο. Τίποτα δεν άλλαξε. Όλα στη θέση τους. Σιωπή. Ίσως να μην είναι στο σπίτι; Κοιμάται; Η πόρτα της κουζίνας είναι μισόκλειστη. Όλα εκεί μέσα είναι καθαρά. Προχωρώ με προσοχή. Φθάνω στην κρεβατοκάμαρα. Κυτάζω. Κανείς. Τότε άσφαλώς θα λείπη. Σήμερα είναι Σάββατο. Ίσως να πήγε στον κινηματογράφο της συνοικίας και νά κάθεται στις τελευταίες καρέκλες. Το κρεβάτι της είναι άνεπαφ. Ο καθρέφτης δείχνει το πρόσωπό μου όχρό, άνήσυχο. “Πέρασαν δυο χρόνια” μου μουρμυρίζω.

Βγαίνω στον διάδρομο. Μπαίνω στο σαλονάκι. Όλα όπως πρίν. Μία παράξενη συγκίνηση μου σφίγγει την καρδιά. Η πέτσινή μου πολυθρόνα βρίσκεται πάντα στην ίδια θέση. Και το ντιβάνι, το άμπαζούρ...

Κάποιος ανεβαίνει τις σκάλες. Θά εί.αι εκείνη, ίσως. Τα βήματα σταματούν κοντά στην πόρτα. Εκείνη! Μ’ ένα πήδημα φθάνω στην κουζίνα. Κλείνομαι σε μία άποθηκούλα. Θά μείνω εκεί ως που νάβρω την κατάλληλη ευκαιρία να φύγω. Και θα παρυσιασθώ ξαφνικά. Θά της ζητήσω συγγνώμη, θα με καταλάβει, γιατί πάντα με κατάλαβε και με συγχώρησε. Η πόρτα άνοι-

ΥΠΟ ΕΜΙΛΙΟ ΝΤ’ ΠΑΟΛΟ

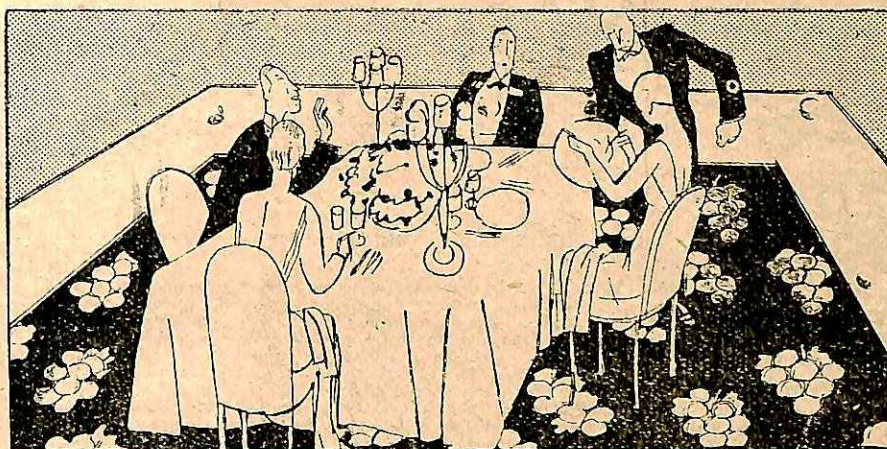
ΣΑΝ ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΕ

γει. Μπαίνει γελώντας. “Άλλά δεν είναι μόνη. Άκούω κι’ ένα άνδρικό γέλιο. Κάποιος κάθισε στην πολυθρόνα μου.

Πέρασαν δυο χρόνια. Δημόνησε. Συνήνησε κάποιον άλλον, πίστεψε στα λόγια του. Με ξεχάσε τελείως.

Άκούω τις ψιθυριστές κουβέντες τους, τα φίλια τους. “Υστερα δεν τους άκούω πιά. Σιωπή. Η πόρτα του σαλονιού κλείνει. Πού είναι; Ίσως στην κρεβατοκάμαρα. Μιλούν. Έξακολουθούν να μιλούν κι’ άργότερα σωπαίνου.

Περί μισή ώρα. Μία ώρα. Όλο το σπίτι κοιμάται. Ίσως να είναι μεσάνυχτα. Μία άκατανίκητη λύπη γεμίζει την καρδιά μου. Η εϋτυχία μου έχει τελειώσει. Η Άλεξάνδρα είναι εϋτυχής. Κι’ όμως αυτή όλη η εϋτυχία κά-

Μία ζωή ξέννοιαστη, μέσα σε γεύματα, διασκεδάσεις, χορούς... ξενύχτια.

ποτε ήταν δική μου ή μονότονη αλλά γαλήνια ζωή της καταστράφηκε έξ αιτίας, ξαφνικά, για μία... μπαλλαρίνα.

Θά ξαναφύγα άμέσως. Όλα σ’ εκείνη την πόλη μιλούσαν γι’ αυτήν και το κάθε τί άποτελούσε μίαν άνάμνηση, ένα χαμόγελο.

Βγαίνω σιγά—σιγά. Περνώ τον διάδρομο. Πλησιάζω την έξωθυρα. Συγκρατώ την άναπνοή μου, άνοίγω. Κανένας θόρυβος. Φθάνω στο ισόγειο. Κυτάζω το ρολόι μου. Μία μετά τα μεσάνυχτα. Δεν κλειδώνω την πόρτα. Φοβούμαι μήπως κάνω θόρυβο. Βρίσκομαι στον δρόμο. Περπατώ. Φθάνω στο παγκάκι που καθόμασε. Κάθεται. Η νύκτα είναι ήρεμη. Η σκέψις μου τρέχει στο παρελθόν. Η σκιά της Άλεξάνδρας είναι κοντά μου. Έξακολουθεί να μου χαϊδεύ’ τα μάτια και τα μάγουλα, όπως μία φορά κι’ όποιος τότε νοιώθω το άρωμά της, βλέπω το χρώμα των γκριζών ματιών της, τα μαλλιά της, πυκνά και σγουρά, κατάμαυρα, νοιώθω ακόμη την παιδική της φωνή που δεν... μου παραπονιέται, με κυτάζει μόνο στα μάτια σαν να μου λέει “Γιατί;” Ναί, γιατί;

***

Χαραυγή. Έξη η ώρα. Θά φύγω με το πρώτο τραί ο. Στις όκτα και σαράντα. Πού θα πάω;

Μά μία σκέψις μου σφίγγει το μυαλό. Ποιός είναι εκείνος που πήρε την θέση μου; Μήπως είναι κανείς που τον ξέρω; Κανένας φίλος μου που μίλησε στην Άλεξάνδρα για μένα δήθεν και έκλεψε την αγάπη της λέγοντάς της ψεύτικα λόγια; Έπτά η ώρα. Η έξωθυρα του σπιτιού της Άλεξάνδρας είναι έρημη. Η θυρωρής άνάβει την φωτιά της. Π’ ησιάζω.

—Τι θέλετε;

Κάθεται γιατί είμαι κατάκοπος.

—Θά ήθελα να μάθω...

—Ρωτήστε με ότι θέλετε.

—Με ποιόν ζή τώρα ή δεσποινίς Άλεξάνδρα;

—Άλεξάνδρα;

—Ναί ή Άλεξάνδρα Μορίνι.

—Ω! Δεν έχετε λοιπόν;

—Όχι δεν ξέρω. Πητέ μου έσείς.

—Το διαμέρισμα παρέμεινε όπως ήταν και πρίν. Το νοίκιασαν δυο νεόνυμφοι και μένουν από δω και κάμποσο καιρό.

—Κι’ η Άλεξάνδρα; την ρωτώ μ’ ένα ίχνος έλπίδος στη φωνή μου, ξαναβλέποντας για μία στιγμή μπροστά στα μάτια μου την χαμένη μας εϋτυχία.

—Κι’ η Άλεξάνδρα; Πού έπιασε σπίτι;

—Η δεσποινίς Άλεξάνδρα; Μά σεις δεν έχετε τίποτα; Ένα βράδυ, έδω και δυο χρόνια έπάνω—κάτω, πέρασε όλη την νύκτα καθισμένη σ’ ένα παγκάκι της λεωφόρου, κοντά στον κήπο. Τί τρέλλα! Σε δυο μέρες έπεσε στο κρεβάτι βαρειό άρρωστη. Πνευμονία. Σ’ έπτά ήμέρες ο Θεός την φώναξε για πάντα κοντά του.

ΠΑΟΛΟ ΝΤ’ ΕΜΙΛΙΟ

Καρδιά στη Φλόγα

ΜΑΤΘΙΛΔΗΣ ΣΕΡΑΦ

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Προσπαθούσε με τρόπο να μάθει την παλιά ζωή του Καίσαρα και ο Καρράτσιολο που έμάντευε το τέχνασμά της, έπρωσπιείτο ότι έδισταζε, έπειτα ύποχωρούσε και ανέφερε ένα όνομα, μία χρονολογία, ένα γεγονός κι' έσχιόλιζε την διαγωγή του Καίσαρος, τονίζοντας την σκληρότητα της καρδιάς του και την εφρότητα της ψυχής του.

Η Άννα παρακολουθούσε μερικές φορές αυτές τις συνομιλίες, ενώ στα παρθενακά της χείλη ήταν κολλημένο ένα μυστηριώδες μειδίαμα. Όλες αυτές οι νοσηρές ερωτήσεις περί νοσηρών πραγμάτων, έδηλητρίαζαν την ζωή της Άννας, χωρίς όμως και να βοηθούν τους αποπλανητικούς σκοπούς του Καρράτσιολο.

Μία μέρα ο Καίσαρ έφθασε στο Σορρέντο ξαφνικά κι' όταν είδε την ωχρότητα της γυναίκας του, ή οποία παρά λίγο να λιποθυμήσει όταν τον αντίκρυσε, έννόησε πόσον τον αγαπούσε. Την φίλησε πολλές φορές με διάχυση και της έπρόσφερε δώρα. Ρώτη-τησε για την Λαύρα, για τη ζωή της, για τις σχέσεις της να παντρευτή.

—Είναι καλά, αλλά δεν θέλει να παντρευτή. Ίσως γίνη κά-λόρηνα.

—Τί βλακεία !

Η Λαύρα άφου.. άφησε να την περιμένουν αρκετές στιγμές παρυσίασθη τέλος. Ο Καίσαρ της έφίλησε το χέρι, αυτή έπρότεινε να μάγουλα και τότε έδιξε με τα χείλη του, την σάρκα εκείνη την διαφανή σαν πέταλο καμελίας. Η σκηνή αυτή διήρκεσε ένα λεπτό μονάχα, άλλ' ή Άννα την βρήκε άτελείωτη. Κι' όταν την έπλησίασε παρατηρούσε με παράδοξο βλέμμα το μέρος όπου είχε αποθέσει το φίλημα ο σύζυγός της.

Από εκείνη την ήμερα άρχισαν τις έκδρομές, τις επισκέψεις, τις διασκέδασεις. Είς όλα αυτά ο Καίσαρ βρισκόταν μαζί με την Λαύρα, έπειδή θεωρούσε γελοίο να συνοδεύη την σύζυγό του. Και γι' αυτό ή Άννα, άφου έμεινε λίγο όλομόναχη, εύρισκε πάντοτε τον αιώνιον έρωτευμένο της, πράγμα για το όποιον την έπείραζε ο άνδρας της. Λυπόταν γι' αυτό, άλλ' άγανακτούσε και έναντιον του Λουδοβίκου, ο οποίος δεν έκρυβε τα αισθήματά του Καί μία βραδυά, δεν κρατήθηκε να μνην του το είπη.

Κάποτε ο Καρράτσιολο παρηγόρησε ότι ή Άννα έγινε και πά-λι μελαγχολική. την έρώτησε, την έπιασε να του εκμυστηρευθή άλλ' εκείνη άρνήθηκε.

—Δεν μπορώ να σάς το είπω... δεν μπορώ. Είναι πράγμα φρικτό, έψιθύρισε με τέτοια έκφραση τρόμου, ώστε ο νέος συ-νεκίνηθη.

Την έρώτησε και άλλοτε, αλλά δεν κατώρθωσε να μάθη τίπο-τα. Η νεαρή γυναίκα, ταρασσόταν, έδισταζε και φαινότανε ότι φρικτούσε στους ίδιους της διαλογισμούς. Ο Λουδοβίκος έκανε χίλιες δυο σκέψεις, αλλά δεν κατέληγε σε τίποτα.

Ο σύζυγός της έβγαине πάντοτε με την Λαύρα. Μερικές φορές τους συνόδευε και ή Άννα, αλλά μόλις έφθαναν στην έξοχή τους

Η Άννα Άκουαβίβα, μία ζωρή και όρμητική νέα, φεύγει κρυφά κατά τα μεσάνυχτα από το δωμάτιό της, όπου έμενε με τη μικρότερη αδελφή της Λαύρα, ένα κορίτσι ψυχρό, σοβαρό και άμύλητο και άψηφών-των άγαπημένων της Ίουστινιο Μορόζι, ο οποίος την έπληροφόρησε με ότι ο κηδεμών της, Καίσαρ Δίας, έπ' ούδεν λόγω, έδεχτο να συγκατα-στή στο γάμο τους, έπειδή αυτός ήταν πτωχός και άσημος, εκείνη δέ πλου-παχθούν και ο Ίουστινιος, ένας ήθικός νέος, προσεπάθησε να την πείση, ναβρη έναν νέον και όραιον, πλούσιον και ευγενή. Γιατί να θυσιάσθη, γι' αυτόν; Άλλά ήταν τόσοσ ο θυμός της Άννας, σ' αυτήν του την ά-άφου προηγούμενης ιδή κι' αυτή τον κηδεμόνα της. Όταν έγύρισε στο σε παρακαλώντας την να την συγχώρηση κι' αυτό πούκανε, ενώ εκείνη ά-να στον Ίουστινιο Μορόζι, τον άνκοινοσε ότι ελδε και μίλησε με τον μενε συνεπώς άλλη λύσις άπ' την άλληλοπαγωγή κι' γι' αυτό του όριζει αντεβού στην Πομπηία άπ' όπου να φύγουν για την Άνατολή. Συναντών-σάτι της και την πληροφορεί ότι οι συγγενείς της έξορουν να έκανέλδη στο. Η Άννα τον διώγει άγανακτισμένη κι' όταν σε λίγο την παραλαμβάνει ο Καίσαρ Δίας και την έανοφένει στο σπίτι της, ή άπόνγνωση την όλζει καινούργια αισθήματα πλημμυρίζουν την εύαισθητή ψυχή της. Αισθάνε-ται ότι αγαπά τον κηδεμόνα της και μη τολμώντας να του το πη του αγαπά και της υποδεικνύει την τεραστία διαφορά ηλικίας και χαρακτήρος κάνει σύζυγό του υπό τον όρον ότι δεν θα του άείωση να την αγαπά ού-ηά του ζωή, άδιαφορώντας άν ή Άννα ύποφέρει γι' αυτό. Συνεχίζει τις πα-σχέσεις του με τις έρωμένες πούγε από το γάμου του και σε παραόνα της Άννας για την συμπεριφορά του αυτή, άντιτάσσει την συμφωνία τους.

τις κρυφές της άνησυχίες, τα έμπαθη κινήματά της, τη νοσηρή ρέμβη της; Ίσως. Κάποτε την ρώτησε τί είχε κι' εκείνη του άπήντησε, ότι έξή-λευε όχι μία ώρισιμένη γυναίκα, άλλ' όλες μαζί κι' ότι θα πέθαινε από άγλη.

—Α, άν γαπούσες άλλη θα σκοτωνόμουνα.

—Δεν πιστεύω ότι θα πεθάνης από βίαιο θάνατο ! είπε εκεί-νος γελώντας.

—Συλλογίσου το, άγάπη μου, θα σκοτωθώ !

—Θα πεθάνης όγδοντάρα από φυσικό θάνατο ! είπε ο Καίσαρ γελώντας.

Έπληρε την άσειότητα αυτή ως ύπόσχεση και ήσύχασε μερι-κές ήμέρες, άλλ' όταν θέλησε να δοκιμάση τις δυνάμεις της και ν' άφήση τον σύζυγο και την αδελφή της να πάνε να περπατήσουν στο Σορρέντο, έκυριεύθη και πάλι από την άρρώστεια της κι' ο πέφερε φρικτά. Τότε ή συμπεριφορά της έγινε άλλόκοτη. Άλλοτε ή κρίσις εκείνης της πλαστής χαράς, κατέληγε σε παροξυσμό ζο-φερης μελαγχολίας. Άλλοτε φερνόταν στη Λαύρα με ύπερβολική άγάπη, φιλώντας την άδιάκοπα έπειτα χωρίς καμμία φανερό αί-τία ή διάθεσις της άλλαζε και κλενόταν στο δωμάτιό της για να κρύψη την τρικυμία της καρδιάς της.

Και ή σάση της Λαύρας ήταν επίσης παράδοξη δεν έπρόσχε-ουτε στην άπότομη συμπεριφορά, ουτε στις περιποιήσεις της αδελφής της.

Πάντοτε γελαστή, με μάτια πούλαμπαν, ροδοκόκκινη, με χρυσό-ξανθα μαλλιά, εξακολουθούσε να βγαίνει όλη την ήμερα με τον γαμβρό της και γύριζε τη νύχτα άργά.

Όταν ή Άν να έπέμενε γυρεύοντας από τον άνδρα της να γυ-ρίσουν στη Νεάπολη, εκείνος για να την τιμωρήση την απέφευγε περισσότερο. Και ή Άννα ένοιωθε τώρα την πιο μεγάλη συντριβή,

Την παραμονή της άναχωρήσεώς των, ο Καρράτσιολο την βρήκε σε μία τέτοια κατίστασή της. Κι' αυτός επίσης ήταν κατηφής, γιατί ο έρωσ του έπαιρνε ρωμαντική χροιά στη φθινοπωρινή σκεινοθεσία.

Της είπε ότι έπληγε να την άποχαιρετήση και ότι θα την έπι-σκέπτετο στη Νεάπολη μετά δεκαπέντε ήμέρες, άλλ' εκείνη του άπήντησε:

—Δεν ξέρω άν θα δεχθώ τόσο ένωρίς, Καρράτσιολο. Δεν ξέρω μάλιστα άν θα δεχθώ και καθόλου.

—Με διώχνετε ! είπε ο νέος κατακίτρινος.

—Όχι σάς... όλον τον κόσμο. Προτιμώ την μόνωση .;

—Θα πεθάνετε από μελαγχολία. Ένώ άν βλέπατε κάποιον... φίλο άφροσιωμένο... ίσως... θα μπορούσατε να ήρεμίσετε,...

—Ο πόνος μου είναι πολύ βαθύς.

—Είσθε πολύ έγώιστρια, κυρία... Κάποιος, άλλος πάσχει πολύ σκληρά και σεις δεν τον προσέχετε διάλου.. Είσθε πολύ λυπημένη, Άννα και θα ήμουν εύτυχής, άν μπορούσα να σάς παρηγορήσω και να σάς βοηθήσω.

—Εύχριστώ, εύχαριστώ ! έφέλλισε συγκεκινημένη ή Άννα στο πρόσωπο της οποίας ζωγραφίζοταν φοβερή άπελπισία.

—Λοιπόν, να με θεωρήτε ως φίλον σας, θέλετε; Θα με θυ-μηθίτε κατά τις ώρες της λύπης σας.

—Ναί, θα το κάνω.

—Υποσχεθήτε μου, ότι θάρθετε να με βρήτε.

—Σας υπόσχομαι νάρθω να σάς βρω σαν αδελφό.

Της είπε πού έμενε και πού θα την έπερίμενε σαν αδελφή, για να μπορέση να της προσφέρει μία έκδούλευση, βεβαιώνοντας ότι θα ήταν γι' αυτήν ένας άφοσιωμένος ύπερασπιστής, έτοιμος να θυσιάση για χάρη της και τη ζωή του ακόμη.

—Άλλά γιατί μου προσφέρετε έτσι τη ζωή σας; ρώτησε εκεί-νη φιλικά.

—Γιατί είναι ήρωαίο... γιατί είναι ευγενικό... Δεν θα κάνετε και σεις το ίδιο άν μ' αγαπούσατε ;

—Θάκανα κι' έγώ, όπως σεις... θάδινα τη ζωή μου...

Και τούδωσε το χέρι. Εκείνος ώρκίσθη ότι μπορούσε να βι-σισθή στη ήλικρίνεα και την φιλία του και της έφίλησε το χί-ρι σαν για να επιβεβαιώση τον όρκο του.

Δ.

Όταν έγύρισε στην Νεάπολη, ή Άννα περιωρίσθη στην από-λυτη μόνωση και δεν δεχόταν κανένα. Έμενε κλεισμένη στο δω-

μάτιό της, ή καταπονούσε το σώμά της σε μακρινούς περιπάτους. Στον πνευματικό της δεν άποκάλυπε τίποτα και ή Λαύρα με τον Καίσαρα, όταν ή θαλαμήπολος τους έλεγε ότι είχε πο νοκέφαλο, ή ήταν κουρασμένη, της άπαντούσαν να μνην την ένοχλήση κι' αυτοί εξακολουθούσαν φαιδρά την συ-ζήτησή τους, χωρίς ν' άνησυχήσουν πλέον για το θλιμμένο πλάσμα εκείνο, πού βασανιζόταν από ζηλοτυπία στη γωνιά του, σαν ζωο πληγωμένο θα-νάσιμα.

Η Άννα έπασχε φοβερό και ντρε-πότανε για την όδύνη της. Κτυπούσε το στήθος της και κατηγορούσε τον έαυτό της για άδικο και φθονερό... Η αδελφή της ήταν ή άγνότης προ-σωποποιημένη ο σύζυγός της είχε χυ-σθή καρδιά και οι δυο ήσαν πλάσματα έκλεκτά, άξια σ-βασμού. Γιατί να τά θεωρή ικανά μ' ας τέτοιας άτιμίας; Έφθασε μέχρι του να ύποπτεύεται μήπως ή τρελή ή εκείνη ζηλοτυπία, ή-το παράχρυσος του άρρωστημένου έγ-κεφάλου της.

Έν τούτοις, μ' όλες αυτές τις δι-καιλογητικές σκέψεις άπέφευγε την Λαύρα και τον Καίσαρα, γιατί δεν μπορούσε να τους βλέπη να κάθων-ται ο ένας κοντά στον άλλο, να κρα-τιώνται από το χέρι, να κυττάζονται, να χαμογελάνε ο ένας στον άλλον φι-λικά. Έφευγε από το σπίτι της, σαν

από κόλαση, αλλά ή άπουσία της δεν τους συγκινούσε καθόλου. Άπεναντίας ήταν γι' αυτούς άνακούφισις να μη βλέπουν μπροστά τους την ωχή εκείνη γυναίκα, τη λυπημένη, την άμύλητη, του κα-τεχόταν από έμμονη ιδέα...

Δυό—τρείς φορές ο Καίσαρ, νευριασμένος για την άθεράπευ-τη μελαγχολία της, της έξήτησε να τα είπη την αίτιαν για την όποια τον ένοχλούσε τόσο κι' εκείνη κλαίγοντας του άπήντησε πώ; ήταν προτιμότερο να πεθάνη. Ο Καίσαρ έφυγε θυμωμένος και καταρρόμενος την βλακεία του γι' αυτό το άνότιο συνοικέσιο. Άπελπισμένη ή Άννα θέλησε να του ζητήση συγγνώμη, αλλά δεν μπόρεσε να τον προσφθάση. Άργότερα, την ίδια ήμερα, συνήν-τησε την αδελφή της, ή οποία σήκωσε τους ώμους βλέποντας τα μάτια της κόκκινα από δάκρυα.

Ο έξευτελισμός της ήταν πλήρης. Πήγε στη modistρα της και παρήγγειλε δέκα φορέματα, άποφασισμένη να γίνη γυναίκα κι' αυτή, επιπόλαιη ματαιόδοξη και κοσμική ! Κι' από τότε συναν-τούσε στους πρωινούς περιπάτους της, τον Καρράτσιολο, ο οποίος, με το ένστικτο του έρωτευμένου, έμάντευε τις σκέψεις και τους σκοπούς της.

Η Άννα, ουτε στη μεγαλύτερη θλίψη της, δεν έσυλλογίζετο τον ώραιον νέον εκείνον, τον έξυπνο και ένθουσιωδη, ή νεαρή ψυ-χή του όποιου την αγαπούσε τόσο τρυφερά. Δεν μετανόησε ποτέ γιατί δεν τον παντρεύθηκε και ποτέ δεν τον συνέκρινε με τον Καίσαρα Δίας, τον άνδρα που με την άποξηραμένη καρδιά, με το ξηνητλημένο σώμα, το άλαζωνικό πλάσμα, το σκληρό και δόλιο.

Και για να ζαλισθή, για να λησμονήση παραδινότανε όρμητικά στην άνεμοζάλη των κοσμικών ήθδων και παρήγγειλε νέα φορέ-ματα, έκανε επισκέψεις, έτρεχε από γιορτή σε γιορτή, από ήδονή σε ήδονή. Ο Καίσαρ την έσπρωχνε στον δρόμο αυτό, εύχαριστη-μένος πού είχε σύζυγο μία γυναίκα του σαρμού, ή όποια άφηνε να την έρωτεύονται, χωρίς όμως νάχη έρραστή, ή όποια τον αγαπού-σε, χωρίς να τον ένοχλή.

Ένα βράδυ, κατά τα τέλη Ίανουαρίου, ή Άννα έπρόκειτο να πάη στο θέατρο Σάν Κάρολο, όπου δινόταν ή πρώτη παράστασις μελοδράματος. Στο φαγητό είχε στη Λαύρα να πάνε μαζί, άλλ' εκείνη ήρνήθη γιατί, όπως είπε, έπρόκειτο να σηκωθεί πρωί, για να πάη να έξομολογηθή. Ο Καίσαρ της ύπεσχέθη ότι θα ετιήγαινε να την συναντήση στη δευτέρα πράξη, γιατί κάπου είχε να πάη και ή Άννα ένθουσιασμένη ότι θα καθότανε κατά το γυρισμό στο ίδιο κουπέ με τον Καίσαρα, πήγε κι' έντύθηκε.

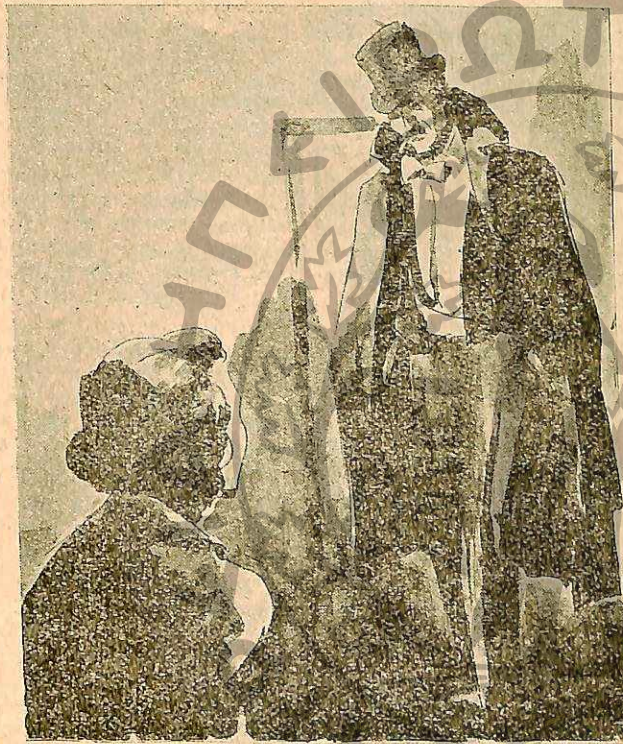
Όταν έτοιμάσθηκε έκάλεσε τον άνδρα της κι' εκείνος την βρήκε

χαριτωμένη. Της έφίλησε το χέρι και κατόπιν το ώραίο μπράτσο της, κα-τόπιν άκούμπισε τα χείλη του στα δικά της. Εκείνη αισθάνθη μικρή φρικίαση κι' έσχυσε το κεφάλι.

Η Άννα έφυγε χωρίς να χαιρε-τήση τη Λαύρα, ή όποια είχε άπο-σύρθη στο δωμάτιό της. Έπληγε κι' έπληρε την θεία της πού κατοι-κούσε στο μέγιστο Τζερόλμινι κι' έφυγαν για το θέατρο μαζί.

Στο δρόμο όμως είδαν πολλά ά-μύλια να γυρίζουν από το θέατρο κι' ο Καρράτσιολο, πού συνήνησαν στο δρόμο, τις έπληροφόρησε ότι ή παράστασις άνεβλήθη λόγω άσθε-νείας της πρωταγωνιστίας. Έπει-τα είπε στην Άννα, αυτή πού της έ'εγε κάθε φορά πού την συναντού-σε, ότι θα την έπερίμενε κάθε ή-μέρα και έφυγε. Η Άννα πήγε τη θεία της στο μέγαρό της κι' αυτή ξαναγύρισε σπίτι της.

Ηλπιζε ναβρη τον άνδρα της εκεί, γιατί εκείνος ντυνόταν άργά, χωρίς να βιάζεται, έστω κι' άν έπή-γαινε σε έρωτική συνέντευξη. Ο θυμωρός την έπληροφόρησε ότι ο κύριος δεν είχε βγή και θέλοντας να του κάνη έκπληξη άνεβη χωρίς θό-ρυβο κι' έφθασε στο δωμάτιό του πατώντας στα νύχια. Η πόρτα δεν ήταν κλειδωμένη. Η Άννα την ά-νοιξε σιγά, πάντοτε με το σκοπό να

Ο Δίας έγύρισε με τσαλακωμένο το κολλάρο και τα χέρια στις τσέπες.

κάνη μια ευχάριστη έκπληξη. Βρέθηκε στο σκοτάδι γι' αυτό ο Καίσαρ είχε κατεβάσει τα βαριά παραπετάσματα της πόρτας.

Μια άκατανόητη και άκαταγνώστη—δύναμις την έμπόδιζε να προχωρήσει περισσότερο. Έμεινε εκεί στη σιγή αθέση κι' έβλεπε ολοκληρωτό δωμάτιο από τη σχισμή των παραπετασμάτων κι' άκουαζότανε μ' όλη την ένταση της άοσης της, συγκαταίνοντας τη: άναπνοή της γιά να μην άκουσθί. 'Ο Καίσαρ ήταν ξαπλωμένος στην πλατεία πολυθρόνα με τό κεφάλι γυρμένο πρὸς τὰ πίσω.

‘Αλλά δὲν ήταν μονάχος.

Ήταν καί ἡ Λαύρα, πού φοροῦσε τό λευκό ἐκεῖνο κάτασπρο φόρεμα, πού φαινόταν ὅτι ὑφάνθη γιά νά περιβάλῃ τό ὠραίο καί εὐλύγιστο σώμά της, μέ μία ἀνθοδέσμη ἀπό ὠχρά ρόδα περασμένη στή μεταξωτή ζώνη της, μέ τὰ ξανθὰ μαλλιά της νά σχηματίζουν ἕνα χρυσό ἀστραφτερό στεφάνι γύρω ἀπό τό παρθενικό πρόσωπό της. Έκαθότανε ἐλαφρά ἐπάνω στό ἕνα μπράτσο τῆς πολυθρόνας στήν ὁποίαν ἦτανε ξαπλωμένος ὁ Καίσαρ καί τό μικρό της πόδι μέ τήν διαφανή μεταξωτή κάλσα, κινιότανε νευρικό καί ἀνήσυχο. Τό ἕνα τῆς χέρι ἦτανε ἀπλωμένο στό δερμάτινο ἐρισεῖναι τοῦς πολυθρόνας κι' ἔκλινε τό σώμά της πρὸς τὰ ἔμπρῳ, ἐνῶ ἕνα μενίδιμα βαθύ καί λάγνο, διεγράφετο στό κατὰ-κόκκινο τόξο τοῦ στόματός της.

‘Ο Καίσαρ τήν ἐκύτταξε. Έκ διαλειμμάτων ἔπαιρνε τό χέρι τῆς καί τό φιλοῦσε ἀργά, ἐνῶ ἡ ὠραία νέα ὠχριοῦσε ἀπό τή συγκίνησή. Καί οἱ δύο σιωποῦσαν ἀπολαμβάνοντας τήν σιωπή ἐκείνη, τήν μόνωση, τήν ἐλευθερία τῆς κατὰ μόνας συνεντεύξεως καί τῶν φιλημάτων του.

‘Η ‘Αννα ἔφθασε ἀκριβῶς τῇ στιγμῇ πού τὰ χεῖλη τοῦ Καίσαρος ἀκουμποῦσαν ἀβρά καί παρατεταμένα ἐπάνω στό λεπτοκαμωμένο χέρι καί οἱ δύο τους ἐκτύπάζοντο στό βάθος τῶν ματιῶν τῶν αἰχμάλωτοι, νικημένοι, βυθισμένοι στή σιγή τῶν ὑπερτάτων στιγμῶν. Καί ἡ ‘Αννα δὲν ἄκουγε παρὰ τοῦς θορυβώδεις παλμούς τῆς δικῆς τῆς καρδιάς, παλμούς πού ἀνέβαιναν ἔως τό λάρυγγά της.

Τό χέρι τῆς Λαύρας εἶχε μείνει στό χέρι τοῦ Καίσαρος καί τὰ δάκτυλά τους συνδέοντο, συνεπλέκοντο, ἐσυγγέοντο. ‘Η νεάνις χαμογελοῦσε χαυνωμένη σάν ὀλόκληρη ἡ ψυχὴ της νά συνεκεντρουτο στήν ἀφωνή ἐκείνη σύμφιση. Δὲν ἔλεγε τίποτα, ἀλλ' ὀλόκληρο τό μυθιστόρημά τους, φανερωνόταν στό τρελλά βλέμματά τους, στό σφιγμένα χέρια τους, στό σώματά τους, πού ἀκουμποῦσαν τό ἕνα στό ἄλλο μέ πάθος.

—‘Ονειρεύομαι !, ὀνειρεύομαι ! ἐπ θύρισε ἡ ‘Αννα.

‘Ακίνητη, παράλυτη ἀπό τήν κατάπληξη, ἀνίκανη νά βγάλῃ φωνή ἢ νά κάνῃ μία κίνηση. Συνετορμιμένη, ἀπολιθωμένη δὲν εἶχε ἄλλη αἰσθήση παρὰ μόνον τήν ὄραση καί ἕνας ἄφωνος πόθος ἀνέβαινε στήν πληγωμένη καρδιά της, νά μὴ βλέπῃ πιά τό φοβερό θέαμα ἐκεῖνο, ν' ἀπαλλαγῇ ἀπό τὸν ἐφιάλη. Καί μάταια προσπαθοῦσε νά κατεβάσῃ τὰ βλέφαρα καί νά κλείσῃ τὰ μάτια.

‘Η Λαύρα εἶχε βγάλει ἀπό τῇ ζώνῃ της τὰ λευκά ρόδα καί κύτταξε πάντοτε τὸν Καίσαρα χαμογελώντας. Εἰβόδιζε τό ἄβρο πρόσωπό της στό ἄνθος, σάν νά ἤθελε ν' ἀναπνοή μέ μιάς ὅλη τήν λευκὴ καί ευχάριστη μυρωδιά τους, τὰ φιλοῦσε ἀργά, σάν νά ἤθελε νά μεταδόσῃ σ' αὐτὰ ὅλη τῇ γλυκύτητα, ὅλο τό ἄρωμα τῶν γυναικείων χειλέων της. ‘Επειτα ἔδωσε τό μπουκέτο στὸν Καίσαρα, τοῦ ὁποίου τό στόμα ἀνεξήτησε τὰ παρατεταμένα φιλήματα τῆς πού ἄφησε στό ὕψος πέταλα. ‘Η νέα πῆρε τό μπουκέτο τό ξαναφίλησε πάλι μέ κίνημα σπασμωδικό, ἀνασηκώνοντας τό κεφάλι πρὸς τὰ πίσω. Τὰ μάτια τῶν δύο ἐρσιτῶν σπινθηροβολοῦσαν.

Γιά δεύτερη φορά ὁ Καίσαρ ἄρπαξε τήν ἀνθοδέσμη. Τό ξανθὸ κεφάλι τῆς μικρῆς ἔγειρε ἐπάνω του καί ἐπάνω στό λευκὸ καί ψυχρὰ χειμωνιάτικα ρόδα, τὰ ἐρωτικά τῶν χεῖλη ἐνώθησαν ἐπὶ στιγμὲς πολλές. Τὰ βλέμματά τους ἐβύβστησαν μέ ἕνα ὑπέρτατο ἀσπασμό.

—Θά εἶμαι τρελλή ! ἐσυλλογίσθη ἡ ‘Αννα τῆς ὁποίας τὰ μὴ-νίγνια κυκλοποῦσαν δυνατά.

Καί οὐ' αὐτὴν τὴν φρικτὴν ἀγωνία, ἐπερίμενε τό τέλος τοῦ θανάσιμου ὀνείρου, τῆς τρομερῆς αὐτῆς παρακοῦσεως. Τὰ ὀρθάνοικτα μάτια τῆς παρατηροῦσαν τό διαβολικό ἐκεῖνο ζεῦγος καί τ' αὐτὰ τῆς προσπαθοῦσαν ν' ἀκούσουν καί τὸν πῶ ἐλαφρὸ κρότο πού θ' ἀπεδείκνυε ὅτι ἦσαν ὄντα πραγματικά καί ὄχι φαντάσματα.

‘Ακούσθη βαθὺς στεναγμός. Βγήκε ἀπὸ τό στήθος τῆς Λαύρας, ἡ ὁποία ἐσηκώθη καί στεκόταν ὀρθία στό μέσον τοῦ θαλάμου. Ζωηρὴ φλόγα ἔκαιγε τὰ μάγουλά της ἀνασήκωσε τὰ μαλλιά τῆς μέ νευρικές κινήσεις τῶν δακτύλων της, τὰ μισοάνοικτα χεῖλη

τῆς διεστέλλοντο κι' ἀπεκάλυπταν τὰ κάτασπρα δόντια της, ἐνῶ αὐτὴ ἐσφιγγε στό στήθος της τήν ἀνθοδέσμη ἀπ' τὰ λευκά ρόδα. Καί ἐκεῖνος φαινότανε πολὺ συγκινημένος, ὠχρὸς σάν νεκρὸς, μέ παγωμένο ἰδρῶτα στό πρόσωπο.

‘Επαιλημένως ἐδάγκωσε τὰ χεῖλη του μέχρις αἵματος.

Τέλος ἐκάλεσε τήν Λαύρα ἐπιτακτικῶς. ‘Εκείνη ἐπροχώρησε μερικὰ βήματα, διτακτικὴ καί κλονιζομένη. ‘Η ‘Αννα ἤθελε νά τῆς δώσῃ τήν δύναμη ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' αὐτὴν τήν γοητεία, ἀλλὰ δὲν μποροῦσε οὔτε νά κινήθῃ, οὔτε νά μιλήσῃ.

‘Αλλά ἡ Λαύρα δὲν εἶχε τό θάρρος νά φύγῃ. Τὸν ἐπλησίασε κ' ἐγονάτισε μπροστὰ του, ἐνώνοντας τὰ χέρια σὲ στάση λατρείας. Καί τότε ὁ Καίσαρ, τοῦ ὁποίου τὰ μάτια εἶχαν γεμίσει ἀπὸ δάκρυα, τήν ἐφίλησε στό στόμα σάν τρελλός.

—Μ' ἀγαπᾷς ; ρώτησε ἐκεῖνος.

—Μὲ ὅλες μου τίς δυνάμεις.

—‘Απὸ πότε ;

—‘Απὸ... πάντοτε...

—Καί γιά πόσο καιρὸ ἀκόμη ;

—Γιά πάντοτε.

Μὴ μπορώντας νά συγκρατηθῇ πιά ὁ Καίσαρ, τήν παρεκάλεσε νά φύγῃ, τήν συνώδεσε ἔως τὴν πόρτα καί ξαναγύρισε. Σάν τρελλὴ ἡ ‘Αννα πῆγε στό δωμάτιό της, πέταξε τὰ φορέματά κι' ἐνῶ ἔσχιζε τὴν ζώνη πού ἐσφιγγε τὴ μέση της, ἄκουσε τήν πόρτα νά κτυπᾷ καί τήν φωνὴ τοῦ Καίσαρος νά τὴν ρωτᾷ γιὰ-τί γύρισε.

Στηρίχθηκε γιά μία στιγμή ἡ ‘Αννα νά μὴν πέσῃ καί τοῦ ἀπήντησε ὅτι ἀνεβλήθη ἡ παράστασις. ‘Εκείνος ἔφυγε χωρὶς νά μὴ νά τὴν ἰδῇ καί ἡ δυστυχισμένη γυναικὴ σωρίσθη στό κρεβάτι της μέ παροξυσμὸ πόνου, πνίγοντας τοὺς λυγμούς καί τίς κραυγὲς τοῦ θυμοῦ της.

‘Εγρεμε ἀπὸ τό κρῶν' τὸ ρίγος πού τὴν εἶχε πιάσει ὅταν ἀντίκρυσε τό ἀποτρόπαιο θέαμα τῆς προδοσίας. Δὲν τὴν ἄφηνε. Καί ἦταν ρίγος πού δὲν μποροῦσε νά μετριάσῃ οὔτε ἡ φωτιά, οὔτε φλόγες οὔτε καμίνι. Ήταν ρίγος νευρικό ποῦκανε τὰ δόντια της νά συγκροῦνται.

‘Όταν κατέβη ἀπὸ τό κρεβάτι, εἶδε τὴν μεγάλη ἀταξία πού ἐπικρατοῦσε στό δωμάτιο, τὴν ἀταξία τῶν τραγικῶν στιγμῶν πού ἔπέρασε. Διέκρινε εἰς ἕναν καθρέφτη τὴν εἰκόνα της καί εἶδε τὸν ἑαυτὸ της μισόγυμνο, πελιδνὸ μέ τὰ μαλλιά λυμένα, ὀρθία μέσα στό συντρίμμα τῆς νεότητος καί τοῦ ἐρωτός της. ‘Εφόρεσε μία μαύρη βελούδινη ρόμπα. ‘Επῆρε ἕνα λυχναρί καί βγήκε μέ βῆμα ἐλαφρό.

‘Όλα τὰ δωμάτια ἦσαν βυθισμένα στό σκοτάδι καί τὴν σιωπῇ. ‘Η ὥρα ἦταν μιάμιση μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Πῆγε στό δωμάτιο τῆς Λαύρας. ‘Ανοῖξε τὴν πόρτα ἀθόρυβα κι' ἔφθασε ἔως τὸ παρθενικό κρεβάτι. ‘Η ὠραία ‘Αθηνά κοιμότανε ἡσυχὰ τὰ βλέφαρά της εἶχαν τὴν διαφάνεια πετάλλου ἀνθους· ἐλαφρὰ χορὰ ἐχρωμάτιζε τὸ ὄμορφο πρόσωπό της καί τό στήθος της πού ἀνεβοκατέβαινε, μόλις κινούσε τό ἄσπρο σεντόνι.

Σκύβοντας ἡ ‘Αννα μέ τό λυχναρί ὑψωμένο, παρατηροῦσε τὸν παιδικὸ ὕπνο ἐκεῖνον. ‘Ενα φωτεινὸ χαμόγελο ἔπέρασε ἀπὸ τὰ μισάνοικτα χεῖλη τῆς κοιμισμένης κι' ἔδωσε στή φυσιογνωμία της μία ἐκφραση εὐδαιμονίας ἀπερίγραπτη. ‘Η ‘Αννα ξαναθυμήθηκε ὅλη τὴ σκηνὴ καί κύμα τρελλοῦ θυμοῦ ἀνέβηκε στὸν ἐγκέφαλό της.

—Λαύρα ! Λαύρα ! τῆς φώναξε μέ πνιγμένη φωνή.

‘Η νέα ἀνοῖξε τὰ μάτια καί εἶδε ἕνα ψυχρὸ μαῖο ἀνθρώπινο σχῆμα, πού φαινότανε γιγάντιο. ‘Η φλόγα τοῦ λύχνου τρεμόσβυνε καί τὰ βλέμματά της ‘Αννας ἦσαν ἀπλανῇ σάν πεθαμένου. ‘Η Λαύρα στεκόταν ἀκίνητη, ἔντρομη, ἄφωνη...

‘Επεκράτησε βαθεῖα σιωπῇ. ‘Ορθία μπροστὰ στό κρεβάτι τῆς ἡ ‘Αννα ἀτένιζε τὴν ἀδελφὴ τῆς, ἡ ὁποία ἀντιμετώπιζε τὸ τρομερὸ βλέμμα ἐκεῖνο χωρὶς νά κατεβάξῃ τὰ μάτια, χωρὶς νά φανῇ συγκινημένη.

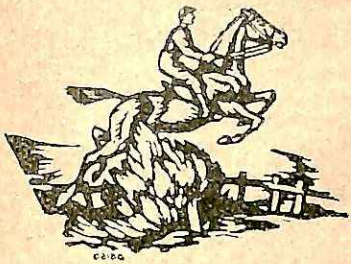
‘Η ‘Αννα τῆς εἶπε νά τὴν ἀκολουθήσῃ. ‘Αγέρωχα ἐκείνη ἠορήθη. ‘Η ‘Αννα ἐπέμενε καί ἡ Λαύρα δὲν ἐδέχθη παρὰ μόνον ὅταν τῆς εἶπε πὺς φοβότανε.

—‘Ερχομαι ὅπου θέλεις ! τῆς ἀπήντησε ὑπερήφανα πηδώντας κάτω ἀπὸ τό κρεβάτι τῆς.

Φόρεσε ἡσυχὰ τὴν ἄσπρη ρόμπα της, ἐκείνη πού φοροῦσε ὅταν ἦταν μέ τὸν Καίσαρα κι' ὕστερα ἔσκυψε στό κρεβάτι τῆς. Ζητώντας κάτι κάτω ἀπὸ τό προσκέφαλο. Κι' ἐτράβηξε ἀπὸ κεῖ τό μπουκέτο τῶν μισοξηραμένων ρόδων, ἐπάνω στό ὁποῖο τὰ χεῖλη τῆς εἶχαν ἐνωθῇ μέ τὰ χεῖλη τοῦ Καίσαρος.

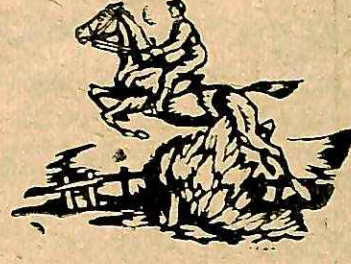
(‘Ακολουθεῖ)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΟΥΠΟΛΕΩΝ

ΟΙ ΑΠΑΤΕΩΝΕΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Οἱ προικοθηρὲς, οἱ κομποὶ κι' ἀδέκαροι νέοι πού μεταχειρίζονται τὸν ἔρωτα γιά νά ἐγκολπο-θοῦν μόνον χρήματα κι' ὄχι νά κατακτήσουν μία γυναικεία καρδιά, στίς διάφορες μεγαλοπόλεις τοῦ ἔξωτερικοῦ, τελευταίως ἐπληθύνθησαν τόσο, ὥστε νά σημειοῦνται πολὺ συχνὰ διάφορα σκάνδαλα, ἐπεισόδια καί ἀπάτες. Στὴν Πράγα, πρὸ δύο ἐτῶν, ἐνεφανίσθη ἕνας κομψὸς νέος ἀπὸ τὴν Βιέννη, μέ παρουσιαστικὸ μέγαλο κυρίου, ἕνας ὠραίος ἄνδρας, ὁ ὁποῖος ἄρχισε νά φλερτάρῃ μέ πολλὰ κορίτσια τῆς ἀριστοκρατικῆς κοινωνίας. Ποιὸς ἦταν αὐτός ; Ήταν ὅπως ἔλεγε ὁ Φρίτς Βέσνερ, ἀπὸ πλουσία αὐστριακὴ οἰκογένεια καί βρισκόταν στή Πράγα γιά νά κανονίσῃ μερικὲς ὑποθέσεις μεταλλείων τὰ ὁποῖα θὰ τοῦ ἀπέδιδαν μεγάλα χρηματικὰ κέρδη.

Μεταξὺ τῶν τῶσαν ὠραίων κοριτσιῶν πού τὸν φλερτάρειαν καί τὸν ἀγαποῦσαν κυριὰ, ὁ φέρελπις νέος ἐδιέλεξε μία χαριτωμένη ξανθὴ κοπέλλα, μόλις εἰκοσι χρονῶν καί ὀρφανή, κάποιαν Φρίντα Βόρνα, πού εἶχε μεγάλα κτήματα συνολικῆς ἀξίας ἄρκε τῶν ἑκατομμυρίων. ‘Υστερα ἀπὸ λίγων μηνῶν ἄρρηβῶνα, οἱ δύο νέοι ἐτέλεσαν τοὺς γάμους τῶν. Φυσικά, πρὸ τοῦ γάμου ἐξητήθησαν πληροφορίες ἀπὸ τὴν Βιέννη γιά τὸν νέο Βέσνερ καί ἐδόθησαν ἐνθουσιαστικὲς διαβεβαιώσεις.

‘Η γαμήλιος τελετὴ ἦταν μεγαλοπρεπὴς μὰ ἔλειπαν μόνον ὁ πατέρας καί ἡ μητέρα τοῦ Βέσνερ, οἱ ὁποῖοι... λόγω ἀδιαθεσίας δὲν μπόρεσαν νά ταξιδεύσουν ὡς τὴν Πράγα.

‘Η ἐξαφάνισις τοῦ γαμβροῦ

‘Ο μὴν τοῦ μέλιτος θὰ διαρκοῦσε ποῖος ξέρει πόσον καιρὸ, ἂν οἱ ὑποθέσεις τῶν δύο νέων δὲν θὰ τοὺς καλοῦσαν στήν πραγματικότητα. Κι' ἐπειδὴ τῶν ὑποθέσεων αὐτῶν θὰ προῖστατο ὁ Φρίτς, ἡ σύζυγός του ἠναγκάσθη νά τοῦ κάνῃ ἕνα πληρεξούσιο. ‘Απὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη πέρασαν τρεῖς μῆνες, ὅταν μία ὠραία ἡμέρα ὁ Φρίτς Βέσνερ ἐξηφανίσθη. Οἱ συγγενεῖς τῆς νύφης σκέφθη-καν πὺς ἴσως καί τοῦ συνέβῃ κανένα δυστύχημα ἢ νά ὑπῆρξε θῦμα ἐγκλήματος καὶ γι' αὐτὸ ἄρχισαν ἀμέσως ἐκ μέρους τῆς ἀστυνομίας ἐντατικὲς ἐρευνες. Ματαίως ὅμως ἐκοπίασε ἡ ἀστυνομία. ‘Ο Φρίτς δὲν ἀνευρίσκειτο. ‘Όταν ὅμως οἱ ἐρευνες ἐφθασαν μέχρι τοῦ Τρέμπιτς τῆς Μοραβίας, ἀνεκαλύφθη ὅτι ἕνας κτηματίας εἶχε ἀγοράσῃ τὴν περιουσία τῶν Βόρνα σ' ἐκείνη τὴν περιφέρεια ἀπὸ τὸν Φρίτς Βέσνερ.

—Τί ζητᾶτε ἀπὸ μένα, κύριοι, εἶπε στοὺς ἀστυνομικοὺς, ἀφρὺ ἡ περιουσία ἐμεῖς περιελάμβανον στήν κυριότητά μου ;

‘Ιδοὺ τί εἶχε συμβῇ : ‘Ο Φρίτς Βέσνερ, ἐπαφελούμενος τοῦ πληρεξουσίου πού τοῦ ὑπέγραψε ἡ Βόρνα, ἐπώλησε τὰ κτήματα αὐτὰ ἀντὶ τεσσάρων ἑκατομμυρίων κι' ἐξηφανίσθη.

Μὰ νὰ ἦταν ἄραγε πραγματικά ὁ Φρίτς Βέσνερ ; ‘Οχι. ‘Ο Φρίτς Βέσνερ ὑπῆρχε, ἀλλὰ κατοικοῦσε στή Βιέννη καί ποτὲ δὲν ἐσκέφθη νά πάῃ στήν Πράγα γιά νά παντρευθῇ. ‘Ο ἀπατεὼν αὐτὸς ὀνομαζόταν ‘Ότιο Βέις, τυχοδιώκτης μεγάλης ὀλκῆς, δίγαμος, ὁ ὁποῖος μέ ψεύτικα πιστοποιητικά ἐσφετερίσθη τὴν περιουσία τῆς δυστυχισμένης Φρίντας Βόρνα.

Μία πανάκριβη φωνή

Στὴ Βουδαπέστη πέρυσι, συνελήφθη ἕνας ἄλλος προικοθηρὸς ὁ ὁποῖος εἶχε παίξει ἕνα μεγάλο κόλπο. Πολιορκοῦσε τίς μεγαλοκοπέλλες γιά τίς ὁποῖες ἐγνώριζε ἐκ τῶν προτέ-ρων ὅτι εἶχαν οἰκονομίες 40—50 χιλιάδων κορωνῶν, τοὺς ἔκλεβε τὴν καρδιά κι' ὕστερα, στίς παραμονές τῶν γάμων, παρουσίαζε στό θῦμα τοῦ ἕνα χαρτί τῆς τραπέζης ὅπου ἡ κοπέλλα εἶχε καταθέσει τίς οἰκο-

Τὰ τεχνάσματα τῶν προικο-κοθηρῶν. — ‘Ερως καί ψέμμα. — Πὺς ἐξαπατῶνται οἱ εὐλιστες. — Στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ κ. λ. π.

ἀρροβωνιαστικὰ τοῦ σὲ διπλὴ ἀπογοήτευση : χωρὶς ἄνδρα καί χωρὶς λεπτά. Στὴν ὁδὸν ἀπόπειρα τοῦ διακεκριμένου αὐτοῦ νέου ἡ ἀστυνομία τὸν ἐφιλοξένησε στὰ κελιά τῆς.

Ψεύτικα ὄλα

Στὸ Λονδίνον, πρὸ τριῶν χρόνων, ἡ μὲς Βιολέτ Ρότσιλδ, κόρη πλουσιωτάτου βιομηχάνου ἐρωτεύθηκε τρελλὰ ἕναν ὠραιότατον νέον ἀπὸ τὴν ‘Αργεντινὴ, πού ἀπ' ἐδῶ καί λίγον καιρὸ ζοῦσε σάν ἄρχοντας στήν ἀγγλικὴ πρωτεύουσα.

—Θέλω νά τὸν παντρευθῶ, εἶπε στὸν πατέρα τῆς, εἰδεμὴ θὰ κλεφτῶ, καί θὰ φύγω μαζί του !

‘Ο σοφὸς πατέρας τῆς ἀπήντησε :

—Στάσου, κόρη μου, νά μάθωμε πρῶτα ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ κ. Τζιατσίντο Παρεβάνο. Μπορεῖ νά εἶναι καί κανένας τυχοδιώκτης.

‘Εκλήθη ὁ Τζιατσίντο κι' ἀνοῖξε μπροστὰ στὸν πατέρα τῆς νέας μία τάντα γεμάτη πιστοποιητικά.

—‘Ιδοὺ τὸ πιστοποιητικὸ τῆς Τραπεζῆς ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐμφαίνεται ὅτι ἔχω καταθέσει εἰκοσι χιλιάδες λίρες. ‘Ιδοὺ τὸ πιστοποιητικὸ ὅτι εἰμαι ἄγαμος κι' ἰδοὺ τέλος ἐπιστολὲς μεγάλων προσωπικοτήτων τῆς ‘Αργεντινῆς πού ἔχουν ἀλληλογραφία μαζί μου.

‘Εν τέλει ὄλα ἦσαν ἐν τάξει, ὁ κύριος Ρότσιλδ συγκατέ-τέθη καί ἔγινε ὁ γάμος τῆς κόρης του.

‘Η Βιολέτ Ρότσιλδ ἐρωτευμένη μέ τὸν σύζυγό της, οὐδέποτε ἔκανε ἔλεγχον στὰ χαρτιά πού τῆς ἐδίδε νά ὑπογράψῃ κατὰ τοὺς δύο μῆνες μετὰ τὸν γάμο τους. ‘Ετοῖ, σάν πέρασε αὐτὸ τὸ χρονικὸ διάστημα, ὁ Τζιατσίντο ἐξηφανίσθη καί ἡ Βιολέτ ἔμεινε ἀπέντα-ρη. Πὺς συνέβῃ αὐτὴ ἡ ἀλλαγὴ στὸν ‘Αργεντινὸ νέο. Τὸ ἀνεκά-λυψαν ὅταν ἔμαθαν ὅτι τὰ πιστοποιητικά πού ἐπαρουσίασε ἦσαν ὄλα ψεύτικα. ‘Ο Τζιατσίντο Παρεβάνο, γνωστὸς Νοτιαμε-ρικανὸς διαρρηκτής, πρὶν ἀπὸ τὸν γάμο του αὐτὸν μέ τὴν Βιολέτ ζοῦσε στὸ Λονδίνον μέ τὰ χρήματα πού ἔκλεψε ἀπὸ μία Τράπεζα τῆς Χιλῆς πρὸ δύο μηνῶν.

‘Ο ἄσος τῶν προικοθηρῶν

‘Ο «ἄσος» τῶν προικοθηρῶν ὑπῆρξε ὁ Γερμανὸς Ροδόλφος Νάγκελ ἀπὸ τὸ Μπρεσλάου. ‘Ο νέος αὐτὸς ἀρραβωνιάσθηκε συγ-χρόνως τέσσερα κορίτσια γιά τὰ ὁποῖα ἤξερε πὺς εἶχαν ἀρκετὰ χρήματα. ‘Υστερα, σχεδὸν ἕνα μῆνα πρὶν ἀπὸ τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου, πῆγε στὰ σπίτια τῶν τεσσάρων κοριτσιῶν καί τοὺς εἶπε ὅτι ἡ Τράπεζα στήν ὁποίαν εἶχαν καταθέσει τὰ χρήματά των θὰ ἔχρειακοῦσε. Γι' αὐτὸ ἔπρεπε νά μεταφέρουν τὰ χρήματα σὲ ἄλλῃ. Καί ποῖος θ' ἀνελάμβανε τὴν μεταφορά ; ‘Ο Ροδόλφος Νάγκελ, φυσικά. ‘Αλλὰ ἀντὶ νά μεταφέρῃ στήν ἄλλῃ Τράπεζα τὰ ἔβαλε στήν τσέπη του κι' ἔγινε ἄφαντος. Σάν ἔφθασε ὅμως στὸν σταθμὸ τοῦ Βερολίνου, ἕνα αὐτοκίνητο τὸν παρέσυρε καί τὸν σκότωσε. Στὴν τσέπη τοῦ Νάγκελ εὐρεθῆσαν περίπου 100.000 χρυσὰ μάρκα, τὰ ὁποῖα φυσικά, ἐπε-στράφησαν στὰ κορίτσια.

‘Ιδοὺ λοιπὸν πὺς γιά μία φορὰ τουλάχιστον, ἡ τύχη ἐπέτρεψε στὰ θύματα νά ἐκδικηθοῦν !

Κ. Σ. ΣΙΠΟ

2551

Μπροστά στο ξαχαροπλαστείο «Μαρίζ» στάθηκε απότομα, απέναντι σε μια ωραία ξανθεία κοπέλλα που τον ανεγνώρισε άμέσως.

—Ω, Μαρίε!

—Αννα!

«Αλληλοκυττάχθηκαν με περιέργεια κι ευχαρίστηση. Χρόνια είχαν να ιδούνό ένας τον άλλο, ύστερα από μια μεγάλη και παθητική αγάπη.

—Πώς είσαι, Άννα; Έλα να καθίσουμε λίγο εδώ...

—Είμαι καλά. Κι' εσύ; Τι κάνεις;

—Μά για κύττα τί συμπώσεις. Να συναντηθούμε άκριβώς εδώ ύστερα από όκτώ χρόνια, ε;

Την κυττούσε έρευνητικά. «Η Άννα ήταν τώρα πιο όωαία από τότε, πιο γυναίκα» δέν ήταν κομψή, όπως πριν, αλλά το πρόσωπό της είχε ένα γλυκό, διαφορετικό χαμόγελο. Σχεδόν ζήλευε την αλλαγή που έβλεπε σ' αυτήν. Για ποιόν τάχα είχε αλλάξει τόσο! Συνωφρονώθηκε αναπολώντας τον χωρισμό τους και ξαναθυμήθηκε τους σπαργμούς που δοκίμασε τότε.

«Η συνάντησις αυτή με την Άννα τον συνεκίνησε πολύ, ενώ εκείνη φαινόταν ήρεμη και σχεδόν ψυχρή. Την ρώτησε:

—Πές μου λοιπόν, παντρεύτηκες;

—Όχι... έδισασε εκείνη.

Σκεπτόταν κι' αυτή τον χωρισμό τους και δέν μπορούσε να ξεχάσει την λύπη της, τις τύψεις της. Γι' αυτό λοιπόν, του είπε ψέμματα τώρα.

—Όχι, δέν παντρεύτηκα ακόμη... Είμαι άρραβωνιασμένη...

«Υστερα προσέθεσε: Είμαι ευτυχισμένη, Μάριε... Κι' εσύ;

—Εγώ είμαι έλευθερος όπως πριν, άπληντσε εκείνος. Μάλιστα περισσότερο από κάθε άλλη φορά. «Ο χαρακτήρας μου δέν μου έπιτρέπει να παντρευτώ. Διασκεδάσω... άπέχτησα περιουσία...

—Α, ναί; Πόσο είμαι ευχαριστημένη!

—Ημουν στην Ρώμη μαζί με τον θείο μου και τώρα είμαι πολύ καλά. Πότε παντρεύεσαι, Άννα;

—Σε κανένα μήνα.

«Ηθελε να παρουσιάσει την ευτυχία της όσο μπορούσε πιο μεγάλη και μίλησε για τον εαυτό της με πολλές υπερβολές, έτσι ώστε παρουσιάσθηκε ως γυναίκα που την αγαπούσε ο άρραβωνιαστικός της και ήταν βουτηγμένη στην χαρά.

Αφού όμως διηγήθηκαν ο ένας στον άλλο το παρὸν και το μέλλον ένοιωσαν κι' οι δυο την ανάγκη, να ανατρέξουν το παρελθόν.

«Ο Μάριος κυττούσε το πρόσωπο της Άννας, εκείνα τα παθητικά μάτια που τόσα όνιρα του είχαν δημιουργήσει, εκείνα τα τυφωρά χεράκια, εκείνα τα κατάφρεσκα χείλη και για μία στιγμή την φώναξε με τ' όνομα που της έδινε κάποια φορά.

—Νανά!

«Η Άννα ανατρίγισε για μία στιγμή, αλλά δέν τόδειξε.

—Ναί, είπε, τότε με φώναζες Νανά... Άλλά τώρα είμαι Άννα.

—Κι' όμως πόσο όωαίο είναι το όνομα Νανά. Ήταν τόσο όμορφη ή αγάπη μας. Δέν την σκέφτηκες ποτέ;

—Ω! Καμιά φορά. «Όπως σκέπτεται κανείς το παρελθόν.

«Άλλά χωρίς τύψεις.

—Κι' εγώ την σκέφθηκα... αλλά χωρίς τύψεις. Γιατί να κλάψωμε το παρελθόν, Νανά; Είναι τόσο όμορφο και το μέλλον!

Σάπασαν. Η όρχήστρα του κέντρου άρχισε να παίζει και στις γλυκειές της νότες, οι άναμνήσεις γινόνταν πιο φλογερές, πιο ζωντανές. «Εκείνος κι' εκείνη άναπολούσαν τώρα τις ευτυχισμένες μέρες που πέρασαν μαζί. Την μακρινή εκείνη άνοιξη που γεννήθηκε κι' έσβυσε ή αγάπη τους.

—Μάριε, πρέπει να πάω στο σπίτι. Πρέπει να αλλάξω φόρεμα για να πάω στο ραντεβού μου, είπε ή Άννα για να δικαιολογήσει την

2552

φτώχεια του φορέματός της.

«Ο Μάριος σηκώθηκε. «Η μουσική τόν είχε κάνει πολύ μελαγχολικό.

—Θά σε συνοδεύσω λιγάκι Άννα.

—Ναί, άλλ' όχι ως το σπίτι» δέν ξέρει κανείς ποτέ τί μπορεί να συμβή.

Ξεκίνησαν. «Υστερα ή Άννα τον παρκαλέε να την άφήσει να εξακολουθήσει το δρόμο μονάχη.

—Τότε... «Όρβουάρ και νάσαι ευτυχισμένη, Άννα.

—Ευχαριστώ, Μάριε. Το ίδιο εύχομαι και για σένα.

—Θά ήθελο να σε ξαναδω, αλλά φεύγω άπόψε για τη Ρώμη. Άντίο Άννα.

—Άντίο...

«Η νέα γύρισε την ράχη και προχώρησε με σύντομα βήματα. «Ο Μάριος στάθηκε και την κυττούσε με μία άκατανίκητη λύπη, με ένα μουσικό πόνο που τον έπνιγε.

Κοίμα! Μά γιατί εξακολουθούσε να την κυτάζει; «Η Νανά έφυγε. Τίποτε το παράξενο.

«Είναι ευτυχισμένη» μουρμούρισε μελαγχολικά. Είναι ευτυχισμένη, «χωρίς καμιά τύψη» Κι' αναστενάζοντας άπομακρύνθηκε κι' αυτός.

33

«Η Άννα τώρα ανέβηκε τρέχοντας τις σκάλες του σπιτιού της. Μόλις άνοιξε την πόρτα, τρία παιδάκια έτρεξαν κοντά της.

—Μαμά! Μανούλα!

«Η Άννα γδύθηκε και φόρεσε μία παλιά ρόμπα από πάνω απ' την ποδιά της κουζίνας. Νά ή καθημερινή της άμφιεσις. «Είχε ένα μικρό σπιτάκι και ένα σύζυγο που την είχε κάνει να μετανοιώσει πολλές φορές γιατί τον παντρεύτηκε. Τα χρήματα που κέρδιζε ήταν λίγα και γι' αυτό ή Άννα ζούσε πολύ περιορισμένη ζωή, σχεδόν άπελτισμένη. «Ιδού ποιά ήταν ή ζηλευτή ευτυχία της! Κι' ενώ εργαζόταν μέσα στην κουζίνα, σκεπτόταν τόν Μάριο. Είχε κάνει καλά που δέν του είχε την αλήθεια. Γιατί να του φανερώσει της ψυχής της τόν πόνο; «Ο Μάριος ήταν τόσο ευτυχής, τόσο τυχερός και τόσο ψυχρός απέναντί της!

«Ίσως—σκέφθηκε—να βρίσκεται τώρα στο σπίτι του. Στο όωατο διαμέρισμά του. Και ποιάς ξέρει τί ζωή περνά! Ποιάς ξέρει πόσες γυναίκες θά γνώρισε. Νά, τώρα, ενώ εγώ μάγειρεύω για τα παιδιά μου, αυτός θά βρίσκεται στο άναπαυστικό γραφείο του ή στο πλούσιο σαλόνι του. Κι' ίσως να τηλεφωνή σε καμιά όωαία φίλη του ή και να την περιμένει...»

34

«Η Άννα δέν έκανε λάθος στις προβλέψεις της.

«Ο Μάριος τηλεφωνούσε πράγματι εκείνη τη στιγμή.

«Όχι όμως απ' το πολυτελές διαμέρισμά του ή το σοβαρό γραφείο του. «Απ' τη φτωχική σοφίτα στην όποιαν κατοικούσε έλειπαν πολλά άλλα πράγματα που άπαραίτητα για τη ζωή, ώστε το τηλέφωνο εκεί μέσα θά ήταν μια έξωφρενική πολυτέλεια.

«Ο Μάριος τηλεφωνούσε από έναν δημόσιο τηλεφωνικό θάλαμο έναν απ' εκείνους που βρίσκονται στις γωνιές των δρόμων για τη χρήση του κοινού.

Το πρόσωπό του ήταν λυπημένο και άνήσυχο γιατί ή τηλεφωνική συνδιάλεξις που έκανε δέν ήταν καθόλου ευχάριστη.

«Ο Μάριος τηλεφωνούσε σε μία δυστυχισμένη γυναίκα που του είχε καταστρέψει τη ζωή μαζί με τη δική της. Τηλεφωνούσε σε μία φτωχή άρρωστη που βρισκόταν τώρα σ' ένα μακρινό σανατόριο» στη γυναίκα του.

—Πώς πηγαίνει; ρώτησε τόν γιατρό. Κι' ενώ του άπαντοσαν από το σανατόριο, ο Μάριος σκεπτόταν την

«Άννα που ίσως εκείνη τη στιγμή, όωαία όσο ποτέ, χροοίμεινη και ευτυχισμένη, βρισκόταν στην άγκαλιά του άρραβωνιαστικού της κι' ούτε θά θυμόταν καν τόν φτωχό Μάριο που ξαναφάνηκε για μία στιγμή στη ζωή της σνν μία μακρινή σκιά του παρελθόντος.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΡΩΜΑΝΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Πανσέληνος! Ποίησης της νύχτας, μουσική από άμυδρά φώτα και μαγικό ύποπασμα, άστρο τ' ουρανού πιο όωρό από τα ρωμαντικά κορίτσια που άνοίγουν το παράθυρό τους με μισόγυμνα στήθεια και χαιρετούν κοκκινίζοντας κάποιον που στέκει στη σκιά του δρόμου. Πανσέληνος! Σύ, που γεμίζεις από έρωτα κάθε νεανική καρδιά, που σ' άτενίζουν χιλιάδες φλογερών ματιών, που αναστενάζουν στήθη στο αντίκρουσμά σου, που σε ψάλλουν οι ποιηται και σου χαρίζουν μαγευτικές νότες τα πιο παθητικά βιολιά. «Ω, Πανσέληνος, που ορίχνης το άση μένιο φως στην ψυχή μας, που μάς φέρνεις στους κόσμους των παραμυθιών και είσαι ο μόνος μάρτυρας της τρυφερής μου αγάπης!..

35

Σ' ένα παλιό σπιτάκι, έξω από τα τείχη του Βερολίνου ζούσε ένας νέος μουσικός, φυσικά πάμπτωχος, αλλά πλούσιος σε ταλέντο.

«Ένα πρωί προβάλλοντας στο παράθυρο της άθλιας σοφίτας του, έμεινε άκίνητος και κατάπληκτος κυτάζοντας στο απέναντι παράθυρο. Μία όμορφη κοπέλλα καθόταν πίσω από τα άνθισμένα λουλούδια που το στόλιζαν και του φάνηκε πως τα μεγάλα μάτια της τον κυττούσαν. Της έκανε μια ύπόκληση αλλά ή νέα δέν του άπάντησε στόν χαιρετισμό του. «Εν τούτοις εξακολουθούσε να κυτάζει προς το μέρος του και κατάλαβε τέλος ο νέος πως ή κοπέλλα ήταν τυφλή.

«Αποσύρθηκε μελαγχολικός. Πήρε το βιολί του κι' άρχισε να ζωντανεύει τους κρυφούς λογισμούς του σε φθόγγους γλυκούς κυτάζοντας ταυτοχρόνως έξω από το παράθυρο.

Πέρασαν αρκετές μέρες από τότε κι' ή νέα άκουσε πάντα τη γλυκειά άρμονία. «Ο νεαρός μουσικός έπαυσε γι' αυτήν τις πιο παθητικές έρωτικές μελωδίες του. «Η ψυχή του είχε πλημμυρίσει από άγνό έρωτα για τη νέα και δέν μπόρεσε να κρατηθή πια. Πήγε και κτύπησε την πόρτα της.

«Η νέα ζούσε με την άδελφή της τη μεγαλύτερη Ήταν τυφλή εκ γενετής, όπως του είχε πει. «Ο νεαρός μουσικός δέν άργησε να της εκμυστηρευθή τόν άγνό έρωτά του και να της πη πως θά συνέθετε τις πιο γλυκές άρμονίες γι' αυτήν.

—Παίξε! του έλεγε εκείνη αναστενάζοντας. «Όταν μου χαρίζεις λίγη μουσική, μου φαίνεται πως είμαι όμοια μ' εκείνους που έχουν τα μάτια τους, μ' εκείνους που βλέπουν.

Κι' ο νέος εύρισκε στο γλυκό πρόσωπό της το φως που κατήγαγε την ψυχή του και του ένέπνεε τις ούράνιες μελωδίες που τόν έφεραν στα ύψη της δόξας.

—Το κουσερβατόριο της Βιέννης δίνει κάποιον διαγωνισμό, της είπε μία μέρα. Θά λάβω μέρος. «Αν πάρω το βραβείο, θά πλουτίσω.

«Έτσι για λίγο καιρό ή νέα έχασε από κοντά της τόν μουσικό. Περνούσε τις ήμέρες του μάτια προσπαθώντας να έμπνευσθ ή και να γράψη. Γιατί τώρα ή έμπνευσίς του έστείρυνε κι' ούτε το πρόσωπο εκείνης που αγαπούσε δέν ήταν ίκανό να τόν κάνει να δημιουργήση το άριστούργημα που άναζηταγε.

Μία νύχτα—έλειπαν τρεις ακόμη για την ήμέρα του διαγωνισμού—από το κρεβάτι του πούνηταν έσπλωμένος αντίκρουσε άπέναντι τη νέα που από μέρες είχε να ιδή. Την έβλεπε λυπημένη όσο ποτέ και θάδινε όλόκληρη τη ζωή του για να ξαναδόση στο πρόσωπό της εκείνη την γλυκύτητα που του χαρίζε το φως και την έμπνευση.

«Έτρεξε στο σπίτι της, μπήκε στο δωμάτιο της και την βρήκε

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΥΠΟ ΕΡΜΑΝΝΟ ΠΡΑΤΟ

ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ..

καθισμένη σ' έναν καναπέ. Κάθισε κοντά της και την πήρε στην άγκαλιά του.

—Έλα, της είπε. «Η νύχτα είναι μαγευτική. «Ας βγούμε

στη βεράντα. «Είναι πανσέληνος.

Κι' ή νέα σηκώθηκε, πήρε από το χέρι τόν άνθρωπο που είχε τώρα μέσα στην ψυχή της και άποτελούσε γι' αυτήν το μοναδικό όνειρο της ζωής της.

—Μίλησέ μου για τη πανσέληνο, του είπε με πάθος. Πές μου πως είναι.

—Πώς είναι... μουρμούρισε ο νέος συγκινημένος. Πώς να στην περιγράψω; Δέν θά μπόρεσης να την καταλάβεις, αγάπη μου.

«Ένοιωσε τα χέρια της κοπέλλας να τόν σφίγγουν πολύ» είδε δυο δάκρυα να κυλούν από τα άψυχα μάτια της, κι' αισθάνθηκε μιάν ανατριχίλα να του άγκαλιάζει όλόκληρο το κορμί, ενώ ή καρδιά του χοροπηδούσε σνν νήθελε να ξεριζωθεί. Κύτταξε το πρόσωπο της αγαπημένης του» είδε πως ήταν βρεγμένο από δάκρυα και άντικατόπτριζε τώρα όλη την άπογοήτευση που βασανίζει εκείνους, από τους όποιους όΘεός έστέρησε τη χαραυγή, την άνατολή και τη δύση του ήλιου. Το αντίκρουσε άλαβάστρινο κάτω από το άση μένιο φως του φεγγαριού που το χάιδευε τρυφερά.

—Ναί, μπορώ να σου περιγράψω την άποψινή φεγγαρόλουστη βραδυά. Μείνε εδώ, μείνε άκίνητη. Κύτταξε μπροστά σου. Θά σου μιλήσω για την όμορφιά του φεγγαριού.

«Έτρεξε στη σοφίτα του και πήρε το βιολί του. «Ακούμπησε το δοξάρι επάνω στις χορδές και με τις έμπνευσμένες νότες του περιέγραψε το θαύμα που άπλωνόταν τριγύρω του, έτσι όπως δέν θά μπορούσε να ζωγραφίση άνθρωπιν οτόμα.

«Έπαυσε δυο όλόκληρες ώρες. Συνέθεσε τη μελωδία. «Κάτω από το φως του φεγγαριού». Κι' όταν τελείωσε ήταν πια χαραυγή.

«Έτρεξε κοντά στην αγαπημένη του και άγκαλιζοντάς την όπως ήταν καθισμένη στην πολυθρόνα, της είπε.

—Συνέθεσα ένα άριστούργημα! Τό χαίρομαι σε σένα! Μού έδωσε την έμπνευση ή αγάπη σου.

Για μία στιγμή όμως ή φωνή του κόπηκε. Τα χέρια του ξέσπινξαν το κορμί της. «Η νέα που καθόταν σιη πολυθρόνα δέν του άπαντούσε. Νόμισε πως κοιμόταν, αλλά ήταν νεκρή πια. Τα χέρια της ήταν παγωμένα και τα μάτια της σβυσμένα για πάντα.

Πέθανε «βλέποντας» ότι ο αγαπημένος της έπαυσε στο βιολί του. Ίσως να την σκότωσε το άριστούργηματικό όραμα που μ' ένα άπλο σκεδιάσμα της έδωσε ο Θεός για να της το πάρη άμέσως με τη ζωή της μαζί.

Οι οικονομικές δυνάμεις του νέου δέν ήταν άνθηρες τελευταίες. Πεινούσε κυριολεκτικά. Το πτώμα της φίλης του παρεδόθη στο άφιφιδέατο της Ίατρικής Σχολής. Κι' εκεί άκριβώς, ο καθηγητής εξέτάζοντας τα μάτια της, βρήκε πως ήταν ύγιη κι' ότι πνν πεθάνουν και σβύσουν θά είχαν αντίκρουση το φως.

«Υστερα ο μουσικός πήρε το πτώμα για να το ένταφιάση. Μάζεψε λουλούδια, την στόλισε κατ' την έθιμη.

36

«Από την ήμέρα εκείνη, σε μία γωνιά του κοιμητηρίου, κάθε φορά που είναι πανσέληνος άκούεται ένα κλάμμα βιολιού.

Είναι ο μουσικός που μπαίνει κρυφά στο κοιμητήριο και παίζει επάνω στο μνήμα της το δημιούργημα της αγάπης του: «Κάτω απ' το φως του φεγγαριού».

Κι' οι νυχτερινοί διαβάτες στέκουν ν' άκούσουν εκείνο το κλάμμα του βιολιού, που μοιάζει με μελωδία άηδονιού που ξεφυλάει στο ξημέρωμα.

«Έτσι κι' ή αγάπη του έσβυσε μια χαραυγή, σνν έσβυσε στόν ούρανό το χρυσό φεγγάρι!..

ΕΡΜΑΝΝΟ ΠΡΑΤΟ

2553

ΤΖΙΜ ΧΟΠΕΡ

«Όλα τελείωσαν. Ο Πάτ είχε βριαμβύσει. Ο Τζιμ βοίσκοταν στα πόδια του. Μια πιστολιά τον είχε ξαπλώσει στο πάτωμα, χωρίς πολλές φασαρίες και λόγια.

Ο Πάτ έβαλε το πιστόλι στη τσέπη και μουρμούρισε.

— Ήρθες ως εδώ για να κρυφτείς. Πίστευες ότι δεν ήμουν ικανός να σε κυνηγήσω ως την κόλαση ;

Τη στιγμή εκείνη πέρασε από το νου του σαν αστραπή μια ιδέα.

Μέσα στη σιωπή του δωματίου άκουόταν ο ελαφρύς

θόρυβος ενός ρολογιού του ρολογιού του Τζιμ, του νεκρού ! Ο Πάτ έσκυψε και το πήρε από το τσεπάκι του θύματος. Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι ο επιθεωρητής της αστυνομίας Γκράντ μόλις έμαθαινε το έγκλημα θα τον υπαγιαζόταν άμέσως γιατί ήξερε το μίσος που είχε αυτός για τον Τζιμ.

Μά τώρα αυτή η ιδέα που του ήρθε ξαφνικά, έβαζε τα πράγματα στη θέση τους. Έρριξε μια ματιά στο ρολόι που κρατούσε στα χέρια του. Οι δείκτες έδειχναν οκτώ ακριβώς. Ο Πάτ συνωφρώθη λίγο κι ύστερα αφού γύρισε τους δείκτες κατά μια δολόκληρη ώρα μουρμούρισε. «Έν τάξει !» Έβαλε το χρυσό ρολόι επάνω στο τραπέζι και το χτύπησε με το χέρι του πιστολιού του. Το ρολόι σταμάτησε και τα θρυψάλλα του τζαμιού συνεκράτησαν τους δείκτες επάνω στη ψεύτικη ώρα.

«Το άλλοθι» σκέφθηκε ευχαριστημένος ο Πάτ. Έσκυψε και ξανάβαλε το σπασμένο ρολόι στη τσέπη του θύματος. Οι αστυνομικοί βλέποντάς το, θα λέγαν «Νά ! η ώρα του έγκλήματος ! Τι τύχη» !

Τώρα όμως ο Πάτ έπρεπε να έμμεταλλευθη την ώρα που μεσολαβούσε από την πραγματική, έως εκείνη στην οποία γύρισε τους δείκτες του ρολογιού.

Βγήκε έξω από το σπίτι, έφθασε στο ποτάμι, έβγαλε τις έλαστικές μπότες και τα γάντια του και τάρριξε στο νερό. Δέκα λεπτά αργότερα, επιβιβάζοντας ενός ταξί, σταμάτησε μπροστά σε μια βίλλα όπου κατοικούσαν δυο γνωστά του γεροντάκια. Τα βρήκε στον κήπο.

— Κύριε Μάρτιν, καλησπέρα ! είπε άκουμπώντας στο σιδερένιο κιγκλίδωμα του κήπου. Πώς πάνε οι ρευματισμοί σας, κυρία Μάρτιν.

— Μ' ένοχλούν πάρα πολύ, απήντησε η γερούλα. Έλάτε να μās κάνετε συντροφιά, κύριε Νταϊλ.

Ο κακοποιός άνοιξε την πόρτα και πήγε και κάθισε κοντά τους.

Μίλησαν αρκετά ! ο Πάτ βασανιζόταν τώρα από μια σκέψη «το άλλοθι», την «ψεύτικη ώρα» και γι' αυτό σε μια στιγμή ρώτησε τον κύριο Μάρτιν.

— Τι ώρα είναι ; Ήχασα το ρολόι μου στο σπίτι.

— Πιστεύω ότι κοντεύουν οι έννέα, απήντησε ο Μάρτιν.

Την ίδια στιγμή σχεδόν, ζήτησε το ρολόι της εκκλησίας έννέα. Ο Πάτ. Πρέπει όμως να φύγω.

— Όχι, μείνετε ακόμη λίγο ! τον παρεκάλεσαν οι γέροι.

Γιατί να μη μείνει ; Θα ένιςχε το «άλλοθι» του.

— Πολύ καλά θα μείνω μέχρι τις έννέα και μισή. Άλλά είδοποιήστε με όταν σημάνουν.

Ήταν δέκα και μισή όταν πήγε στο σπίτι του όπου τον περίμενε η Έλλυ. Η γυναίκα αυτή ήταν ξαπλωμένη σ' ένα ντιβάνι κι' εκάπνιζε.

— Θα ξαναγυρίσωμε πολύ σύντομα στη παλιά μας ζωή, Έλλυ.

Η γυναίκα άνασηκώθηκε από το ντιβάνι. Τα μάτια της έλαμπαν.

— Τι θέλεις να πής με αυτό ; «Ότι...»

— Ναί.

— Άλήθεια ! Μά γιό πές μου, Πάτ, έκανες καλά τη δουλειά σου ;

Η Έλλυ τον περίμενε

— Τό ξέρεις, Έλλυ. Δεν κάνω άσχημες δουλειές. Μου πέρασε από το μυαλό μια ιδέα. Ποτέ μου δεν είχα σκεφθώ τέτοιο πράγμα. Είμαι άσφαλής για ό,τι έκανα. Ούτε ο Γκράντ, ούτε κανείς άλλος αστυνομικός, δεν θά μπορούσε να με κατηγορήσει.

— Μά τι έκανες ; Πές μου, τι έκανες ;

Ο Πάτ ήπια ένα ποτήρι τζιν και με βαρεία φωνή, διηγήθηκε στη φίλη του το έγκλημά του.

Η γυναίκα του άκουγε ανήσυχη.

— Ύστερα από δυο ώρες μόνο, ενώ τους έπαιρνε ο ύπνος, η Έλλυ, σάν μέχρι εκείνη τη στιγμή να μην σκεπτόταν τίποτε άλλο, τον ρώτησε.

— Πάτ, πώς γύρισε τους δείκτες του ρολογιού ;

— Πίσω, μουρμούρισε εκείνος. Μια δολόκληρη ώρα πίσω.

Την ίδια στιγμή, στην καρδιά της νύχτας αυτή, χησε μια φωνή.

— Πάτ ! Πάτ ! Ήταν η φωνή της Έλλυ. Κατά ποιά διεύθυνση είπες πως γύρισε τους δείκτες ;

— Πήγαινε στη κόλαση ! Έλλυ. Κοιμόμουν ! Το ρολόι ; τους δείκτες. Μά αφού σου το είπα. Μια ώρα πίσω !

Η Έλλυ πήδησε από το κρεβάτι κι' άρχισε να τρέχει μέσα στο δωμάτιο σάν τρελλή.

— Βλάκα, ήλιθιε ! Τι έκανες φώναζε !

— Μά τι έχεις, Έλλυ.

— Σήκω, γιά να μη σε πιάσουν στο κρεβάτι ! Έκανες λάθος στο γύρισμα των δεικτών. Πρέπει να φύγεις ! Πίσω γύρισε τους δείκτες ; Ώ δυστυχία σου...

— Έπρεπε να τους βάλης μπροστά.

— Έλλυ, στάσου μια στιγμή. Άφησέ με να θυμηθώ.

Κι' ο Πάτ προσπάθησε να θυμηθώ. Με τη φαντασία του ξαναγύρισε στο δωμάτιο του έγκλήματος και στεκόταν όρθιος μπροστά στο θύμα και γύριζε τους δείκτες του ρολογιού τους γύριζε..

— Μά τι είχα κάνει στη πραγματικότητα ; Άν είχε βάλει το ρολόι πίσω, το «άλλοθι» είχε κατασταφί ! Πήδησε κάτω από το κρεβάτι.

Κύτταξε, Έλλυ, μουρμούρισε οίγοντας μια ματιά έξω από το παράθυρο. Είναι σκοτεινά ακόμη. Έχω λοιπόν, καιρό να ξαναγυρίσω εκεί κάτω και να τα διορθώσω.

— Μά είσαι τρελλός. Δεν θά πās, Πάτ.

Πρέπει ! φώναζε εκείνος έξω φρενών. Θα τρελλαθώ αν δεν ξαναϊδώ το ρολόι, αν δεν διαπιστώσω ότι γύρισα τους δείκτες κανονικά !

Ντύθηκε, άρπαξε το πιστόλι του, πήγε στο γκαράζ πήρε το μικρό του τεθωρακισμένο αυτοκίνητο κι' έφυγε σάν βολίδα.

Τό έξοχικό σπιτάκι όπου ο Τζιμ ήλπισε πως θά κρυβόταν και θά γλύτωνε από τον τρομερό έχθρό του ήταν ήσυχο όταν ο Πάτ έφθασε εκεί. Μπήκε μέσα σφίγγοντας το πιστόλι στη φούχτα του.

Τό δωμάτιο του Τζιμ ήταν ήσυχο και σκοτεινό. Έπάνω στο χαλί υπήρχε ακόμη το πτώμα. Όλα έν τάξει.

Πρόφθασε ! Έσκυψε και πήρε το ρολόι, τη στιγμή όμως εκείνη άναψε ξαφνικά τό φώς του δωματίου. Στο κατώφλι της πόρτας της κουζίνας στέκονταν δυο άνδρες με τα πιστόλια στο χέριο και τον σημάδευαν.

— Άφησε εκείνο που κρατάς στα χέρια σου—δ ιέταξε ο πρώτος από τους δυο, που είχε μια κοντή γενειάδα.

— Καταραμένε Γκράντ.

— Ψηλά τα χέρια ! επανέλαβε ο επιθεωρητής.

Ο Πάτ σήκωσε τα χέρια, αφήνοντας να πέση επάνω στο τραπέζι το ρολόι. Του έρριξε μια ματιά. Οι δυο δείκτες έσχημάτιζαν μια όρθη γωνία. Η ώρα που έδειχναν ήταν έννέα ακριβώς.

ΤΖΙΜ ΧΟΠΕΡ

ΠΑΝΘΕΟΝ

— Η κυρία Φλάξμαν παρακαλώ ; Στο άκουσμα της φωνής εκείνης, η νέα γυναίκα έτοιμάσθηκε να κλείσει το τηλέφωνο. Μετανοίωσε όμως και είπε.

— Ναί.

— Έδω Ουώρνερ, Τζών Ουώρνερ.

Ουώρνερ ! Ο παλιάνθρωπος που είχε βάλει πρό ενός έτους τον Χάρρυ, τον άνδρα της, να υπογράψει μια έπιταγή χωρίς αντίκρισμα και τον κατέστρεψε και τον έστειλε φυλακή, αναγκάζοντας έτσι την Τζαίνυ Φλάξμαν να ζή τυχодиωκτική ζωή και να γυρνά δεξιά κι' αριστερά, με φίλους, γιά να μπορέσει να ζήσει.

— Λοιπόν ; ρώτησε η νέα ύστερα από κάποιο δισταγμό.

— Νά, ήθελα να κουβεντιάσωμε λίγο. Μπορούμε να φάμε μαζί στο Ρίτς ;

Έτοιμάσθηκε να τον στείλι στο διάβολο ! Συγκρατήθηκε όμως.

— Έκατό λίρες !

— Με πέρασες γιά ήλιθία ; είπε μ' ένο χαμόγελο η Τζαίνυ. Έλα ! Άφησε τις βλακείες. Ξέρω ποιόν πίνακα κυνηγάς κι' ότι θά τον πουλήσεις τουλάχιστον είκοσι πέντε χιλιάδες λίρες. Λοιπόν, άκουσέ με. Χίλιες λίρες προκαταβολικώς και δυο χιλιάδες ύστερα.

Ο Ουώρνερ πήδησε από το καθισμά του. Άλλ' ύστερα από είκοσι λεπτόν συζήτηση, κατάλαβε ότι θά έπρεπε να υποχωρήσει. Δεν ήταν άλλωστε πολλά. Χίλιες λίρες. Φυσικά, τις δυο χιλιάδες δεν θά τις έδινε ύστερα. Άκόμη και γιά τις χίλιες υπήρχε κάποιος τρόπος...

Βέβαια, βέβαια ! Χαμογέλασε εύχαριστημένος γιά την εμπνευσή του.

— Σύμφωνοι, είπε. Πάρε πνήντα λίρες, πρόχειρες. Την Τετάρτη τό βράδυ, στις ένδεκα, να βρίσκεσαι έξω από τον κινηματογράφο «Μετροπόλιταν». Θα περάσω να σε πάρω με το αυτοκίνητό μου.

Την Τετάρτη τό πρωί η Τζαίνυ τηλεφώνησε στον Ουώρνερ και του ζήτησε τό υπόλοιπον ποσόν της προκαταβολής. Αύτός άρνήθηκε επίμονα, της ύπεσχέθη όμως, ότι θά της τό έδινε τό βράδυ—προτού γίνη η δουλειά, βέβαια ! Η νέα γυναίκα κατάλαβε την σκέψη του. Θα της έδινε τά χρήματα και έπιστρέφοντας στο Λονδίνο θά φρόντιζε να την ξεκάνη. Άς είναι καλά ο ποταμός, ε ; Έτσι θά ξανάπαιρνε πίσω τά λεπτά του και θά γλύτωνε κι' από ένα μάρτυρα. Χρνογέλασε γιά την έξωφρενική ιδέα που έχουν μερικοί άνδρες γιά την εύφύια τους.

Από τους φίλους της που ήταν πρόθυμοι να την βοηθήσουν ένας τον όποιον προτιμούσε γιά την αξιοπρέπεια του, ήταν ο Φρέντυ Κριοϋντσον. Πήγε και τον βρήκε και τον παρακάλεσε να την περιμένη από τās 3 έως τās 4 μετά τα μεσάνυχτα στον τηλεφωνικό θάλαμο του Στάνμερκ στο «Όξφορντσάιρ, που βρισκόταν χίλια μέτρα από τό μέγαρο του λόρδου Στάνμερκ. Ο Κριοϋτσον δέχθηκε, χωρίς να της ζήτηση εξηγήσεις κι' η Τζαίνυ εύχαριστημένη και ύσυχη έφυγε.

Στις ένδεκα τό βράδυ, πράγματι, συνηντήθηκαν με τον Ουώρνερ ο όποιος της έμέτρησε τις υπόλοιπες έννηαχόσιες πνήντα λίρες και χαμογέλασε έαφρά βλέποντάς την να μετρά τά χρήματα.

«Πόσο έφυλο φαντάζεσαι τον έαυτό σου!» σκεπτόταν η Τζαίνυ κυττάζοντάς τον λοζά.

Τό αυτοκίνητο έτρεχε έν τω μεταξύ προς τό Στάνμερκ. Στάς δυο παρά τέταρτο στμάτησε μπροστά στο μέγαρο του λόρδου.

Η Τζαίνυ χειριρίσθηκε με πραγματική μαεστρία τό τόξο. Τό βέλος, μ' ένα ελαφρό σφύριγμα, πέρασε πάνω από τό κτίριο και έπεσε στο πίσω μέρος, παρασύροντας μαζί του και τό λεπτό μεταξωτό σύρμα. Ο Ουώρνερ, που περίμενε από την άλλη πλευρά, τράβηξε τό σύρμα, ύστερα τό σκονί, που αποτελούσε συνέχεια του σύρματος και τέλος η αντίσταση που πρόβλεπε η σκονιένια σκάλα του έπεισε ότι όλα ήταν έν τάξει. Έδωσε τότε τό σκονί σ' ένα δένδρο έκανε την βόλτα του σπιτού, έφθασε μπροστά στην σκάλα και άρχισε ν' ανεβαίνει.

Η Τζαίνυ τον κύτταζε από κάτω. Όταν τον είδε να πατά στην στέγη άφησε να περάσουν μερικά λεπτά, έτρεξε από την άλλη πλευρά κι' έλυσε τό σκονί από τό δένδρο. Ύστερα ξαναγυρίζοντας πάλι στο σημείο όπου ήταν η σκάλα, την τράβηξε βιαστικά, καθώς έπιασε και τό σκονί και τό μεταξωτό σύρμα. Έτσι, μάλιστα, Ο Τζών Ουώρνερ βρισκόταν πλέον πιασμένος σάν ποντικός μέσα στην φάκα. Η δουλειά της τώρα είχε τελειώσει. Μάζεψε τό βέλος και τό τόξο και ξεκίνησε γιά τον τηλεφωνικό θάλαμο της Στάνμερκ.

Ο Φρέντυ Κριοϋντσον, ο καλός Φρέντυ, την περίμενε εκεί με τό αυτοκίνητό του. Η Τζαίνυ τον εύχαρίστησε γιά τον έρχωμό της Στάνμερκ.

— Ο Φρέντυ Κριοϋντσον, ο καλός Φρέντυ, την περίμενε εκεί με τό αυτοκίνητό του. Η Τζαίνυ τον εύχαρίστησε γιά τον έρχωμό της Στάνμερκ.

— Ο Φρέντυ Κριοϋντσον, ο καλός Φρέντυ, την περίμενε εκεί με τό αυτοκίνητό του. Η Τζαίνυ τον εύχαρίστησε γιά τον έρχωμό της Στάνμερκ.

— Ο Φρέντυ Κριοϋντσον, ο καλός Φρέντυ, την περίμενε εκεί με τό αυτοκίνητό του. Η Τζαίνυ τον εύχαρίστησε γιά τον έρχωμό της Στάνμερκ.

— Ο Φρέντυ Κριοϋντσον, ο καλός Φρέντυ, την περίμενε εκεί με τό αυτοκίνητό του. Η Τζαίνυ τον εύχαρίστησε γιά τον έρχωμό της Στάνμερκ.

— Ο Φρέντυ Κριοϋντσον, ο καλός Φρέντυ, την περίμενε εκεί με τό αυτοκίνητό του. Η Τζαίνυ τον εύχαρίστησε γιά τον έρχωμό της Στάνμερκ.

— Ο Φρέντυ Κριοϋντσον, ο καλός Φρέντυ, την περίμενε εκεί με τό αυτοκίνητό του. Η Τζαίνυ τον εύχαρίστησε γιά τον έρχωμό της Στάνμερκ.

— Ο Φρέντυ Κριοϋντσον, ο καλός Φρέντυ, την περίμενε εκεί με τό αυτοκίνητό του. Η Τζαίνυ τον εύχαρίστησε γιά τον έρχωμό της Στάνμερκ.

— Ο Φρέντυ Κριοϋντσον, ο καλός Φρέντυ, την περίμενε εκεί με τό αυτοκίνητό του. Η Τζαίνυ τον εύχαρίστησε γιά τον έρχωμό της Στάνμερκ.

— Ο Φρέντυ Κριοϋντσον, ο καλός Φρέντυ, την περίμενε εκεί με τό αυτοκίνητό του. Η Τζαίνυ τον εύχαρίστησε γιά τον έρχωμό της Στάνμερκ.

— Ο Φρέντυ Κριοϋντσον, ο καλός Φρέντυ, την περίμενε εκεί με τό αυτοκίνητό του. Η Τζαίνυ τον εύχαρίστησε γιά τον έρχωμό της Στάνμερκ.

— Ο Φρέντυ Κριοϋντσον, ο καλός Φρέντυ, την περίμενε εκεί με τό αυτοκίνητό του. Η Τζαίνυ τον εύχαρίστησε γιά τον έρχωμό της Στάνμερκ.

— Ο Φρέντυ Κριοϋντσον, ο καλός Φρέντυ, την περίμενε εκεί με τό αυτοκίνητό του. Η Τζαίνυ τον εύχαρίστησε γιά τον έρχωμό της Στάνμερκ.

— Ο Φρέντυ Κριοϋντσον, ο καλός Φρέντυ, την περίμενε εκεί με τό αυτοκίνητό του. Η Τζαίνυ τον εύχαρίστησε γιά τον έρχωμό της Στάνμερκ.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΗΣ ΤΖΑΙΝΥ

Η Τζαίνυ τέντωσε τό τόξο και τό βέλος διέσχισε, σφυρίζοντας, τον άέρα.

μερκ Όξφορντσάιρ. Δεν θάχης πάει εκεί ποτέ.

Δεν είχε πάει ποτέ ; Η κατοικία Στάνμερκ Κέϊσελ, όπου φυλασσόνταν πίνακες μεγάλης αξίας, άπείχε έξη χιλιομέτρα μόνον από τό προάστειο όπου είχε γεννηθί η Τζαίνυ. Από τις κουβέντες του Ουώρνερ καταλάβαινε ήδη ότι ο πίνακας που τον ένδιέφερε ήταν ένας πίνακας του Μπελλίνι, τον όποιον ο λόρδος Στάνμερκ είχε αγοράσει προ όκτώ έτών γιά τριάντα χιλιάδες λίρες. Δεν ανέφερε τίποτε γι' αυτές τις γνώσεις της. Είπε μόνον.

— Λοιπόν, σε τί μπορώ να σου φανώ χρήσιμη ;

— Όταν έρχόμουν άλλοτε στο σπίτι σου, είχα δη τά μετάλλια που είχες κερδίσει στον χειρισμό του τόξου. Σκέφθηκα λοιπόν, τό έξης. Τό κτίριο Στάνμερκ είναι πραγματικό φρούριο. Έχει ύψος είκοσι πέντε μέτρα, παράθυρα με χονδρά σίδερα κ.λ.π. ώστε είναι αδύνατον να εισχωρήσει κανείς μέσα, εκτός αν θά μπορούσε να βρεθί στην στέγη και να μπη από τον φεγγίτη που υπάρχει ακριβώς πάνω από την αίθουσα των πινάκων.

— Λοιπόν ; ρώτησε η Τζαίνυ.

— Ένα βέλος που θά έρριχνες με τό τόξο σου λύνει τό ζήτημα. Πρόσέξέ με. Δένομε στο βέλος σου ένα μεγάλο μεταξωτό σύρμα. Στην άκρη του σύρματος δένομε ένα σκονί και στην άκρη

του σκονινοϋ μία σκονιένια σκάλα ύψους είκοσι πέντε μέτρων. Όταν θά στείλης τό βέλος σου πάνω από τό κτίριο, τό βέλος θά πέση στην πίσω πλευρά του. Θα τραβήξωμε τό μεταξωτό σύρμα που είναι δεμένο στο βέλος, ύστερα θά τραβήξωμε τό σκονί και τέλος η σκονιένια σκάλα θά μείνη κρεμασμένη άπ' τη στέγη του κτιρίου.

— Ωραία σκέψις. Και τί θά έχω εγώ άπ' αυτήν την δουλειά ;

— Έκατό λίρες !

— Με πέρασες γιά ήλιθία ; είπε μ' ένο χαμόγελο η Τζαίνυ. Έλα ! Άφησε τις βλακείες. Ξέρω ποιόν πίνακα κυνηγάς κι' ότι θά τον πουλήσεις τουλάχιστον είκοσι πέντε χιλιάδες λίρες. Λοιπόν, άκουσέ με. Χίλιες λίρες προκαταβολικώς και δυο χιλιάδες ύστερα.

Ο Ουώρνερ πήδησε από τό καθισμά του. Άλλ' ύστερα από είκοσι λεπτόν συζήτηση, κατάλαβε ότι θά έπρεπε να υποχωρήσει. Δεν ήταν άλλωστε πολλά. Χίλιες λίρες. Φυσικά, τις δυο χιλιάδες δεν θά τις έδινε ύστερα. Άκόμη και γιά τις χίλιες υπήρχε κάποιος τρόπος...

Βέβαια, βέβαια ! Χαμογέλασε εύχαριστημένος γιά την εμπνευσή του.

— Σύμφωνοι, είπε. Πάρε πνήντα λίρες, πρόχειρες. Την Τετάρτη τό βράδυ, στις ένδεκα, να βρίσκεσαι έξω από τον κινηματογράφο «Μετροπόλιταν». Θα περάσω να σε πάρω με το αυτοκίνητό μου.

Την Τετάρτη τό πρωί η Τζαίνυ τηλεφώνησε στον Ουώρνερ και του ζήτησε τό υπόλοιπον ποσόν της προκαταβολής. Αύτός άρνήθηκε επίμονα, της ύπεσχέθη όμως, ότι θά της τό έδινε τό βράδυ—προτού γίνη η δουλειά, βέβαια ! Η νέα γυναίκα κατάλαβε την σκέψη του. Θα της έδινε τά χρήματα και έπιστρέφοντας στο Λονδίνο θά φρόντιζε να την ξεκάνη. Άς είναι καλά ο ποταμός, ε ; Έτσι θά ξανάπαιρνε πίσω τά λεπτά του και θά γλύτωνε κι' από ένα μάρτυρα. Χρνογέλασε γιά την έξωφρενική ιδέα που έχουν μερικοί άνδρες γιά την εύφύια τους.

Από τους φίλους της που ήταν πρόθυμοι να την βοηθήσουν ένας τον όποιον προτιμούσε γιά την αξιοπρέπεια του, ήταν ο Φρέντυ Κριοϋντσον. Πήγε και τον βρήκε και τον παρακάλεσε να την περιμένη από τās 3 έως τās 4 μετά τα μεσάνυχτα στον τηλεφωνικό θάλαμο του Στάνμερκ στο «Όξφορντσάιρ, που βρισκόταν χίλια μέτρα από τό μέγαρο του λόρδου Στάνμερκ. Ο Κριοϋτσον δέχθηκε, χωρίς να της ζήτηση εξηγήσεις κι' η Τζαίνυ εύχαριστημένη και ύσυχη έφυγε.

Στις ένδεκα τό βράδυ, πράγματι, συνηντήθηκαν με τον Ουώρνερ ο όποιος της έμέτρησε τις υπόλοιπες έννηαχόσιες πνήντα λίρες και χαμογέλασε έαφρά βλέποντάς την να μετρά τά χρήματα.

«Πόσο έφυλο φαντάζεσαι τον έαυτό σου!» σκεπτόταν η Τζαίνυ κυττάζοντάς τον λοζά.

Τό αυτοκίνητο έτρεχε έν τω μεταξύ προς τό Στάνμερκ. Στάς δυο παρά τέταρτο στμάτησε μπροστά στο μέγαρο του λόρδου.

Η Τζαίνυ χειριρίσθηκε με πραγματική μαεστρία τό τόξο. Τό βέλος, μ' ένα ελαφρό σφύριγμα, πέρασε πάνω από τό κτίριο και έπεσε στο πίσω μέρος, παρασύροντας μαζί του και τό λεπτό μεταξωτό σύρμα. Ο Ουώρνερ, που περίμενε από την άλλη πλευρά, τράβηξε τό σύρμα, ύστερα τό σκονί, που αποτελούσε συνέχεια του σύρματος και τέλος η αντίσταση που πρόβλεπε η σκονιένια σκάλα του έπεισε ότι όλα ήταν έν τάξει. Έδωσε τότε τό σκονί σ' ένα δένδρο έκανε την βόλτα του σπιτού, έφθασε μπροστά στην σκάλα και άρχισε ν' ανεβαίνει.

Η Τζαίνυ τον κύτταζε από κάτω. Όταν τον είδε να πατά στην στέγη άφησε να περάσουν μερικά λεπτά, έτρεξε από την άλλη πλευρά κι' έλυσε τό σκονί από τό δένδρο. Ύστερα ξαναγυρίζοντας πάλι στο σημείο όπου ήταν η σκάλα, την τράβηξε βιαστικά, καθώς έπιασε και τό σκονί και τό μεταξωτό σύρμα. Έτσι, μάλιστα, Ο Τζών Ουώρνερ βρισκόταν πλέον πιασμένος σάν ποντικός μέσα στην φάκα. Η δουλειά της τώρα είχε τελειώσει. Μάζεψε τό βέλος και τό τόξο και ξεκίνησε γιά τον τηλεφωνικό θάλαμο της Στάνμερκ.

Ο Φρέντυ Κριοϋντσον, ο καλός Φρέντυ, την περίμενε εκεί με τό αυτοκίνητό του. Η Τζαίνυ τον εύχαρίστησε γιά τον έρχωμό της Στάνμερκ.

— Ο Φρέντυ Κριοϋντσον, ο καλός Φρέντυ, την περίμενε εκεί με τό αυτοκίνητό του. Η Τζαίνυ τον εύχαρίστησε γιά τον έρχωμό της Στάνμερκ.

— Ο Φρέντυ Κριοϋντσον, ο καλός Φρέντυ, την περίμενε εκεί με τό αυτοκίνητό του. Η Τζαίνυ τον εύχαρίστησε γιά τον έρχωμό της Στάνμερκ.

— Ο Φρέντυ Κριοϋντσον, ο καλός Φρέντυ, την περίμενε εκεί με τό αυτοκίνητό του. Η Τζαίνυ τον εύχαρίστησε γιά τον έρχωμό της Στάνμερκ.

— Ο Φρέντυ Κριοϋντσον, ο καλός Φρέντυ, την περίμενε εκεί με τό αυτοκίνητό του. Η Τζαίνυ τον εύχαρίστησε γιά τον έρχωμό της Στάνμερκ.

— Ο Φρέντυ Κριοϋντσον, ο καλός Φρέντυ, την περίμενε εκεί με τό αυτοκίνητό του. Η Τζαίνυ τον εύχαρίστησε γιά τον έρχωμό της Στάνμερκ.

— Ο Φρέντυ Κριοϋντσον, ο καλός Φρέντυ, την περίμενε εκεί με τό αυτοκίνητό του. Η Τζαίνυ τον εύχαρίστησε γιά τον έρχωμό της Στάνμερκ.

— Ο Φρέντυ Κριοϋντσον, ο καλός Φρέντυ, την περίμενε εκεί με τό αυτοκίνητό του. Η Τζαίνυ τον εύχαρίστησε γιά τον έρχωμό της Στάνμερκ.

— Ο Φρέντυ Κριοϋντσον, ο καλός Φρέντυ, την περίμενε εκεί με τό αυτοκίνητό του. Η Τζαίνυ τον εύχαρίστησε γιά τον έρχωμό της Στάνμερκ.

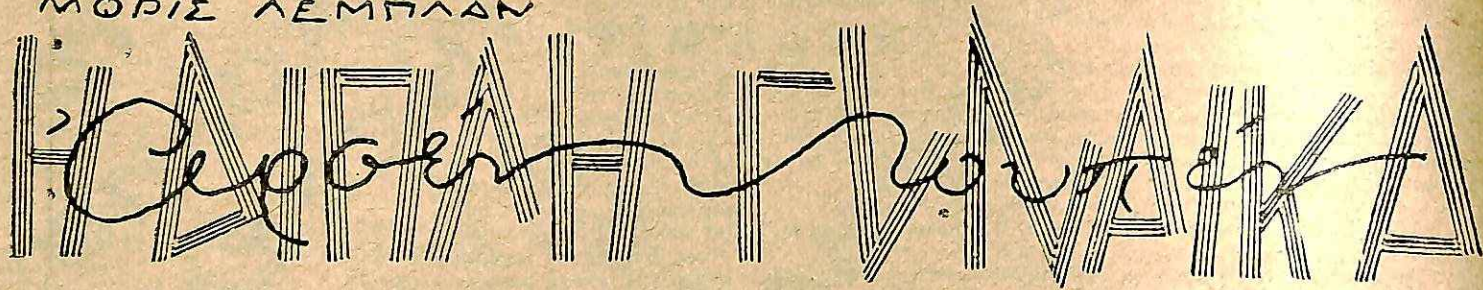
— Ο Φρέντυ Κριοϋντσον, ο καλός Φρέντυ, την περίμενε εκεί με τό αυτοκίνητό του. Η Τζαίνυ τον εύχαρίστησε γιά τον έρχωμό της Στάνμερκ.

— Ο Φρέντυ Κριοϋντσον, ο καλός Φρέντυ, την περίμενε εκεί με τό αυτοκίνητό του. Η Τζαίνυ τον εύχαρίστησε γιά τον έρχωμό της Στάνμερκ.

— Ο Φρέντυ Κριοϋντσον, ο καλός Φρέντυ, την περίμενε εκεί με τό αυτοκίνητό του. Η Τζαίνυ τον εύχαρίστησε γιά τον έρχωμό της Στάνμερκ.

— Ο Φρέντυ Κριοϋντσον, ο καλός Φρέν

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

—Κατάφερα τη θυρωρό να μ' αφήσει. Έμαθα σπουδαία πράγματα. Η μικρή και τις δυο φορές που ήρθε ήταν για να ειδοποιήσει τους υπηρέτες ότι, ο μαρκήσιος της έγραψε πως ξαναγυρίζει την ερχόμενη εβδομάδα. Δεν θέλησε να πη στην γρηά που μένει η ίδια, όλες αυτές τις μέρες. Μου φαίνεται όμως, πως μπορώ με να το μάθουμε κι' εγώ, το παρακολουθώντας τον Κουρβίλ.

—Γιατί τον Κουρβίλ; ρώτησε ο Γκράν Πώλ.

—Ο Κουρβίλ παίρνει απ' τη θυρωρό, κάθε μέρα, όλα γράμματα ξεχρονται για τον Ραούλ. Είναι φανερό πως κάπου συναντιούνται οι δυο τους και του τ' αδειάζει.

—Αν παρακολουθήσω τον Κουρβίλ, θα βρω με τη μικρή!.. Μάλιστα, έχεις δίκιο.

—Εκείνη τη στιγμή φάνηκε στην πόρτα του μεγάρου ο γραμματέας του μαρκησιού.

—Επ'άνω στην ώρα! είπε ο Γκράν Πώλ. Ακολούθησέ τον κι' έλα το βράδυ στην ταβέρνα του Μονπαρνάς να μου πής τ' αποτελέσματα.

—Ο Σωστέν δεν έχασε ούτε στιγμή από τα μάτια του τον Κουρβίλ και στις 8 το βράδυ παρουσιαζόταν στην ταβέρνα Μονπαρνάς με ύψος θριαμβευτικό.

—Λοιπόν; ρώτησε ο Γκράν Πώλ, ανυπόμονα.

—Μένουν στο 'Ωτέιγ, λεωφόρος Μαρόκ 27. Είδα τον Κουρβίλ που μπήκε μέσα. Στάθηκε λίγο μακρύτερα και παραφύλαξε. Δεν πέρασε ούτε μισή ώρα και φάνηκε η μικρή πουρχόταν βιαστική. Μπήκε κι' αυτή μέσα κι' άμμεσα ύστερα απ' αυτήν ήρθε ο Ραούλ... Λοιπόν, τί λές;.. Μου αξίζουν συγχαρητήρια.

—Ο άρχισμμορίτης δεν απήντησε. Εκείνη τη στιγμή κατέστρωσε στο μυαλό του ένα σατανικό σχέδιο.

Στόν πυργο του Βολνί, κοντά στο Βισού, δολοφονείται μυστηριωδώς η αιδώς 'Ελισάβετ 'Ορναιν χωρίς αιτία να ανακαλυφθούν ούτε καν τον τρόπον με τον οποίον διεπράχθη το έγκλημα. Μετά δεκαπέντε έτη δυο αστυνομικοί, οι επιθεωρητές Γκορζερέ και Φλαμάν περιμένουν στο σταθμό Σαιν Λαζάρ την άφιξη του τρένου για να συλλάβουν κάποιον νέα γνωστήν με το όνομα Κλάρα ή ξανθή, έρωμένην του διαρρήκτη Γκράν Πώλ. Η νέα φθάνει πράγματι αλλά διαφεύγει απ' τόν σταθμό και οι αστυνομικοί ανευρίσκουν τα ίχνη της στο μέγαρο ντ' 'Ερλεμόν. Εκεί μένει κι' ο Λουπέν υπό το όνομα κ. Ραούλ ο οποίος ζητεί να άνευρη ένα χαμένο θησαυρό που ανήκει στον μαρκήσιο. Ο Λουπέν γοητευμένος από την ύπεροχη ξανθή δημιουργία της νέας, παραπλανά τους αστυνομικούς και την βοηθεί να διαφύγη. Την ίδια νύχτα έρευνώντας στο μέγαρο του μαρκησιού για την ανακαλυφτήν τοκομνηνών για τον χαμένο θησαυρό βρίσκει την 'Αντωνίν εκεί που έπιχειρεί να κλέψη κάτι από ένα μυστικό συρτάρι του μαρκησιού. Η νέα του ζητεί να την προστατεύσει απ' τόν Γκράν Πώλ για να τον συλλάβη. Ο διαρρήκτης όμως ξεφεύγει και το ίδιο βράδυ στο μαγαζάκι-Καζινό Μπλε-επουρβολεί έναντιόν της 'Αντωνίν που εμφανίζεται στη σκηνή ως χορεύτρια. Η νέα λιποθυμεί, χωρίς όμως και να τραυματισθεί και ο Λουπέν καταδιωκόμενος από τόν Γκορζερέ, που θέλει να συλλάβη κι' αυτόν, την φέρνει στο σπίτι του, του 'Ωτέιγ. Η νέα μένει κοντά του, αρνείται όμως να του αποκαλύψη το παρελθόν της κι' αυτό τόν στενοχωρεί.

—Εχω ένα γράμμα για την δεσποινίδα, είπε στον υπηρέτη που παρουσιάσθηκε στην πόρτα του κήπου.

—Δώστε μου το.

—Ο Σωστέν έβγαλε απ' την τσέπη του ένα φακέλλο και τόν έδωσε στον υπηρέτη.

—Θα περιμένω απάντησή, είπε.

—Ο υπηρέτης έφυγε κλείνοντας την πόρτα πίσω του.

—Ανεβαίνοντας βρέθηκε αντιμετώπος με την νέα που ήταν έτοιμη να βγεί για τόν συνηθισμένο της απογευματινό περίπατο στο δάσος.

—Εφ'εραν ένα γράμμα για την δεσποινίδα, της είπε, δίνοντάς τόν φακέλλο. Περιμένουν απάντησή.

—Η Κλάρα ξαφνιάστηκε. Ποιος μπορούσε να της γράφει σ' αυτή τη διεύθυνση;

Με μια ματιά που έρριξε στο φακέλλο άνεγνώρισε τόν γραφικό χαρακτήρα του Κουρβίλ. Ένα δυσάρεστο προαίσθημα της έσφιξε την καρδιά. Με νευρικές κινήσεις έσχισε το φακέλλο και τρόβηξε ένα μικρό κομμάτι χαρτιού με τις λίγες αυτές λέξεις.

«Δεσποινίς,

—Ο κύριος γλύστησε στη σκάλα και χτύπησε. Βρίσκεται τώρα πλαγισμένος στο διαμέρισμά του της προκουμαίας Βολταίρ. Η καταστάσις του δεν είναι σοβαρά, αλλά ζήτησε, επανεπιλημμένος, να σ' ας δη.

Μετά σεβασμού Κουρβίλ».

Στάθηκε σάν χαμένη. Τα μάτια της θόλωσαν, το πρόσωπό της έγινε κάτωχο και το κορμί της ταλαντεύθηκε σάν να έπρόκειτο να σωριασθή χάμω άναίσθητο.

—Ο υπηρέτης έτρεξε κοντά της τρομαγμένος.

Με μια απότομη κίνηση ή νέα τόν απέμακρυνε και ώρμησε προς τόν κήπο.

Στο άνοιγμα της πόρτας αντίκρυσε τόν Σωστέν, που περίμενε καθισμένος μπροστά στο βολάν του αυτοκινήτου του.

Μια άσυνάγκητη έρώτηση βγήκε απ' τα χείλη της και χωρίς να περιμένη την απάντησή μπήκε στ' αυτοκίνητο.

14

Μάχη

Ούτε για μια στιγμή δεν πέρασε απ' τόν νου της Κλάρας ή ιδέα ότι είχε πέσει σ' ένα παγίδα. Αναστατωμένη απ' την ιδέα ότι έχε τ' όνομα έκινδύνευε—βρισκόταν ίσως στις τελευταίες του στιγμές—και την καλούσε κοντά του, δεν σκεπτόταν παρά πως να φθάσει μια ώρα γρηγορώτερα στην προκουμαία Βολταίρ και να τρέξει στο προσκήλιο του.

Ενώ το αυτοκίνητο έτρεχε, μια σειρά υποθέσεων σχηματιζόταν στο μυαλό της για τα γεγονότα που προκάλεσαν τόν τραυματι-

είχε απομακρυνθή άρκετά.

Χωρίς να απομακρυνθή από την θέση του άφησε να περάσει μια ώρα μετά την αναχώρησή του Ραούλ. Ύστερα σηκώθηκε, μπήκε στο σύτοκίνητό του και—κάνοντας τόν γύρο του οικοδομικού τετραγώνου στο οποίον βρισκόταν τόν καφενείο—ήρθε απ' την αντίθετη μεριά του δρόμου και σταμάτησε μπροστά στο σπίτι του Ραούλ.

—Εχω ένα γράμμα για την δεσποινίδα, είπε στον υπηρέτη που παρουσιάσθηκε στην πόρτα του κήπου.

—Δώστε μου το.

—Ο Σωστέν έβγαλε απ' την τσέπη του ένα φακέλλο και τόν έδωσε στον υπηρέτη.

—Θα περιμένω απάντησή, είπε.

—Ο υπηρέτης έφυγε κλείνοντας την πόρτα πίσω του.

—Ανεβαίνοντας βρέθηκε αντιμετώπος με την νέα που ήταν έτοιμη να βγεί για τόν συνηθισμένο της απογευματινό περίπατο στο δάσος.

—Εφ'εραν ένα γράμμα για την δεσποινίδα, της είπε, δίνοντάς τόν φακέλλο. Περιμένουν απάντησή.

—Η Κλάρα ξαφνιάστηκε. Ποιος μπορούσε να της γράφει σ' αυτή τη διεύθυνση;

Με μια ματιά που έρριξε στο φακέλλο άνεγνώρισε τόν γραφικό χαρακτήρα του Κουρβίλ. Ένα δυσάρεστο προαίσθημα της έσφιξε την καρδιά. Με νευρικές κινήσεις έσχισε το φακέλλο και τρόβηξε ένα μικρό κομμάτι χαρτιού με τις λίγες αυτές λέξεις.

«Δεσποινίς,

—Ο κύριος γλύστησε στη σκάλα και χτύπησε. Βρίσκεται τώρα πλαγισμένος στο διαμέρισμά του της προκουμαίας Βολταίρ. Η καταστάσις του δεν είναι σοβαρά, αλλά ζήτησε, επανεπιλημμένος, να σ' ας δη.

Μετά σεβασμού Κουρβίλ».

Στάθηκε σάν χαμένη. Τα μάτια της θόλωσαν, το πρόσωπό της έγινε κάτωχο και το κορμί της ταλαντεύθηκε σάν να έπρόκειτο να σωριασθή χάμω άναίσθητο.

—Ο υπηρέτης έτρεξε κοντά της τρομαγμένος.

Με μια απότομη κίνηση ή νέα τόν απέμακρυνε και ώρμησε προς τόν κήπο.

Στο άνοιγμα της πόρτας αντίκρυσε τόν Σωστέν, που περίμενε καθισμένος μπροστά στο βολάν του αυτοκινήτου του.

Μια άσυνάγκητη έρώτηση βγήκε απ' τα χείλη της και χωρίς να περιμένη την απάντησή μπήκε στ' αυτοκίνητο.

14

Μάχη

Ούτε για μια στιγμή δεν πέρασε απ' τόν νου της Κλάρας ή ιδέα ότι είχε πέσει σ' ένα παγίδα. Αναστατωμένη απ' την ιδέα ότι έχε τ' όνομα έκινδύνευε—βρισκόταν ίσως στις τελευταίες του στιγμές—και την καλούσε κοντά του, δεν σκεπτόταν παρά πως να φθάσει μια ώρα γρηγορώτερα στην προκουμαία Βολταίρ και να τρέξει στο προσκήλιο του.

Ενώ το αυτοκίνητο έτρεχε, μια σειρά υποθέσεων σχηματιζόταν στο μυαλό της για τα γεγονότα που προκάλεσαν τόν τραυματι-

σμόν του Ραούλ. Άραγε ο Κουρβίλ έλεγε την αλήθεια; 'Ο άγαπημένος της τραυματίσθηκε σ' ένα γλύστημα από τη σκάλα ή σ' ένα συμπλοκή με την αστυνομία ή τού Γκράν Πώλ; Μ' αυτή τη σκέψη αναλογίσθηκε συγχρόνως και τούς κινδύνους που θα διέτρεχε αυτή ή ίδια, πλησιάζοντας σ' ένα μέρος, όπου οι έχθροί του—και έχθροί της, φυσικά—παρομόνευαν. Άλλά τί την έμελλε; Έάν ο Ραούλ δεν ζούσε, ποιά αξία θα είχε γι' αυτήν ή ζωή;

Τό απότομο φρενάρισμα που συνεκλόνησε τόν αυτοκίνητο, την ειδοποίησε ότι έφθασαν στο τέμα της διαδρομής.

Πήδησε έξω κι' έτρεξε προς τόν μέγαρο. 'Η πόρτα ήταν άνοικτη, αλλά ή θυρωρός δεν φαινόταν πουθενά. Ώρμησε τότε προς τη σκάλα, εκπληκτική κάπως για τήν άπόλυτη ήσυχία που βασιλευε σ' ένα σπίτι όπου πρό όλίγου ένας άνθρωπος είχε τραυματισθή.

Έως τήν μισάνοικτη πόρτα τόν διαμερίσματος του Ραούλ δεν συνήντησε κανένα. Έστρώσε τόν θυρόφυλλο και μπήκε.

Δέν είχε κάνει ούτε ένα βήμα στον σκοτεινό διάδρομο, όταν ξαφνα ένοιωσε ένα χέρι ν' άπλώνεται στο πρόσωπό της και νά τή χώνη στο στόμα ένα μαντήλι στριμμένο σ' σχήμα σφαίρας. Ταυτοχρόνως ένα άλλο χέρι τήν άρπασε απ' τόν ώμο και τήν έσπρωξε προς τόν βάθος του διαδρόμου με τέτοια όρμη, ώστε ή νέα άφου έκανε, άθελά της, άρκετά βήματα, βρέθηκε μέσα στο σαλόνι, όπου σωριασθηκε προύμητα επάνω στο παρτέ.

Πέρασαν άρκετές στιγμές ώσπου νά συνέλθη απ' τή ζάλη κι' απ' τήν κατάπληξη.

Καθώς προσπαθούσε ν' άνασκηωθεί, ένα γέλιο σαρδώνιο, διαβολικό, άνατριχιαστικό, ένα γέλιο που τής θύμιζε τις φρικτότερες ώρες τής ζωής της, άκούσθηκε πάνω απ' τόν κεφάλι της.

Έξ έσπιντόντο έκλεισε με φρίκη τά μάτια και για μια στιγμή, όλη της ή ύπαρξις έπεθύμησε τόν θάνατο.

Σηκώθηκε με κόπο κι' αντίκρυσε μπροστά της τόν Βαλτέξ, που με τά χέρια σταυρωμένα στο στήθος, εξακολουθούσε πάντα νά γελά.

Με τά μάτια μισόκλειστα στάθηκε σάν τόν κατάδικο, που περιμένη τόν κτύπημα τού δημίου.

Ξαφνικά ένοιωσε τά χέρια τού διαρρήκτη νά τήν άρπάξουν απ' τή μέση και νά τήν ρίχνουν στο ντιβάνι, τόν μόνο κάθισμα που ύπρχε εκεί μέσα, έκτός από τόν μεγάλο φωτέιγ τού Ραούλ.

—Ο Βαλτέξ έκανε μια βόλτα στο σαλόνι κι' άνοιξε τις πόρτες τών συνεχόμενων δωματίων και τού διαδρόμου.

—Τόν διαμέρισμα είναι έρημο!.. έλεε. Κανείς δεν μπορεί νά σέ βοηθήσει, Κλάρα. Ούτε ό έραστής σου!.. Αιτός, μάλιστα, άκόμη περισσότερο από όποιονδήποτε άλλον, γιατί έχω άπολύσει τήν άστυνομία πίσω του... Είσαι, λοιπόν, χαμένη.. και ξέρεις τί σου μένει νά κάνης...

—Η νέα δεν απήντησε.

—Ξέρεις τί σου μένει νά κάνης;.. επανέλαβε εκείνος. Ξέρεις τί σέ περιμένει;..

Πήγε στο παράθυρο και κύτταξε κάτω. 'Ο Σωστέν με τόν αυτοκίνητο βρισκόταν μπροστά στην πόρτα τού μεγάρου.

—Μπορούμε νά είμαστε ήσυχoi για μια ώρα, έλεε. Μέσα σ' ένα ώρα μπορούν νά γίνουν πολλά πράγματα... ένώ έμέναδεν μ' ενδιαφέρει παρά ή νά μόνον!.. Έκανε ένα βήμα προς τόν ντιβάνι.

—Η Κλάρα τόν κύτταξε τρέμοντας σ' όλη κορμη.

—Φοβάσαι; ρώτησε ό Βαλτέξ.

—Δέν φοβάμαι τόν θάνατο, τραυλισέ ή νέα.

—Δέν πρόκειται νά πεθάνης. Κάτι άλλο θά συμβή.

—Η Κλάρα σήκωσε τόν κεφάλι.

—Δέν θά συμβή τίποτε!.. έλεε.

—Πώς... πώς! Κάτι πολύ ένδιαφέρον και πού είναι, άλλωστε, τόν μόνο πράγμα για τόν όποιον σ' θέλω... Με κατάλαβες, ή! Δέν μ' άγαπάς...άλλά τί νά γίνη!

Έκανε άκόμη ένα βήμα. 'Η νέα τραβήχθηκε στο βάθος τού ντιβανιού κι' άπλωσε τά χέρια της για νά τόν άποκρούση.

—Ετοιμάζεσαι σάν άλλοτε!.. γούλισε ό Βαλτέξ. Τόσο τόν καλλίτερο. Δέν μ' άρέσουν οι τρυφερότητες!.. 'Όταν σ' άγκαλιάζω μ' άρέσει νά μεταχειρί-

ΠΑΝΘΕΟΝ

ζωμαι τή βία.

Βρισκόταν τώρα πολύ κοντά της. Τά συνεσταλμένα σάν νύχια θηρίου δάκτυλά του άγγιζαν τόν λαιμό της και ή φλογισμένη άπ, τήν επιθυμία πνοή του τής έκαινε τόν πρόσωπο.

Με μια ξαφνική ένεργητικότητα ή Κλάρα τινάχθηκε επάνω και ξεφεύγοντας απ' τόν άγκάλιασμά του βρέθηκε μ' ένα πήδημα πίσω απ' τόν φωτέιγ.

—Έξερε ότι στο συρτάρι τού μικρού τραπεζιού—που βρισκόταν πάντα δίπλα στο φωτέιγ—ύπρχε ένα περιστρόφο. Δέν πρόλαβε όμως νά πραγματοποιήση τή πρόθεσή της. Πρίν άκόμη τά δάκτυλά της, που έτρεμαν, άνοίξαν τόν συρτάρι, ό Βαλτέξ βρισκόταν κοντά της και τήν άρπασε στην άγκαλιά του.

—Η νέα κατέβαλε μια άπεγνωσμένη προσπάθεια για νά τού ξεφύγη. 'Αδιάφορος εκείνος για τήν αντίστασή της, τήν έσφιξε στά γερά του μπράτσα και τήν έσυρε προς τόν ντιβάνι.

—Έξαφνα ένα έντονο κουδούνισμα άντήχησε στο διάδρομο. 'Ο διαρρήκτης στάθηκε ξαφνιασμένος κι' έφραξε με τόν χέρι του τόν στόμα τής Κλάρας.

—Ακροάσθηκε. Κανέναν άλλος θόρυβο δεν άκούσταν.

Ξαφνικά τόν βλέμμα του έπεσε σ' ένα φωτεινή σχισμή, που άνοιγόταν σιγά—σιγά ανάμεσα στά δυο παράθυρα. Τά μάτια του γούρλωσαν από κατάπληξη. Τόν φωτεινό άνοιγμα ήταν κάτι σάν θόνη κινηματογράφου, επάνω στην όποιαν ξεχώριζε καθαρά ή μορφή τού Ραούλ!.. Τήν ίδια στιγμή ή φωνή τού τελευταίου άκούσθηκε.

—Σ' άξινιάζει ή έπίσκεψίς μου; Δέν με περιμένετε, φυσικά;.. Πάντως, είσθε εύχαριστήμενοι πού ήρθα;..

—Ακίνητος, σάν κεραυνωμένος, ό Βαλτέξ, άκουσε τόν χαρακτηριστικό ξερό κρότο που έκανε ένα κλειδί άνοιγοντας τήν έξώθυρα, τόν θόρυβο ένός σταθερού βαδίσματος στον διάδρομο και τόν τρέξιμο τής πόρτας τού σαλονιού, που άνοιγε ήρεμα για νά μπή ή συχα—ή συχα ό Ραούλ με τόν συνεθισμένο τόν είρωνικό χαμόγελο στά χείλη.

—Ο Βαλτέξ έκλεισε για μια στιγμή τά μάτια σάν νά αντίκρυσε μπροστά του τόν ίδιο τόν Διάβολο.

—Μήν παίρνης αυτό τόν ύψος τού καταδικασμένου εις θάνατον!.. έλεε είρωνικά ό Ραούλ. Τρέμεις για κείνο πού σέ περιμένει;.. 'Ηούχασε... Για τήν ώρα δεν διατρέχει κανένα κίνδυνο.

—Ο Βαλτέξ δέν απήντησε κι' ό Ραούλ γύρισε προς τήν νέα, που στεκόταν κι' αυτή κατάπληκτη απ' τήν άπρόοπτη εμφάνισή του.

—Βλέπεις, έού μικρούλα, είτε—τί φέρνει ή άνυπακοή στον Ραούλ, πού σου απαγόρευσε νά βγής;.. Άλλά, έλα... μη στενοχωριέσαι! 'Ο κίνδυνος πέρασε! Τόν θηρίο έγινε άρνάκι. Κύτταξέ τον πώς τρέμει!..

—Ο Βαλτέξ τόν κύτταξε, άκίνητος πάντα, απ' τήν κατάπληξη.

—'Ηταν βλακεία, συνέχισε ό Ραούλ γυρίζοντας σ' αυτόν νά βάλης τόν σωφ-φέρ σου νά σταματήσει έξω απ' τόν σπίτι μου στο 'Ωτέιγ, Τί διάβολο!.. δεν θά τόν άνοημάριζα;.. Άλλη φορά πρίν κάνης ένα κόλπο νά σ' άρεσει νά με συμβουλευέσαι!

—Ο διαρρήκτης έσφιξε τις γροθιές του με λύσσα. 'Η ψυχραιμία τού Ραούλ τόν τρέλαινε.

—Μήν ταραξέσαι εξακολουθήσε εκείνος. Δέν πρόκειται, για τήν ώρα, νά πεθάνης. Έχεις καιρό άκόμη. Τόν μόνο πού θά συμβή σήμερα είναι ότι θά τηλεφωνήσω στην άστυνομία και σέ λίγους ό Γκορζερέ θάρθη νά κάνη μια σύλληψη. Τόν πρόγραμμα είναι, όπως βλέπεις, πολύ άπλό.

Τόν χρώμα τού Βαλτέξ άλλαξε σ' ένα κάθε λέξη τού αντιπάλου του. Τόν θέαμα τού Ραούλ και τής Κλάρας ένοιωμένων τόν έκανε έξω φρενών. Και στην προσπάθειά του νά κτυπήσει κι' αυτός τόν αντίπαλό του, νόμισε πως βρήκε τόν τρόπο με τόν νά πάση κι' εκείνος τόν ίδιο με τόν Ραούλ είρωνικά ύψος.

—'Όστε, λοιπόν, θά παραδοθώ στην άστυνομία;.. έλεε, άποχωρώντας κατά ένα βήμα και ξαπλώνοντας στο φωτέιγ. 'Ας γίνη κι' αυτό... 'Εκτός αν έχη αντίρρηση ή δεσποινίς... Γιατί σκέπτομαι, εκεί στην άστυνομία, πού θά πάω, νά άφηγηθώ μια μικρή ιστορία. Μια

ΠΑΝΘΕΟΝ

Η Κλάρα τόν συνώδεψε ως τήν έξώθυρα.

Ιστορία με πέντε λέξεις.

Σταμάτησε και κύτταξε την Κλάρα που καθισμένη στο ντιβάνι τον παρακολουθούσε με κάποια ανησυχία.

— Μπορούμε να την ακούσουμε κι' εμείς αυτή την ιστορία; ερώτησε ο Ραούλ ειρωνικά.

— Αυτό ακριβώς κάνω. απήντησε στον ίδιο τόνο ο Βαλτέξ. Προηγούμενος όμως θέλω να ρωτήσω την μικρούλα αν ξέρει ότι μαρκήσιος ντ' Ερλεμόν είναι πατέρας της...

— Η Κλάρα έμεινε ατάραχη σαν ή ερώτησις να μην της απέκλυπε κάτι που τὸ μάθαινε τώρα μόλις.

— Βλέπω ότι τὸ ξέρει εξακολουθώντας ο Βαλτέξ. Θυμάσαι! Δὲν θὰ ξέρη, όμως, ἀσφαλῶς; ποὺ ρόλο ἐπαιξε ὁ γέρο—ἀριστοκράτης στὸ δράμα τοῦ Βολνίκ.

— Ο Ραούλ σήκωσε τοὺς ὤμους.

— Ερώτησις, ποὺ θὰ τὴν ἔκανε μόνο ἕνας βλάκας. Ὁ μαρκήσιος δὲν ἐπαιξε κανένα ρόλο ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ρόλο τοῦ προσκεκλημένου. Βρισκότον στὸν πύργο ὅταν ἐγινε τὸ ἐγκλημα. Αὐτὸ εἶναι ὅλο!

— Αὐτὴ εἶναι ἡ ἔκδοσις τῆς ἀστυνομίας. Ἡ πραγματικότης ὅμως εἶναι διαφορετικὴ. Ὁ Ζάν ντ' Ερλεμόν εἶναι ὁ δολοφόνος τῆς Ἑλισάβετ Ὁρναίν.

— Ἡ Κλάρα τιναχθηκε ὀρθία σὰν νὰ αἰσθάνθηκε τὸ ξαφνικὸ δάγκιστρο ἐνὸς φριδιοῦ.

— Ψέμματα!.. φώναξε ἀγανακτισμένη.

— Ἦμουν εἰκοσι χρονῶν, ἐκείνη τὴν ἐποχὴ—συνέχισε ἡ συχὰ ὁ Βαλτέξ, χωρὶς νὰ δόση σημασίαν στὴν διαμαρτυρία τῆς νέας—ἀλλὰ δὲν ἤξερα τίποτε ἀπὸ τὶς σχέσεις τῆς Ἑλισάβετ Ὁρναίν. Δέκα χρόνια ἀργότερα, ψάχνοντας μέσα στὰ ἐγγραφα τῆς οἰκογενείας μου, βρήκα μερικὰ γράμματα, ποὺ μοῦ ἀπεκάλυψαν τοὺς ἐρωτικὺς δεσμοὺς τῆς Ἑλισάβετ μετὰ τὸν μαρκήσιο. Ἀπόρρητα τότε πῶς ὁ ντ' Ερλεμόν δὲν ἔκανε λόγο στὴν ἀνάκριση γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα κι' ὕστερα ἀπὸ πολλὰς σκέψεις κατέληξε στὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ σιωπὴ τοῦ αὐτοῦ ἐκρυβε κάτι τὸ ὑποπτό. Χωρὶς νὰ πῶ τίποτε σὲ κανένα, ἀνέλαβα νὰ λύσω μόνος μου τὸ αἰνίγμα.

Εὐθύς ἐξ ἀρχῆς στάθηκα τυχερός. Μετὰ τὴν πρώτη μου ἐπίσκεψιν στὸ Βολνίκ ἔμαθα ὅτι ὁ μαρκήσιος εἶχε ἀγοράσει μυστικὰ τὸν πύργο, ἀμέσως μετὰ τὸ ἐγκλημα καὶ πῆγαινε κάπου—κάπου τὶς νύχτες ἐκεῖ, παίρνοντας κάθε προφύλαξη γιὰ νὰ μὴν τὸν διηκανεῖς.

— Αὐτὸ εἶναι μιὰ ἀναμφισβήτητη ἀπόδειξις ἐνοχῆς, παρέτηρησε ὁ Ραούλ.

— Κι' ἂν δὲν εἶναι ἀπόδειξις ὀδηγεῖ όμως, σ' αὐτὴν, ἀπὴν—σε ὁ Βαλτέξ. Ξαναπῆγα στὸ Βολνίκ πάλιν ἀπὸ δέκα φορὲς καὶ δὲν ἄφησα μέρος ποὺ νὰ μὴν ψάξω, τόσο ἐκεῖ, ὅσο καὶ στὸ μέγαρο τοῦ μαρκησίου. Ρώτησα τοὺς ἀνθρώπους ποὺ παρακολουθῶσαν τὸ δράμα, διάβασα μετὰ προσοχὴ τὶς ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης κι' ἔμαθα λεπτομέρειες στὶς ὁποῖες κανεῖς, τότε, δὲν εἶχε δώσει σημασίαν. Ἐν πρώτοις ἐξακριβώσα ὅτι ὁ Ζάν ντ' Ερλεμόν ἦταν ἐκείνος ποὺ προσεκάλεσε τὴν Ἑλισάβετ στὸν πύργο. Ὁ ἴδιος τὴν ἐπέισε νὰ τραγουδήσῃ, χρησιμοποιοῦντας ὡς σκηνὴ τὰ ἐρείπια καὶ ὁ ἴδιος τὴν ὠδήγησε ὡς ἐκεῖ.

— Μπροστὰ στὰ μάτια ὅλου τοῦ κόσμου.

— Ὅχι ὅμως καθ' ὅλη τὴν διαδρομὴ. Καθὼς διέσχισαν τὸν κήπο μαζί, βρέθηκαν γιὰ μιὰ στιγμὴ πίσω ἀπὸ κάτι θάμνους ποὺ τοὺς ἐκρυβαν ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν θεατῶν. Τί ἔγινε σ' αὐτὸ τὸ διάστημα; Εἶναι εὐκόλο νὰ ἀπαντήσῃ κανεὶς ἂν στηριχθῇ στὶς ὑπόνοιες μερικῶν ὑπηρετῶν ποὺ βρισκόταναν στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος. Ὅταν ἡ Ἑλισάβετ βγήκε ἀπ' τοὺς θάμνους δὲν εἶχε πιά τὰ κοσμήματά της.

— Τῆς τὰ ἔκλεψε, δηλαδή, ὁ ντ' Ερλεμόν, χωρὶς ἐκείνη νὰ διαμαρτυρηθῇ;

— Δὲν τῆς τὰ ἔκλεψε. Τοῦ τὰ ἐμπιστεύθηκε ἡ ἴδια μετὰ τὴν σκέψη ὅτι ἡ πολυτέλεια τῶν κοσμημάτων αὐτῶν δὲν ταίριαζε στὸ

ρωμαντικὸ περιβάλλον ὅπου ἐπρόκειτο νὰ τραγουδήσῃ. Γιὰ ὁποῖον ἤξερε τὸν χαρακτῆρα τῆς Ἑλισάβετ, μιὰ τέτοια ἐνέργειά της δὲν φαίνεται καθόλου παράξενη.

— Ἔστο!.. Καὶ ξαναγυρίζοντας ὁ ντ' Ερλεμόν στὸν πύργο τὴν σκότωσε γιὰ νὰ σφετερισθῇ τὰ κοσμήματά της. Πῶς τὴν σκότωσε όμως, ἀπὸ τόση ἀπόσταση; Καί, ἐξ ἄλλου, ποῖος εἶναι ἐκεῖνος ποὺ σκοτώνει τὴν γυναῖκα ποὺ ἀγαπᾷ γιὰ νὰ τὴν ἀπογυμνώσῃ ἀπὸ μερικὰ ψεύτικα κολλιὲ τοῦ θεάτρου;

— Κανεὶς ἀσφαλῶς. Ἄν ὅμως τὰ κοσμήματα ἦσαν ἀληθινὰ κι' ἀξίζαν ὀλόκληρα ἐκατομμύρια;

— Ἡ Ἑλισάβετ ἡ ἴδια ἐβεβαίωσε ὅτι τὰ κοσμήματά της ἦσαν ψεύτικα.

— Ὑπῆρχαν λόγοι ποὺ τὴν ὑπεχρέωναν νὰ τὸ κάνῃ. Ἡ Ἑλισάβετ ἦταν παντρεμένη μετὰ τὸν τραπεζίτη Ὁρναίν, ὅταν τῆς χάρισε τὰ κοσμήματα αὐτὰ ἕνας Ἀμερικανὸς μετὰ τὸν ὁποῖον εἶχε κρυφὰ σχέσεις. Πῶς θὰ δικαιολογούσε στὸν ἄνδρα τῆς τέτοια ἡγεμονικὰ δῶρα. Γιὰ ὅλα αὐτὰ, ἄλλως, εἴω ἐγγράφως ἀποδείξεις καθὼς ἐπίσης καὶ γιὰ τὴν ἀξία τῶν κοσμημάτων.

— Ὁ Ραούλ κύτταξε στενοχωρημένος τὴν Κλάρα ποὺ εἶχε σκεπάζει τὸ πρόσωπό της μετὰ τὰ χέρια της.

— Καὶ τὸ ἐγκλημα ἀπὸ ποῖον ἐγινε, ρώτησε.

— Ἀπὸ ἕνα ἄτομο ποὺ κανεὶς δὲν εἶδε κι' οὔτε κανεὶς ἤξερε, ὅτι βρισκόταν στὸν πύργο. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ Κασσιού, ἕνας μισότρελλος ἀλήτης ποὺ ζοῦσε, πότε δουλεύοντας, στὰ χωράφια καὶ πότε ζητιανεύοντας. Εἶναι ἀποδεδειγμένο ὅτι ὁ ντ' Ερλεμόν, ὅσον καιρὸ ἔμεινε στὸν πύργο, πῆγαινε συχνὰ κι' εὗρισκε τὸν Κασσιού καὶ τοῦ πρόσφερε ἐπανεληθμένως τσιγάρα ροῦχα καὶ λεπτὰ. Γιατί τὰ ἔκανε ὅλα αὐτὰ; Μὲ ποῖο σκοπὸ; Ὅταν συνήνητησα ἐγὼ τὸν Κασσιού δὲν μπόρεσα νὰ τοῦ ἀποσπᾶσω λέξη. Τὸν καλόπιστα, τοῦδῶσα χρήματα, γινίχαμε φίλοι, ἀλλὰ στάθηκε ἀδύνατον νὰ τὸν κάνω νὰ μιλήσῃ, γιατί στὸ λιγιστὸ μυαλό του δὲν εἶχε μείνει καμμιά ἀνάμνησις ἀπ' τὸ δράμα. Εἶχα σχεδὸν ἀπογοητευθῇ,

ὅταν μιὰ μέρα, ποὺ εἶχα πάει πάλιν νὰ τὸν συναντήσω, εἶδα κάτι ποὺ μοῦ ἀπεκάλυψε διὰ μιᾶς τὸν ρόλο του στὸ ἐγκλημα. Βρήκα τὸ μπάρισμα Κασσιού ποὺ κρατοῦσε μιὰ σφενδόνη στὸ χέρι του καὶ κύτταξε ψηλὰ στὸν οὐρανὸ. Ἡ σφενδόνη ἔκανε μερικὲς στροφές, ἡ πέτρα ἐκτοξεύθηκε πρὸς τὸ σημεῖο ποὺ κύτταξε ὁ τρελλὸς καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνα πουλὶ ἔπεσε σκοτωμένο μπροστὰ στὰ πόδια μου.

— Καὶ ὕστερα;

— Ὑστερα;... Ἡ δολοφονία τῆς Ἑλισάβετ ἐγινε κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο. Ὁ Κασσιού, πληρωμένος ἀπ' τὸν μαρκήσιο, σκαρφάλωσε στὸν περίβολο τοῦ πύργου καὶ τὴν ὥρᾳ ποὺ ἡ Ἑλισάβετ τραγουδοῦσε τῆς ἔστειλε μετὰ τὴ σφενδόνη του τὸ θανάσιμο κτύπημα, χωρὶς κανεὶς ν' ἀκούσῃ ἢ νὰ ἰδῇ τίποτε.

— Ὅλα αὐτὰ εἶναι ὑποθέσεις γιὰ τὶς ὁποῖες δὲν ὑπάρχει καμμιά ἀπόδειξις.

— Ὑπάρχουν ἀποδείξεις καὶ μάλιστα ἀναμφισβήτητες, τὶς ὁποῖες θὰ παρουσιάσω ἂν καμμιά φορὰ ἡ δικαιοσύνη βάλῃ χέρι ἐπάνω μου. Θ' ἀποκαλύψω τότε ὅτι ὁ μαρκήσιος ἀπὸ κελὴν τὴν ἐποχὴ ἦταν στενοχωρημένος οἰκονομικῶς καὶ προσπαθοῦσε διὰ μέσου κάποιου πρακτορεῖου νὰ ἀνεύρῃ μιὰ χαμένη κληρονομιά. Θὰ ἀποδείξω ἐπίσης ὅτι καθ' ὅλη τὴν διάρκειά των δεκαπέντε ἐτῶν, ποὺ πέρασαν ἀπὸ τότε, συντηρήθηκε μετὰ τὴν ἀξία τῶν κοσμημάτων καὶ θὰ ζητήσω ὡς συγγενὴς καὶ κληρονόμος τῆς Ἑλισάβετ νὰ κατασχεθῇ ὅση περιουσία τοῦ ἀπομένει γιὰ νὰ μοῦ πληρωθῇ ἡ ἀξία τους.

— Δὲν θὰ βρῇ τίποτε νὰ πάρῃ. — Τὲ ξέρω. Ἀλλὰ ὁ μαρκήσιος θὰ δυσφημισθῇ καὶ θὰ πάῃ στὴ φυλακὴ. Αὐτὸ τὸ ξέρει καλὰ κι' ὁ ἴδιος καὶ μετὰ φοβᾶται τόσο πολὺ, ὥστε ἂν καὶ ἀγνοῖ τὴν ἀκριβῶς ἔξω ἀπ' τὸ δράμα, δὲν μοῦ ἀρνιήθηκε ποτὲ χρήματα ὅσες φορὲς τοῦ ζήτησα.

— Τὴν στιγμὴ ἐκείνη παρουσιάσθηκε μπροστὰ μας ἡ Εὐα. — Καλημέρα σας, εἶπε. Τὸ πρόγευμα εἶναι ἑτοιμὸ. Ἡ παρουσία της διέκοψε τὴν συνομιλίαν μας καὶ λίγες στιγμὲς

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο γάμος τῆς Εὐας Σαντόβν μετὰ τὸν ἀξιωματικὸ Νεῖ Σεγκρίμι, ἀνεστάτωσε κυριολεκτικὰ τὴν ἀριστοκρατικὴ κοινωνία τοῦ Σικάγου.

Ἐνα χρόνον ἀργῶς.

Ἐνα γράμμα τοῦ Σεγκρίμι, προερχόμενο ἀπὸ τὴν Μπαρότα, χωριὸ τῆς Κεντρικῆς Ἀφρικῆς, μετὰ προσκαλοῦσε νὰ πάω γιὰ νὰ... κυνηγήσωμε ἀγρία θηρία στὴ ζούγκλα.

Ἡ περιπέτεια μ' ἐσαγίνευσεν κι' ἐφυγα ἀμέσως. Τὴν ἐνάτην μέρα τοῦ ταξιδίου, ἀπὸ ἐκείνη ποὺ ἀποβιβάσθηκε ἐφθάσα στὸ χωριὸ Κουμιάνα.

Ἐκεῖ ἦταν τὸ βασιλεῖο τοῦ Σεγκρίμι.

Ἦλθαν καὶ μετὰ προϋπάντησαν. Ἡ Εὐα ἦταν ντυμένη μετὰ ἀνδρῶν καὶ παντελόνια, μετὰ μεταξωτῆς λεπτῆς μπλούζας, θαύμα ὁμομορφίας κι' ὁ Σεγκρίμι ντυμένος σὰν κι' αὐτήν, μετὰ ἀθλητικὸν του παράσημα, μετὰ ὑποδέχθηκε μ' ἕνα εἰλικρινὲς χαμόγελο στὰ χεῖλη.

Σὰν ἀνταλλάξαμε τοὺς χαιρετισμούς μας, ἡ Εὐα εἶπε:

— Πάμε στὸ «Λίτλ Γκέρλ» γιὰ νὰ φρεσκαρισθῇτε.

Τὸ «Λίτλ Γκέρλ» ἦταν ἕνα μικρὸ ξύλινο σπιτάκι, κοντὰ στὸ δάσος.

— Ἀγαπητὲ Μόρρισον, μοῦ εἶπε ὁ Σεγκρίμι, πότε θ' ἀποφασίσῃς νὰ ἐγ κατασταθῇς κι' ἐσὺ ἐδῶ; Μὴ νομίσῃς πῶς ζοῦμε μακριὰ ἀπὸ τὸν κόσμον! Τὸ Μογκὸν ἀπέχει μόνον ἐπτὰ ἡμέρες ἀπ' ἐδῶ κι' ἕνας φίλος ἐρχεται καὶ μᾶς βλέπει συχνὰ. Μάλιστα τὸν περιμένω ἀπόψε.

Πράγματι, σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας ἀκούσθηκαν βήματα ἔξω ἀπὸ τὴν σκηνή.

Μιὰ φωνὴ ἀντήχησε.

— Ε! Σεῖς! Ἐχετε νὰ μοῦ δώσετε νὰ πῶ;

— Νὰ, ὁ Μπίλλυ Ντελαμαίν, εἶπε ὁ φίλος μου δείχνοντάς μου τὸν Κι' ὕστερα παρουσιάσθη ἕμενα.

— Κι' αὐτὸς εἰσεὶ ὁ Μόρρισον, ὁ φίλος ποὺ περιμένα ἀπὸ τὴν Εὐρώπῃ.

— Ὁ Μπίλλυ ὥρῃς ὠνεῖ ὥραιες διασκεδάσεις, εἶπε ἡ Εὐα.

— Εἶμαι πάντα στὶς διαταγὰς σας, μαντάμ, ἀπήντησε ὁ νέος.

Μαζὶ μετὰ τὸν Σεγκρίμι πῆγαμε στὸν κήπο. Ἡ νύκτα ἦταν χλιαρὴ, ὅταν ξαφνικὰ ἀντικρύσαμε δυὸ σκυῖς ἀγκαλιασμένες.

— Ἡ Εὐα καὶ ὁ Μπίλλυ.

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη ὁ Σεγκρίμι μοῦ μίλησε.

— Τί θάλεγες γιὰ ἕνα καλὸ κυνῆγι στὴ ζούγκλα, αὐριο;

— Εὐχαρίστως ἐρχομαι, ἀπήντησα.

— Τότε πῆγαινε νὰ κοιμηθῇς γιατί αὐριο θὰ κάνωμε δέκα ὀκτὼ χιλιόμετρα. Καλὴ νύκτα.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ βρήκα στὴν βεράντα τὸν Ντελαμαίν.

— Κύριε Μόρρισον, μοῦ εἶπε, σεῖς ποὺ εἰσθε τόσο φίλος τοῦ Σεγκρίμι προσπαθήσατε νὰ τὸν πείσετε νὰ ἀφήσῃ τὴν γυναῖκα του νὰ ξεκουρασθῇ λιγάκι ἀνάμεσα στὸν πολιτισμένον κόσμον. Μιὰ γυναῖκα σὰν τὴν Εὐα δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ σ' αὐτὸν τὸν τόπο.

— Μὰ τὸ ἐπιθυμῶ αὐτὸ ἡ κυρία;

— Βεβαίως.

— Ἀκουσε, τοῦ εἶπα κατὰμουτρα. Χθὲς τὸ βράδυ σὲ εἶδα ν' ἀγκαλιάζεις τὴν Εὐα καὶ νομίζω πῶς σὲ εἶδε κι' ὁ ἄνδρας της.

— Ὁ νέος ἐξεπλάγη, ἀλλὰ μοῦ προσέθεσε.

— Ναί, εἶμαι ἐρωτευμένος μετὰ τὴν Εὐα.

— Μὰ τότε γιατί, δὲν μιλᾷς εἰλικρινὰ στὸν Σεγκρίμι;

— Ἐτσι θὰ ἔκανε ἕνας τίμιος ἄνθρωπος.

— Ὁ Σεγκρίμι δὲν εἶναι ἄνθρωπος ποὺ μπορεῖ νὰ τοῦ πῇ κανεὶς ἕνα τέτοιο πράγμα.

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη παρουσιάσθηκε μπροστὰ μας ἡ Εὐα.

— Καλημέρα σας, εἶπε. Τὸ πρόγευμα εἶναι ἑτοιμὸ.

Ἡ παρουσία της διέκοψε τὴν συνομιλίαν μας καὶ λίγες στιγμὲς

ΥΠΟ F. VERNES

ΕΡΩΤΙΚΟ ΔΡΑΜΑ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Στὸ πρόσωπο τῆς Εὐας διεκρίνεται μιὰ ἀκαθόριστη ὥχρητις.

ἀργότερα ὁ Μπίλλυ εἶπε.

— Διαθέτετε λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, κυρία μου.

Ἐγὼ ἀπομακρύνθηκα.

Ὅταν ξαναεἶδα τὰ δυὸ αὐτὰ ἄτομα, στὸ πρόσωπο τῆς Εὐας δὲν ὑπῆρχε πιά παρὰ μιὰ ἀκαθόριστη ψυχρότης καὶ ὅταν στὸ πρόγευμα σεβρίσῃ τὸν ἄνδρα της, εἶδα τὸ χέρι της νὰ τρέμῃ.

— Νεῖλ, εἶπε στὸν Σεγκρίμι. Δὲν θέλω νὰ μείνω μόνη στὴν Μπαρότα. Θὰ ἔλθω μαζί σας.

— Θυμάσαι ἰδέαν! Ἐξοφώνησε.

Κι' ὁ Σεγκρίμι δέχθηκε.

Στὶς ἐπτὰ ξεκίνησαμε. Ἡ Εὐα ἐρχομένη λοξὰς ματιὰς πότε στὸν Ντελαμαίν καὶ πότε στὸν ἄνδρα της. Τὸ μεσημέρι σταματήσαμε σ' ἕνα μέρος γιὰ νὰ γευματίσωμε. Ἀργότερα ὁ Ντελαμαίν πῆγε κι' ἐρρίξε μερικὸν πυροβολισμούς στὸ δάσος. Τὴν αἰτία τοῦ περιόρου αὐτοῦ περιπάτου, στὸν ὁποῖον δὲν ἔδωσα τότε καμμιά σημασία, τὴν ἔμαθα ἀργότερα. Προφανῶς μόλις ἀπεμακρύνθη κάπως ἀπὸ κοντά μας, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα μικρὸ κατσαβίδι καὶ ξεβίδωσε τὸ ἐλατήριο τοῦ ὄπλου. Κι' ἀφοῦ τὸ κατέστησε ἀχρηστον, ξαναγύρισε στὴν θέση του. Μετὰ φωνὴ πνιγμένη μᾶς εἶπε ὅτι τὸ ντουφέκι του χάλασε. Ἦταν βέβαιον ὅτι ὁ Νεῖλ θὰ τοῦ ἔδινε νὰ πυροβολῇ κι' αὐτὸς μετὰ τὸ ὄπλο του καὶ τότε... κι' ἔτσι θὰ τοῦ ἐδίδοτο ἡ εὐκαιρία νὰ τὸ γεμίσει μετὰ ἀσφαῖρα φυσίγγια ὅταν θὰ πυροβολοῦσε κανένα θηρίον ὁ Σεγκρίμι.

Ἔτσι κι' ἐγινε.

— Ἄν θέλῃς, μπορεῖς νὰ μεταχειρισθῇς τὸ ὄπλο μου, τοῦ εἶπε ὁ φίλος μου ὅταν τοῦ εἶπε ὅτι χάλασε τὸ δικό του.

Ξεκίνησαν γιὰ τὸ βάθος τῆς ζούγκλας. Ἐμεινα ἐγὼ μετὰ τὴν Εὐα.

— Ἐγὼ πιά ἀπαυδῶ, μοῦ εἶπε σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ κυρία. Πρὸ ὀλίγης ὥρας εἶπα στὸν ἄνδρα μου ὅτι ἀγαπῶ τὸν Μπίλλυ καὶ τοῦ ζήτησα νὰ μοῦ δόσῃ διαζύγιον.

— Ἦσυχάστε, μαντάμ. Δὲν εἶναι καιρὸς νά...

Κατὰ τὶς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα φθάσαμε στὴν Μπόμα καὶ ἀφοῦ πήραμε μερικὸν ἰθαγενεῖς προχωρήσαμε στὴ ζούγκλα.

Ὁ Ντελαμαίν σημάδεψε μετὰ τὸ πιστόλι του καὶ πυροβόλησε.

Ἀκούσθηκε ἕνα ἄγριο οὐρλιασμα. Ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς πυκνοὺς θάμνους παρουσιάσθηκε ἕνα λεοντάρι.

— Εἶναι σειρὰ σου νὰ πυροβολήσῃς, Σεγκρίμι, τοῦ εἶπε ὁ Μπίλλυ ἀπομακρυνόμενος.

— Ὅχι ἀκόμα, ἀπήντησε ὁ Νεῖλ. Σὺ θὰ πυροβολήσῃς! Καὶ παίρνοντας ἀπὸ τὸ χέρι τὸ περιστρόφο τοῦ Μπελαμαίν τοῦ ἔδωσα τὸ ντουφέκι κι' ἀπομακρύνθηκε.

Τὸ λεοντάρι τρομερὸ καὶ μεγαλοπρεπὲς μ' ἕνα ἀνατριχιαστικὸ γουλλισμό, ἄφησε νὰ φανοῦν τὰ κορτερά δόντια του. Ἐτοιμαζόταν νὰ κινήσῃ τὸ πηδῆμά του. Τὸ λεοντάρι μ' ἕνα φοβερὸ πηδῆμα ἔπεσε ἐπ' αὐτὸν τὸν νεὸ καὶ τὸν κατεσπάραξε. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Σεγκρίμι σημάδεψε μετὰ τὸ περιστρόφο καὶ πέντε σφαῖρες σφηνώθηκαν στὸ σῶμα τοῦ θηρίου.

Τρέξαμε ἐκεῖ κοντά. Ὁ Νεῖλ πήρε τὸ ντουφέκι ποὺ βρισκόταν κατὰ γῆς κι' ἔβγαλε ἀπὸ μέσα τὸ φυσίγγιον.

— Κύτταξε μοῦ εἶπε. Ὁ Μπίλλυ εἶχε γεμίσει τὸ ὄπλο μετὰ ἀσφαῖρα φυσίγγια νομίζοντας πῶς εἶναι ἡ σειρὰ μου νὰ πυροβολήσω. Ἦθελε ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ μένα γιὰ νὰ πάρῃ τὴν Εὐα.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἡ κυρία μᾶς πλησίασε. Μόλις εἶδε τὸ πτώμα τοῦ Μπίλλυ ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ καὶ ὅταν ἔμαθε τί εἶχε σχεδιάσει ὁ Μπίλλυ, ἐφορίσασεν. Πῶς μπορούσε ν' ἀγαπᾷ ἕναν τέτοιον ἄνθρωπον;

— Ὑστερα γύρισε σὲ μένα καὶ μοῦ εἶπε.

— Κύριε Μόρρισον, ὅταν ἐπιστρέψετε στὴν Ἀμερικὴ πῆστε στοὺς φίλους μας πῶς ἀγαπῶ τὸν Νεῖλ καὶ δὲν θὰ ξαναγυρίσω πιά ἐκεῖ.

Ὁ Σεγκρίμι ἐτρέψε κοντὰ της, τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴν φίλησε θερμὰ.

Ἐγὼ ἀπομακρύνθηκα πατώντας στὶς μύτες τῶν ποδιῶν μου.

ΤΟ ΚΡΕΒΒΑΤΙ

Κι' ἂν τούλιν ἢ μεταξωτὴ κουρτίνα τὸ σκεπάζει, κι' ἂν εἴν' ὁ σὺν τάφος θλιβερό, πρόσχαρο σὰ φωλίτσα, ἐκεῖ γενιέται ὁ ἄνθρωπος καὶ σμίγει κι' ἡσυχάζει, παιδιὰ, γυναῖκες, γέροντες, ἀντρώγενα, κορίτσα.

Νυφιάτικο γιὰ νεκρικὸ, πᾶν ἀγίασμα ὡς σκορποῦνε! Τὸ σκέπουν βάρια, στέφανα καὶ τοῦ Σταυροῦ ἡ λαμπράδα, κι' ὅλα κεῖ πᾶν ἀρχίζοντε, ὅλα κεῖ πᾶν ὁδοῦνε, Ἀπὸ τὴν πρώτη χαρραγὴ ὡς τὴ στερεὴ λαμπάδα.

Φτωχό, χωριάτικο κι' ἀπλό γι' ἀρχοντοστυλισμένο, καυαρωτό, κατάχρυσον γι' ἀπ' ἔβενον φτιασμένο, ἢ ἀπὸ ξύλο, σίδερο γι' ἀδούλευτον ἐλάτι,

Χαράστον ποὺ μπορεῖ χωρὶς τρομάρες στὴν ψυχὴ του, νὰ κοιμηθῇ στὸ γονικὸ, τίμιον, βαρὺ κρεβάτι, ποὺ γεννηθῆκαν ἢ ἐβύσαν κεῖ πᾶν ὅλ' οἱ δικοὶ του.

Μετάφρασις: Γ. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗ

EPRENTIA

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Η ΜΠΑΤΑΡΙΑ ΤΟΥ ΣΟΛΤΣ

ΤΡΑΓΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

—Μιά συγκινητική περίπτωση, είπε ο κ. Μάν Τσίφτον εξακολουθώντας την αφήγησή του. Υπήρξε εκείνη του νεαρού μηχανικού Σόλτς—ένος μηχανικού ηλεκτρολόγου μεγάλης ικανότητας, ο οποίος είχε περάσει δολόκληρη την νεανική του ηλικία κάνοντας επιστημονικές έρευνες. Ζούσε με τη μητέρα του, σ' ένα διαμέρισμα ενός σπιτιού στο τρίτο πάτωμα.

Η μητέρα του είχε μεγάλη εμπιστοσύνη στις προσπάθειές του και τον βοηθούσε όπως μπορούσε.

Ο νέος όμως δεν άργησε να επιτύχει το σκοπό του κι' έφτιαξε μία μπαταρία τρεις ή τέσσερες φορές μεγαλύτερη από τις συνηθισμένες και πολύ πιο ελαφριά. Μπορείτε λοιπόν να εκτιμήσετε την αξία αυτού του έργου, αν σκεφθήτε μόνον την χρησιμοποίησή της στα αεροπλάνα, στα υποβρύχια, στα τραίνα και στα αυτοκίνητα, αν αντί της βενζίνης, εκινούντο με ηλεκτρισμό.

—Δεν πρόκειται για εκατομμύρια, κύριε Κάσνερ, μου είπε, αλλά για δισεκατομμύρια...

Ο νεαρός Σόλτς, αφού κατεσκεύασε το μηχανήμα του και μέτρησε τη δύναμή και την αποδοσή του, με όργανα μεγάλης ακριβείας, το κατέστρεψε άμέσως, γιατί ήξερε καλά την αξία της εφευρέσεώς του και φοβόταν μήπως του την κλέψουν. Μετέφερε τα σχέδια της εφευρέσεώς του σε μία τράπεζα και ζήτησε από το Διευθυντή να του παραχωρήσει ένα κιβωτίδιο ασφαλείας.

—Ευκολώτατο, κύριε. Επιθυμείτε να έχετε ένα κλειδί, ή πολλά;

—Τί θέλετε να πείτε;

—Θέλω να πω, ότι έχουμε κιβωτίδια με μιά κλειδαριά και άλλα με δυό, τρεις, τέσσερες, διαφορετικές μεταξύ των. Αυτό έχουν το προνόμιο να μην ανοίγονται αν δεν παρευρίσκονται όλοι οι κάτοχοί των.

—Μα αρκεί ένα κλειδί μόνο.

—Πολύ καλά.

Ενας υπάλληλος ωδήγησε τον μηχανικό στα υπόγεια της τραπεζής, του έδειξε το κιβωτίδιο κι' ύστερα απομακρύνθηκε.

Ο μηχανικός Σόλτς έτοποθέτησε στο κιβωτίδιο τα χειρόγραφα το εκλείδωσε και έφυγε με την σκέψη να παρουσιάσει μόνο στην Κυβέρνηση την εφευρέσή του.

Η βεβαίωση του υπουργείου, ότι τα σχέδια θα εγίνοντο δε κατά και έρρησιμοποιούντο από την Κυβέρνηση, πλημμύρισε χαρά τον νεαρό εφευρέτη, ο οποίος έτρεξε άμέσως σπίτι του για να φέρει τη γαρμόσυνη είδηση στη μητέρα του.

—Μητέρα, φώναξε μπαίνοντας, θα γίνωμε πλούσιοι και θ' ανακουφιστής για τις θυσίες που έκανες για μένα. Η Κυβέρνησις θα πάρη την εφευρέσή μου.

Την στιγμή εκείνη κάποιος χτύπησε την πόρτα. Η κυρία Σόλτς πήγε ν' ανοίξει. Ήταν ένας σεβασμιος ιερωμένος. Ούτε η μητέρα ούτε ο γιός δεν τον είχαν ξαναδεί, αλλά έπειδή στο σπίτι εκείνο έμεναν πολλοί παπάδες ως ένοικοι, δεν σάστισαν με την απρόοπτη επίσκεψη.

—Συγγνώμη, είπε ο ιερωμένος, θα έκανα λάθος στο διαμέρισμα... Μόλις χθές ήρθα σ' αυτόν εδώ τον λαβύρινθο...

—Σε ποιο πάτωμα μένετε; ρώτησε ευγενικά ο Σόλτς.

—Στο τέταρτο...

—Μα αυτό είναι το τρίτο, πάτερ. Κάνετε λάθος ένα πάτωμα...

—Ω, Θεέ μου, συγχωρήστε με!...

—Δεν πειράζει.

—...Και θα θέλατε να με συνοδεύσετε ως επάνω; γιατί δεν βλέπω και τόσο...

—Ευχαρίστω.

Ο νεαρός Σόλτς πήρε ένα χερί και βγήκε έξω μαζί με τον επισκέπτη.

Η μητέρα έμεινε μόνη, βυθισμένη σ' ένα χαρούμενο όνειρο... Περίμενε αρκετή ώρα χωρίς να ιδη τον γιό της να ξαναγυρίσει. Σιγά σιγά μία ανήσυχη ιδέα πλημμύρισε το μυαλό της.

Βγήκε έξω στον μισοσκότεινο διάδρομο και τον φώναξε. Καμιά απάντησις. Ανέβηκε στο τέταρτο πάτωμα, άλλ' έξω από την πόρτα του μόνου διαμερίσματος που υπήρχε εκεί, είδε πως νοικιαζόταν.

Έξαλλη τότε άρχισε να φωνάζει. Η πολυκατοικία άναστατώθηκε και σε λίγο η αστυνομία ειδοποιείτο για την μυστηριώδη εξαφάνιση του νεαρού Σόλτς.

Η αστυνομία άρχισε άμέσως τις έρευνές της. Πήγε στην Τράπεζα, όπου έμαθε ότι το ίδιο βράδυ κάποιος κύριος ζήτησε να του

δοθή ένα κιβωτίδιο ασφαλείας, και αφού του παρεδόθη το κλειδί ζήτησε να μείνη μόνος όπως και έγινε.

Η αστυνομία άνοιξε το κιβωτίδιο του Σόλτς. Ήταν κενό.

***

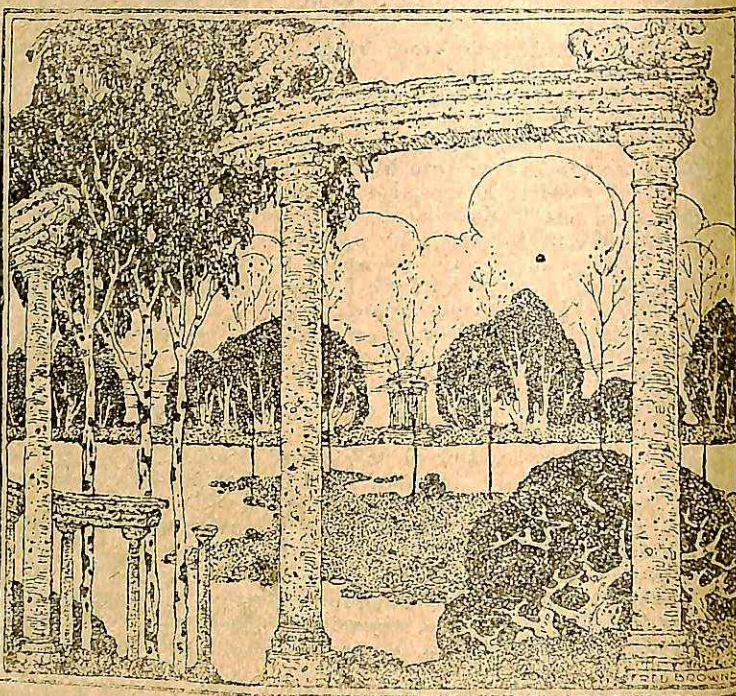
Ο νέος βρέθηκε την άλλη μέρα νεκρός στην όχθη του ποταμού, κοντά σε κάτι αρχαία ερείπια. Η μητέρα του τρελλάθηκε, και τώρα βρίσκεται σ' ένα φρενοκομείο, εξακολουθώντας με σπαρακτική φωνή να καλῇ το γιό της.

Τί είχε συμβῆ όμως; Ποιός ήταν ο μυστηριώδης ιερωμένος; Πώς άφηρέθησαν τα σχέδια από το υπόγειο της Τραπεζής;

Πέρασαν αρκετοί μήνες για να αποκαλυφθῇ το σατανικό τέχνασμα και να ριφθῇ φῶς στο μυστήριο.

Ο δυστυχισμένος Σόλτς είχε πέσει στα χέρια του φοβερού Σαντόρα, γνωστού άρχισμμοριτού διαρρηχτού και στραγγαλιστοῦ, που έλυμαίνετο την γερμανική πρωτεύουσα, με διαρρήξεις, κλοπές πολυτίμων εγγράφων και άρπαγές εφευρέσεων τις οποίες έπωλούσε σε ξένα Κράτη.

Ο ιερωμένος δεν ήταν άλλος απ' τὸν άρχισμμοριτή. Μ' ένα γερό χτύπημα στον αυχένα του νέου τὸν έρριξε κάτω άναίσθητο, πήρε το κλειδί του κιβωτιδίου από την τσέπη του και σε λίγη

Στην όχθη του ποταμού κοντά σε κάτι αρχαία ερείπια.

ώρα βρισκόταν στο υπόγειο της τραπεζής ζητώντας χρηματοκιβωτίο. Σαν έμεινε μόνος ξεκλείδωσε το κιβωτίδιο του Σόλτς και άφηρεσε τα χειρόγραφα.

Μα πῶς τὸ ήξερε; Απλούστατα. Ο Διευθυντής της Τραπεζής ο οποίος εδέχθη τὸν Σόλτς και τὸν παρεχώρησε τὸ κιβωτίδιο και κατόπιν διέταξε έναν υπάλληλο να τὸν συνοδεύσει στο υπόγειο της τραπεζής ως ἀνεκαλύφθη ἀργότερα ἦταν κι' αὐτός από τὰ σημαίνοντα μέλη της μυστηριώδους συμμορίας τὸν Σαντόρα κι' αὐτὸς εἰδοποίησε τὸν άρχισμμοριτή ότι κάποιος νέος είχε φυλάξει στην τράπεζα χειρόγραφα τὰ ὁποία ἦσαν μεγίστης σημασίας.

***

Τὸ ίδιο βράδυ πού έγινε ὁ φόνος τὸν Σόλτς, ένα αυτοκίνητο ἐνῶ ἔτρεχε σε μία ἐξοχική λεωφόρο συνεκρούσθη σε κάποια διασταύρωση με ένα σιδηροδρομικό συρμό. Ο Σαντόρα πού ἦταν ὁ μόνος ἐπιβάτης τὸν αυτοκινήτου, ἐτραυματίσθη θανάσιμα. Ένας ἀγροφύλαξ τὸν περιμάζεψε. Έτσι διεφωτίσθη τὸ συγγερό ἐγκλημα. Απὸ τὴν ἡ γερμανική πρωτεύουσα απ' αὐτὸν τὸν ἐφιάλτη και σήμερα βρίσκεται σὲ κάτεργα ὁ Διευθυντής της τραπεζής.

ΜΠΟΝΙ ΜΠΑΝΝΟΝ

ΖΙΟΥΝ ΒΙΑΚΙΝΣ

ΠΩΛΙΝΑ ΚΡΕΤΚ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΡΕΝΑ

(ΤΑΓΚΟ)

ΣΤΙΧΟΙ ΚΑΙ ΜΟΥΣΙΚΗ

ΛΑΙΛΙΟΥ ΚΑΡΑΚΑΣΗ

Tango

πά-νω στα πεύ-κα θλίμ- μέ-να κλαί-γαν ταν-δό-νια γλυ
στα ίδια πεύ-κα έ-να βρά-δυ Μέσ' ό-να χρό-νο έ-

κα- και
Ο-ταν πρω-τοί-δα τή Ρέ-να το δει-δι-νό-ξα-φνι-
κου-σα μέσ' το σκο-τά-δι κα-ποια φω-νή ξα-φνι-

κα- και
Έ-χει μα-ζί της πα-ρε-α Φί-λους παρ-λούς και γε-
τρέ-χω κον-τά τρο-μα-μέ-νος Έ-βρυ-νε πια εί-γα-

λα- να
Όλα τὰ βλέ-πει ώ-ραιοί α- Μα' γω-πως λέ-ω κρυ-φα εί-γα
Πήρε φαρ-μά-κι ή Ρέ- ναι Και κα-ποια από-νι-κον τα της θρη-

Refrain
δο- νει και δει- Ρέ-να Ρέ-να Μή πι-στεύ-ης τα φι

λα- να
Έ-να Έ-να
Όλα πε-τά-ζουν θαν-που

λα- να
Εί-ναι ψέμ-μα του άν-δρος ή ά-γκα

λα- να
Ρέ-να Ρέ-να Η ά-γαπείναι δε-λα

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚ ΔΟΤΑ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο στρατηγός του Ναπολέοντος Μυρά είχε καλέσει κάποτε σε γεύμα έναν συνταγματάρχη, ο οποίος

ποῖος δὲν διακρίνεται γιὰ γενναιοῦτητα καὶ ἐφρόντιζε νὰ τοποθετηθῇ πάντοτε στὰ μετόπισθεν, ἀποφεύγοντας τὴν μάχη ὅσο μπορούσε. Τὴν στιγμὴ ὅπου ἐπρόκειτο νὰ καθίσουν στὸ τραπέζι, ὁ συνταγματάρχης ἠσθάνθη ὅτι τὸ σπαθὶ τοῦ τὸν στενοχωροῦσε.

—Βλέπετε, συνταγματάρχα, τοῦ εἶπε ὁ Μυρά, ποὺ ἀντελήφθη τὶς κινήσεις του, πόσο στενόχωρο εἶναι ἓνα σπαθί, ποὺ δὲν βγαίνει ἀπὸ τὴ θέση του.

**

Στὸ δικαστήριον,

—Εἰσαι ἀκατανόητος, μάρτυς, νὰ μὴν μπορῇς νὰ θυμηθῇς τί ἔκανες τὴν 25ην Ὀκτωβρίου στὶς 3 τὸ ἀπόγευμα.

—Τὸ ἴδιο πράγμα ποὺ ἔκανατε καὶ σεῖς, κ. Πρόεδρε. Προσπαθήστε νὰ θυμηθῇτε.

**

Ο ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης Βοαζύ, ἐπέετο ἀπὸ τὸν Λουδοβίκον ΙΔ' νὰ σφραγίσῃ ἓνα διάταγμα, διὰ τοῦ ὁποῖου ὁ βασιλεὺς ἔδινε χάριν εἰς ἓνα κακοῦργον ποὺ εἶχε ἔισχυρὸς προστάτας. Ο ἄδικαστος ὑπουργὸς ἤρνετο.

Ο Λουδοβίκος ἐπῆρε τότε ὁ ἴδιος τὴν σφραγίδα, ἐξετέλεσε τὰ καθήκοντα τοῦ ὑπουργοῦ καὶ ἔδωσε τὴν σφραγίδα στὸν Βοαζύ.

—Δὲν τὴν παίρνω! ἀπήντησε ὁ ὑπουργός. Εἶναι μολυσμένη!

—Τί ἄνθρωπος! ἐφώναξε ὁ αὐταρχικὸς μονάρχης καὶ πέταξε τὸ διάταγμα τῆς χάριτος στὴ φωτιά.

—Ξαναπαίρνω τὴ σφραγίδα, εἶπε τότε ὁ Βοαζύ. Ἡ φωτιά τὰ ἐξαγνίζει ὅλα.

**

Ο Γάλλος συγγραφεὺς Μπιτρώ μιλώντας γιὰ τὶς γυναῖκες ποὺ βάφουν τὸ πρόσωπό τους καὶ ξανανιώνονται ἔλεγε.

—Δὲν ὀγαπῶ καθόλου νὰ βλέπω μιὰ γυναῖκα ποὺ εἶναι δέκα χρόνια μεγαλειότερη ἀπὸ τὸ πρόσωπό της.

**

Ἡ Ξανθίππη, ἡ σύζυγος τοῦ Σωκράτη ἦταν τὸ πιὸ δύστροπο θηλυκὸ. Μιὰ ἡμέρα ποὺ θύμωσε, ἀναποδογύρισε τὸ τραπέζι, στὸ ὁποῖον ἔτρωγε ὁ ἄνδρας τῆς μ' ἓνα φίλο του, ὁ ὁποῖος ἐσηκώθη νὰ φύγῃ ἀγανακτισμένος. Ἀλλ' ὁ γλυκὺς φιλόσοφος τὸν συνεκράτησε λέγοντας:

—Λησμόνησες λοιπὸν ὅτι προχθὲς ποὺ ἔτρωγα σπῆτι σου μιὰ κότα ἐπῆδησε ἐπάνω στὸ τραπέζι καὶ τὰ ἀναποδογύρισε ὅλα. Ἐμεῖς μονάχα ἐγέλασαμε.

**

Ἐρώτησα ἓναν ὀδοντάρη γιατρό, ὁ ὁποῖος ε' αὐτὴν τὴν ἡλικία ἦταν ἀνθρώπου τὸ τί ἔκανε γιὰ νὰ εἶναι τόσο καλά.

—Ζῶ μὲ τὰ φάρμακα ποὺ κατασκευάζω ὁ ἴδιος, ἀπήντησε ἀλλὰ δὲν τὰ παίρνω ποτέ.

**

Ο Ραφαὴλ ἐθύμωνε τρομερὰ ὅταν τὰ ἀριστουργήματά του προκαλοῦσαν ἀδίκη κριτική. Δυὸ καρδινάλιοι τοῦ παρετήρησαν κάποτε ὅτι σὲ μιὰ εἰκόνα τοῦ εἶχε κάνει

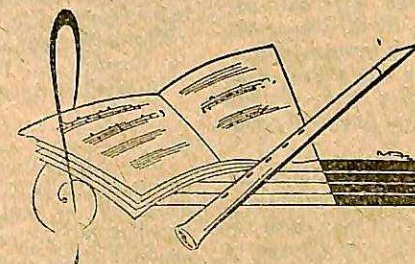
τὰ πρόσωπα τοῦ Πέτρου καὶ Παύλου πολὺ κόκκινα.

—Κύριοι, ἀπήντησε ὁ μεγάλος ζωγράφος, μὴν παραξενεύεσθε, τὰ ἐξωγράφισα ὅπως εἶναι σήμερα στὸν οὐρανὸ. Εἶναι κόκκινοι ἀπὸ τὴν ντροπὴ ποὺ αἰσθάνονται βλέποντας τὴν ἐκκλησίαν νὰ διοικηται σήμερα τόσο κακῶς.

**

Μιὰ Γαλλίς ποὺ παντρεύθηκε ἓναν διάσημο μαθηματικὸ καὶ δὲν μπόρεσε ν' ἀποκτήσῃ παιδιὰ, ἐδέχθη κάποτε τὴν ἐπίσκεψιν ἑνὸς σοφοῦ, ὁ ὁποῖος ἔκρινε καλὸ νὰ πλέξῃ τὸ ἐγκώμιον τοῦ συζύγου της καὶ νὰ τὴν διαβεβαιώσῃ ὅτι ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς μεγαλειότερους ἐπιστήμονας τῆς Εὐρώπης.

—Ὅλα αὐτὰ εἶναι καλὰ, ἀπήντησε ἡ κυρία τοῦ μαθηματικοῦ, ἀλλ' εἶναι ἀδύνατον στὸν πολλαπλασιασμόν.

**

Δυὸ Ἰησοῦται (εἶναι γνωστὸν ὅτι ἄλλα αἰσθάνονται καὶ ἄλλα λένε, οἱ Ἰησοῦται) ἐρωτοῦσαν τὴν Ρουσοφί πὺς κατ'ὀρθον νὰ γράφῃ τόσο ζωρὰ καὶ μὲ τὸσόν ἐνθουσιασμόν.

—Ποῦ εἶναι τὸ μουσικὸ σου αὐτό, τοῦλεγαν.

—Ἐγὼ ἓνα μουσικὸ, πατέρες μου, ἀπήντησε ὁ φλογερὸς φιλόσοφος, ποὺ δὲν μπερδεύει νὰ τὸ μεταχειρισθῇ τὸ τάγμα σας. Εἶναι τὸ νὰ μὴ λέω ποτὲ τίποτα ὅπου δὲν τὸ πιστεύω.

**

Ἐνας Ἀγγλος ποὺ τὸν ἐξήγαγαν νὰ τὸν κρεμάσουν μὲ ἓναν σύντροφόν του, βλέποντας τὸν τελευταῖον αὐτὸν νὰ κλαίῃ τοῦ εἶπε:

—Οὔτε γιὰ κρεμάλαν δὲν κάνεις!

**

Ὅταν οἱ Σπορτιάται ἐδέχοντο στὰ κοιτὰ τοὺς ἐπισκέπτες ἓναν ξένον ἢ ἓναν ξένον, τοῦ ἔλεγον δείχνοντας τὴν πόρταν τῆς αἰθούσης.

—Τίποτα ἀπὸ ὅσα λέγονται ἐδῶ δὲν βγαίνουν ἀπ' ἐκεῖ.

**

Ἐνας Ἀγγλος ἀλχημιστὴς ἐπεσκέφθη κάποτε τὴν διάσημον ζωγράφον Ροῦμπεν καὶ τοῦ ἐπρότεινε νὰ συνεταιρισθῶν καὶ νὰ καταβάλλῃ ὁ ζωγράφος τὶς ἀπαιτούμενες δαπάνες γιὰ τὴν ἀνέγερσιν μεγάλου ἐργοστασίου, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ μετέβαλλε τὰ μέταλλα εἰς χρυσόν, διότι εἶχε ἀνακαλύψῃ τὴν φιλοσοφικὴν λίθον. Ο Ροῦμπεν, ἀφοῦ ἄκουσε ὑπομονητικὰ τὶς παραδοξολο-

γίες τοῦ οὐτοπιστοῦ ἐκείνου, τὸν ὡδήγησε στὸ ἀτελιέ του.

—Ἦλθες τοῦ εἶπε εἰκοσι χρόνια ἀργότερα, γιὰτί ἐγὼ ἔχω ἀνακαλύψει πρὸ εἰκοσι ἐτῶν τὴν φιλοσοφικὴν λίθον μ' αὐτὴ τὴν παλέταν καὶ αὐτὰ τὰ πινέλα.

**

Κάποια γηραιὰ κυρία, ἡ ὁποία ἦταν πολὺ ἄσχημη ἀλλὰ τρομερὰ φιλάρεσκη, ἐπεσκέφθη μιὰ ἡμέραν τὸν Βολταίρον. Ἐφορῶσε μιὰ κοριτσίστικη τουαλέττα πολὺ τολμηρὰ καὶ πολὺ ἔξωμῃ καὶ ὁ φιλόσοφος ὁ ὁποῖος ἦταν τότε ἀρετὰ γέρος, ἐκύτταξε ἐν τούτοις, μὲ περιέργεια τὸ ὀλάνοικτρον σχεδόν, στήθον τῆς καὶ ἄρχισε νὰ τῆς κἀνῃ, τολμηρὰ κομπλιμέντα.

—Πῶς, κύριε Βολταίρε, τοῦ εἶπε ἡ ἐπισκέπτρις μὲ προσποιητὴ ἐκπληξιν, σαγηνεύεσθε ἀκόμη στὴν ἡλικίαν σας ἀπὸ τοὺς δυὸ μικροὺς κατεργαροὺς; (ἐννοοῦσε τὰ στήθη της).

—Μικροὶ κατεργαροὶ, κυρία μου ἀπήντησε ὁ πονηρὸς γέρος. Ἀ, ὄχι! Εἶναι ἀπεναντίας, πολὺ μεγάλοι κρεμανταλάδες!

**

Κατὰ τὴν ὥραν τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν, στὴν ἐνάτη τάξιν τῆς Σορβόννης ἓνας αἰδωρὸς ποὺ βρῆκε ἀνοικτὴ τὴν πόρταν μῆκε στὴν αἴθουσαν τῶν παραδόσεων. Οἱ φοιτηταὶ τὸν ἐδέχθησαν μὲ κλωτσιεῖς καὶ καλαμαριεῖς, ἀψηφώντας τὰς διαταγὰς τοῦ καθηγητοῦ νὰ ἡσυχάσουν. Καὶ ὁ φτωχὸς θεολόγος ἀναγκάσθη νὰ ἐπαναλάβῃ λατινιστὴν τὸ ρητὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου.

—Ἰν πρόπρια βένιτ ἐτ οὐί κοὐμ νὸν ρετσέπερνουντ (στοὺς δικαίους τῶν ἡρῶν καὶ οἱ δικοὶ τοῦ δὲν τὸν ἐδέχθησαν).

**

Ὅταν ἐψυχορραγοῦσε ἡ βαρὼννη Λουίζα ποὺ εἶχε βασάσει πολὺ τὸν ἄνδρα της μὲ τὴν κακία της, τὸν καταράσθηκε, ἀν' ξαναπαντρεύετο, νὰ πάρῃ μιὰ μέγαλα.

—Λησμόνας, ἀγάπη μου, τῆς εἶπε χαμογελώντας ὁ σύζυγός της, πὺς ἀπαγορεύεται νὰ πάρῃ κανεὶς δυὸ ἀδελφές;

**

Ἐνας ἄνθρωπος ἀκοινόνητος —ἔλεγε ὁ Ἀριστοτέλης— πρέπει νὰ εἶναι ἡ Θεὸς ἢ ἄγριον θηρίον.

**

Ο Λουδοβίκος ΙΔ' εἶχε καταταχθῇ ἀπὸ παιδάκι στὸ Γαλλικὸ στρατὸ καὶ εἶχε ἀναλάβει νεώτατος μεγάλης διοικήσεις. Ὅταν ἐγέγραψε τοῦ ἄρεσε νὰ λῇ συχνά.

—Εἰμαι ὁ ἀρχαιότερος στρατιωτικὸς τοῦ βασιλείου μου.

**

Ο καγκελάριος Λεμονιὸν ἔκανε παρατηρήσεις σὲ κάποιον δικαστὴν, διότι μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους δικαστὰς εἶχαν καταδικάσει εἰς θάνατον ἓναν ἄδω.

—Ἐξοχώτατε, ἀπήντησε ὁ δικαστής, ἔνα καλὸ ἄλογο σκοντάβει κάποτε.

—Ἐνα ἄλογο ναί, ἀπήντησε ὁ Λεμονιὸν μὲ ὀλκλήρους σταυλοὺς;

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΟΜΙΛΕΙ Η ΑΛΙΣ ΦΕΓΙΕ

ΚΑΤΩ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ!

«Οι μοντέρνες γυναίκες είναι πεπεισμένες—λέγει η 'Αλίσ Φεγιέ—μια από τις πιο «γυναίκες» ήθησους του κινηματογράφου—οτι η χάρις κι' η γλυκύτης είναι αρετές που ανήκουν στο παρελθόν και συνεπώς δεν επιτρέπεται να ζουν στο ζωντανό ρυθμό της εποχής μας. Είναι φυσικόν, λοιπόν, οτι το πνεύμα του ιπποτισμού αρχίζει να εκλείπει από τους άνδρες, γιατί ο ιπποτισμός δεν εξαρτάται μόνον από τον άνδρα, αλλά κι' από τη συμπεριφορά της γυναίκας. Διά μέσου των αιώνων οι άνδρες επλησίασαν πάντα τις γυναίκες με ευγένεια και προσοχή, ενώ σήμερα δλ' αυτά εκλείπουν, πράγμα που δυσκολεύει πολύ κάθε ανάπτυξη έρωτος».

—Σεις λοιπόν, νομίζετε, ρώτησαν την 'Αλίσ Φεγιέ, γνωστήν για την ειλικρίνεία της, οτι οι μοντέρνες γυναίκες έχουν χάσει το δικαίωμα νά' τους φέρωνται ιπποτικά.

—Αυτό εξαρτάται από τη γυναίκα, απήντησε η 'Αλίσ. «Αν αυτή απέφασκε ν' αποκηρύξει οτι το γυναικείο είχε και έμμελη τους άνδρες, πρέπει να μην παραπονηται αν οι άνδρες δεν της φέρωνται ιπποτικά. Με άλλα λόγια έχασε τις γυναικείες αρετές της και τα προτερήματά της. Κανείς άνδρας την πόρτα μιας κοπέλλας που δείχνει οτι θέλει να την άνοιξη μόνη της κι' ούτε θά σπικωθεί να της παραχωρήσει τη θέση του, αν αυτή δεν συμπαθεί τέτοιου είδους λεπτότητες.

«Πράγματα άσημαντα, ίσως μικροευνεγίες χωρίς σημασία κι' όμως η ζωή ελται φτιαγμένη από μερικά μικροπράγματα και μόνον τότε αρχίζει να κλονίζεται ή άφροσύνη, όταν αυτά εκλείπουν.

«Πάρα πολλά μοντέρνα κορίτσια άρχισαν να κάνουν πράγματα του κεφαλιού των, πριν ακόμη γνωρίσουν τη ζωή. 'Η διαγωγή του άνδρος προς τη γυναίκα είναι σχεδόν εκείνη που άξίζει η κάθε μια όταν ο άνδρας καταλάβει οτι αυτή δεν εκτιμάς την ευγένεια, αρνείται να της την άποδόσει. Κι' αυτό εξ αίτια της γυναικείας».

«Σήμερα οι στρατιές των γυναικών—άνδρων όλοένα μειώνονται φαίνεται, οτι κουράστηκαν να μιμούνται τους άνδρες και θέλουν να ξαναγυρίσουν στο πεδίο της ευγενείας και της χάριτος της παλαιάς εποχής. 'Ιδου γιατί εγώ είμαι πεπεισμένη οτι μια άλλη γενιά θά ιδη να καθιερούνται και πάλι οι παλιές έθιμοτυπίες, τα κομπλιμέντα και ναέκτιμάται ή άφροσύνη της οποίας καμμιά γυναίκα ευαίσθητη δεν περιφρόνησε χωρίς να ύποφέρει».

«Ειλικρινά, όμολογεί η ώραιότατη 'Αλίσ Φεγιέ, μου κάνει ευχαρίστηση να βλέπω έναν άνδρα να σηκώνεται όταν μπαίνω σ' ένα δωμάτιο, ή βγάξει το καπέλλο του και το κρατά στο χέρι του όταν μου μιλά στον δρόμο, ή μου άνοίγει την πόρτα, ή μου δείχνει με χίλιους δυό τρόπους τον σεβασμό του και την ευγένειά του. Θυμούνται μια φορά οτι, ενώ έκανα ένα μακρινό ταξίδι με το τραίνο, γνώρισα έναν νέον που για να με φλερτάρη, δείχνονταν μαζί μου πολύ περιποιητικός. Την στιγμή που έτοιμάσθηκα να τον άφήσω, τόλμησα να του ειπώ:

—Θά είσατε τόσο ευγενικός με μένα κι' όταν ακόμη δεν σας άρεσα ;
Κι' εκείνος μου απήντησε μ' όλη του την ειλικρίνεια.
—Θά ήμωνα κι' αυτό γιατί δεν είσατε μοντέρνα.

Οί παρολογισμοί της μοντέρνας γυναικός

'Αλίσ Φεγιέ.

ναίικας είναι έξωφρενικοί. 'Ενώ κάνει οτι δεν καταδέχεται την προσοχή των άνδρων δεν άφήνει κανένα φτιασίδι για ν' αύξηση την όμμορφιά της, πηγαίνει στο κουρείο κάθε έβδομάδα και κάνει μανικιούρ. Γιατί λοιπόν, φτιάχνεται τόσο πολύ, παρ' για να προσελκύη την προσοχή των άνδρων ;

Κάθε γυναίκα έξυπνη μπορεί να σαγήνεύσει έναν άνδρα χωρίς να μεταχειρισθή κραγιόνια και φτιασίματα. Πράγματι παρατήρησα οτι παντρεύεται πιο εύκολα μια χαριτωμένη κοπέλλα παρ' μια όραία και φτιασιδωμένη.

'Η γυναίκα πρέπει να είναι γυναίκα, αν δεν θέλει να χάσει οτι μπορεί να της προσφέρει ή ζωή μ' έναν πραγματικό και μοναδικό έρωτα.

Πενιές από το Χόλλυγουν

'Η Κλωντέ Κολμπερ είναι μιας πρώτης τάξεως νοικοκυρά. 'Από εδώ κι' ένα χρόνο έπίπλωσε θαυμάσια το σπίτι της. Σκεφθήτε πως έφθασε ως την Νέα Υόρκη για να βρη καμιά σπάνια αρχαιότητα. Γι' αυτό σήμερα μέσα στη βίλλα της Κολμπερ ό έπισκέπτης βρίσκει οτι ζητήση.

***

Στο Χόλλυγουντ πωλούνται τώρα όλα τα αντικείμενά που ανήκαν στον Τζών Ζιλμπερ. 'Η Μαργλν Νητήριχ άγόρασε μια κουβέρτα με την όποιαν σκεπαζόταν ο μακαρίτης ήθησος, άντι τρι- ακοσίων δολλαρίων. 'Επίσης πουλήθηκαν σπάνια βιβλία και αντικείμενα. Γιατί όμως η Μαργλν άγόρασε την κουβέρτα του ; Λέγεται οτι ύπήρξε καλή φίλη του...

***

'Ενθυμείσθε το ωραιότατο και μοντέρνο ζευγάρι που άπτε- λειτο από την Μύρνα Λόου και τον Ουίλλιαμ Πόουελ ; Θά τους ξαναδείτε σ' ένα καινούργιο φίλμ, με τίτλο «ή Μεγάλη άγάπη» και θά σάς σαγήνεύσει με τις εύθυμες σκηνές ζηλοτυπίας του. (Κι' έτσι ο Ουίλλιαμ Πόουελ που είχε στοιχηματίσει 100 δολάρια πως θά έπαιζε κι' άλλο φίλμ με την Μύρνα Λόου, έκέρδισε).

***

Γνωρίζετε οτι ο 'Αλ Σκωτ είναι ο άρραβωνιαστικός της Ζανέτ Γκοϊννορ. 'Από εδώ και στο εξής όμως δεν θά είναι πια γιατί άγάπησε μια άγνωστη ακόμη ήθησος που θά δητε στο φίλμ «Σκότωσα»—την Μαρία Μόρς. 'Αλλά οι καλώς πληροφορημένοι ήξεραν πολύ καλά οτι η Ζανέτ και ο 'Αλ δεν συμφωνούσαν πια... ενώ ή Μύριαμ και ο 'Αλ ήσαν πολύ σύμφωνοι χαφ- κήρες.

***

—Γιατί ύπογράφετε το συμβόλαιο χωρίς να διαβάσετε πόσα θά σάς δώσουν ; ρώτησε ο διευθυντής τη νέα μπαλαρίνα.

—'Ο !—απήντησε εκείνη—γιατί άσφαλώς θά μου δώσετε περισσότερα από όσα έχω. Κι' έδειξε ένα κέρμα των είκοσι λεπτών, το μοναδικό που είχε. 'Η μπαλαρίνα αυτή είναι ή 'Ελεανόρ Πόουελ.

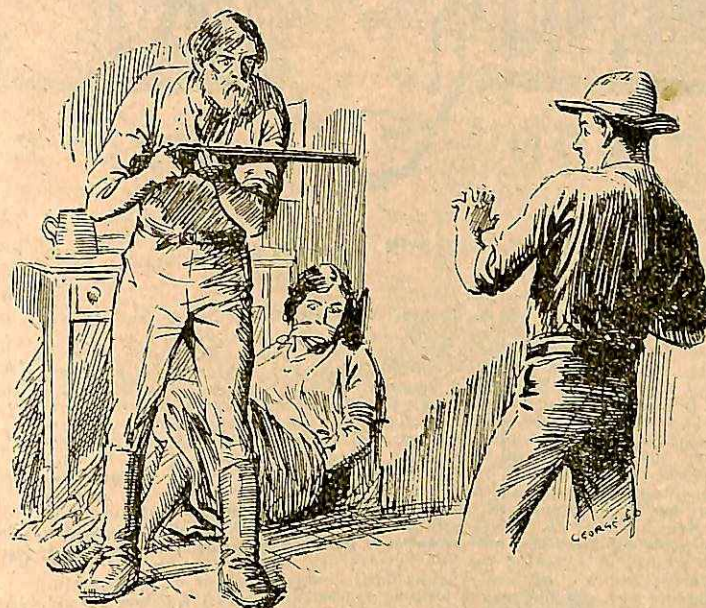
***

'Η Χίλντα Σπρίγκερ παίζει σ' ένα φίλμ «Ξαναγύρισε το Κιό» ναβάλι.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΣΩΜΕΡΕΣΤ ΜΩΜ

Ο ΤΡΕΛΛΟΣ

Πίσω του, ριγμένη στο έδαφος και φιωμένη μ' ένα μαντήλι, βρισκόταν ή γυναίκα μου.

Τό είχε παρακάνει τώρα τελευταία ο γέρο—Σάμ. Τρία χρόνια που μέναμε στην παράγκα εκείνη της Καλιφορνίας, γνωρίζαμε καλά τις συνήθειες του γέρο—Σάμ, που έμενε όλομόναχος σ' ένα τρισάθλιο παράπηγμα, μισό χιλιόμετρο μακριά από το δικό μας. Ξέραμε παραδείγματος χάριν, οτι κάθε τρεις μέρες, ο γέρο—Σάμ, γινόταν σκνί- πα στο μεθυσί και εξαγριωνόταν σ' τέτοιο βαθμό ώστε άρπαζε το όπλο του, έβγαине μπροστά στην καλύβα του και έριχνε πυροβολισμούς έναντιόν ενός άνυπαρκτου έχθρου. (Φυσικά σ' τέτοιες περιπτώσεις, άκοφεύγαμε να πλησιάσουμε τον γέρο—Σάμ, για να μη μας βρη καμιά άδέσποτη σφαίρα).

Ξέραμε επίσης οτι ο δόκτωρ Γροϋμπερ, από την Σοκότα, που έρχόταν κάθε εβδομάδα με το άλογό του, είχε αποφανθή για το γέρο—Σάμ, οτι άργά ή γρήγορα θά τρελλαινόταν από το πιστό και ή τρέλλα του θά έπαιρε την μορφή της μανίας καταδιώξεως.

'Αλλά τώρα τελευταία, ώρι- σμένως, ο γέρο—Σάμ τ'ό είχε παρσκάνει. Δεν μεθούσε πια κάθε τρεις μέρες. Προτιμούσε να είναι διαρκώς μεθυσμένος, για να μην κουράζεται, άσφαλώς, ξεμεθών- τος και ξαναμεθώντας Φυσική συνέπεια, έφ' όσον ήταν διαρκώς μεθυσμένος, πυροβολούσε όλη την ήμερα. Τώρα, που τα εύρισκε τόσο φυσίγγια ή μάλλον που εύρισκε τόσα χρήματα για ν' αγορά- ζη φυσίγγια, αυτό ένας Θεός το ξέρει.

Τό γεγονός είναι οτι πυροβολούσε όλη την ήμερα. Μπάμ ! άπ' εδώ μπάμ ! άπ' εκεί, αυτή ή δουλειά γινόταν και την νύκτα ακόμη πολλές φορές.

—Παλιοτόμορο ! Σ' έφαγα ! που θά μου πäs ;

Είχα συμβουλευτεί την γυναίκα μου και το γιο μου να τον άποφεύγουν έντελώς, να μην πλησιάζουν στην καλύβα του κι' έγώ έκανα διαβήματα στον δόκτωρ Γροϋμπερ να φροντίσει να μäs απαλλάξη από τον κίνδυνο αυτόν που γινόταν κάθε μέρα μεγαλει- τερος. 'Ο γιατρός μου έδινε ύποσχέσεις, αλλά είτε έπειδη τα διαβήματά του δεν έφερναν κανένα αποτέλεσμα, ο γέρο—Σάμ έξκολουθούσε να πίνη, να εξαγριώνεται, να πυροβολη και να... άμύνεται διαρκώς έναντιόν φανταστικών έχθρων.

'Ενα μεσημέρι κόβσαμε στο δάσος με το γιο μου, έξλα για την θερμάστρα μας. Δάσος ήταν βέβαια όλη ή πε-... έκεινο που όνομάζαμε έμεις δάσος ήταν ένας πυκνοφυτευμένος... σ' ός έκατο περίπου μέτρων άπόσταση από την παράγκα μας. 'Η ώρα είχε κάπως περάσει και ή γυναίκα μου δεν μäs είχε ακόμη φωνάξει για το φαί.

—Τόμμυ, είπα του γιου μου, πήγαινε να ύπενθυμίσεις στην μητέρα σου οτι τα στομάχια μäs άρχισαν να διαμαρτύρονται.

'Ο Τόμ, ένα λεβεντόπαιδο δεκατεσσάρων έτών, έσπευσε να εκτελέσει την παραγγελία μου. 'Εγώ εξακολούθησα την έγ- γασία μου.

Τί συνέβη όμως ; 'Ο Τόμ, μόλις άνοιξε την πόρτα της παρά- γας μäs, βρέθηκε μπροστά σ' ένα ανατριχιαστικό θέαμα. 'Ο γέ- ρο—Σάμ, άπαίσιος με τα άτακτα γένεια του και το άγριο και θο- λο βλέμμα του, στεκόταν στην μέση του δωματίου και σημάδευε την πόρτα με το κυνηγετικό όπλο του. Πίσω του ριγμένη στο έ- δαφος και φιωμένη μ' ένα μαντήλι βρισκόταν ή γυναίκα μου.

—Μην κινηθής ! φώναξε βλέποντας τον Τόμ. Μην βγάλης μιλά !

'Ο Τόμ δεν ήταν καθόλου δειλός. 'Αλλά το ύπερβολικό θό- ρος είναι βλαβερό όταν έχη κανείς αντίκρυ του έναν άνθρωπο με βλέμμα τρελλού και μ' ένα άπειλητικό τουφέκι στο χέρι.

'Ο γέρο—Σάμ προχώρησε τότε προς τον Τόμ, του έχωσε ξαφ- νικά ένα μανδήλι στο στόμα και ύστερα βγάζοντας από την τσέ- πη του ένα χονδρό σκονί, τον έδεσε χειροπόδαρα.

Φαντάζεσθε τώρα την ά- γωνία του μικρού. Να βρισκε- ται σ' εκείνη την κατάσταση, έχοντας μπροστά του τον τρελ- λο και άγριεμένο γέρο και βλέποντας την μητέρα του δε- μένη και φιωμένη κατ' έκει- νον τον τρόπο.

'Ο άπαίσιος γέρος άρχισε τότε να στριφογυρίζει μέσα στο δωμάτιο, μουγκρίζοντας άπειλητικά. Ξαφνικά μια θρι- αμβευτική λάμψη φάνηκε μέ- σα στα θολά μάτια του. Είχε δη, σ' ένα ράφι, την λάμπα του πετρελαίου την όποιαν χρησι- μοποιούσαμε για τον φωτισμό μäs. Την άρπαξε τότε και ά- δειασε το μισό περιεχόμενό της, επάνω στην γυναίκα μου και το άλλο μισό επάνω στον Τόμ.

Τα δυό θύματά του κατά- λαβαν τότε το άπαίσιο σχέ- διό του. Θά τους έκαie ζωντα- νούς ! 'Ηξεραν την φοβερή μοίρα που τους περίμενε και δεν μπορούσαν, μολαυτά, να κάνουν τίποτε—άπολύτως τί- ποτε.

Νά φωνάξουν δεν ήταν δυ- νατόν έφ' όσον ήσαν φιωμέ- νοι. Νά κινηθούν δεν μπορού-

σαν επίσης, άφου ο άγριεμένος τρελλός είχε φροντίσει να τους δέσει τόσο γερά. Θά έκαναν βέβαια άπειλισμένες προσπάθειες— ποιός δεν άμύνεται όταν κινδυνεύη ή ζωή του ;—άλλά ήσαν όριστι- κά καταδικασμένοι. 'Ο γέρο—Σάμ, πράγματι, άρπαξε μια παλιά έφημερίδα, τους κύτταξε για τελευταία φορά και προχώρησε προς την άναμμένη σόμπα, για να άνάψη την έφημερίδα ! 'Ε- σερνε τα βήματά του, σάν να ήθελε να βασανίση τα θύματά του, με την άγωνία, προτού τα μετατρέψη σ' έζωντανά πυροτε- γνήματα. 'Εφθασε στην θερμάστρα και έτοιμάσθηκε να άνείξη το επάνω καπάκι της, το μόνο που είχε άλλωστε...

'Ενας τρομακτικός πάταγος συνεκλόνησε ξαφνικά όλην την παράγκα. 'Από το σημείο που βρισκόμουν έγώ, άκουσα τον κρότο και τρώμαξ. Με τρελλά πηδήματα ώρμησα προς την παράγκα. 'Η πόρτα της ήταν μισανοιγμένη. Την έσπρωξα άπότομα και στάθηκα σάν άπολιτωμένος στο κατώφλι.

Μπροστά στην θερμάστρα, έμπλωμένος άνάσκελα, με το πρό- σωπο βρώμικο και παραμορφωμένο από τα αίματα, βρισκόταν ο γέρο—Σάμ, άναίσθητος.

Στο βάθος, ή γυναίκα μου, λιποθυμισμένη από τον τρόμο και δεξιά ο Τόμ, ο γιός μου, δεμένος χειροπόδαρα και φιω- μένος.

Φυσικά δεν μπορούσα να ξέρω τίποτε από όσα είχαν διαδρα- ματισθή, από όσα σάς διηγήθηκα. 'Όταν μου τα έξηγησαν, προ- σάθησα να εξακριβώσω πως είχαν σωθή άνέλιστα και πως βρισκόταν έτσι τραυματισμένος στο πρόσωπο και άναίσθητος ο άπαίσιος τρελλός. Και το εξακριβώσα πράγματι.

'Η γυναίκα μου—που είχε ύποστη την επίθεση του γέρο—Σάμ, τη στιγμή άκριβώς που έτοιμάζε το φαγητό μäs—είχε βάλει επά- νω στην σόμπα μια κονσέρβα κλειστή για να την ζεστάνη επί τρία—τέσσερα λεπτά. 'Η επίθεσις όμως του τρελλού την είχε έμποδίσει από του να σηκώσει την κονσέρβα από την σόμπα.

Την ώρα λοιπόν, άκριβώς που ο γέρο—Σάμ έσκυβε στην σόμπα για ν' άνείξη το καπάκι της και να άνάψη την έφημερίδα, ή κον- σέρβα, που είχε βράσει εν τώ μεταξύ, τινάχθηκε στον αέρα, βρι- σκοντάς τον κατόμουτρα. Πράγμα που άποδινύει οτι, σάν έχης τύχη καί σι... κονσέρβες ακόμη δουλεύουν για σένα...

'Όσον άφορά τον γέρο—Σάμ, δεν πιστεύω ν' άμφιβάλετε για την πορεία του. Νοσηκομείο και ύστερα φρενοκομείο...

ΣΩΜΕΡΕΣΤ ΜΩΜ

ΤΑ ΠΡΟΜΗΝΑ ΑΤΑΡΑΤΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

—“Αν τὸ σκάνδαλο ἐπρόκειτο νὰ λερώσῃ μόνον σὰς καὶ τὴν ἀνιψιά σου, δὲν θὰ ἐδίσταζα νὰ τὸ ἀποκαλύψω.

—Εἰσθε ἀνόητος, ἀγαπητέ μου, ἀπήντησε ὁ γέροντος εἰρωνικά. Καὶ ἡ στιγμὴ εἶναι κακοδιαλεγμένη γιὰ τὴν ἀστεία αὐτῇ διαμαρτυρίᾳ σου.

Ἡ Ζιλμπέρτ εἶχε παρακολουθήσει τὴν ἀνταλλαγὴν αὐτῆς τῶν ἐχθρικών ἐκφράσεων ποῦ γιναν μετὰ χαμηλὴ φωνή, ἀλλὰ σὲ ἕναν τέτοιο τόνον καὶ τῆς ἐφάνη νὰ αἰσθάνεται τὸ μίσος νὰ φτερουγίζῃ τριγύρω της σὰν ἕνα κοράκι ἀπαίσια.

Στὰ ὄχρα τῆς χεῖλός ἐσβυσε τὸ ἀόριστο μειδίαμα, μετὰ τὸ ὁποῖον εἶχε δεχθῇ τὸν θεῖόν της, ἐνὼ τὰ βλέμματα τῆς προσελοῦντο ἀκίνητα πρὸς τὸ κενόν, ἐν ἀναμονῇ κάποιας βιαιότερης στιχομυθίας.

Γιατὶ ὁ ἄνδρας τῆς ἄρχισε σὲ τέτοια στιγμὴ, μὴ τόσο σκληρῇ συζήτησιν; Μήπως ὅλο αὐτὸ τὸ ζήτημα δὲν εἶχε τακτοποιηθῇ, μὴ γιὰ πάντα, πρὸ τῶν ἀρραβώνων τῶν; Καὶ αὐτὴ ἡ θύρα καὶ ὁ ἄνθρωπος, δὲν εἶχε ὠθήσῃ τὴν γενναιοφροσύνη της μέχρι τοῦ σημείου νὰ μὴν κἀν ποτὲ ὑπαινιγμὸν μὴ τὴν κατάστασιν σὴν ὁποῖαν βρισκόταν καὶ τὰ ἐπαόλουθά της!

Εἰς τέλος, ὁ θεῖός της εἶχε δίκην! Τὸ αὐτίχμά της, καὶ οἱ συνέπειές του ἔβλυναν κατὰ ἕνα καλὸν τρόπο αὐτὸ τὸ λεπτὸ ζήτημα.

Ὅλες αὐτὲς οἱ σκέψεις μῆχαν σὰν ἕνα ἀποκρουστικὸ κύμα σὲ τὸ φτωχὸ τῆς κεφάλι, ποῦ τόσο τῆς πονοῦσε καὶ χονδρὰ δάκρυα ἔτρεχαν στὰ μάγουλά της, χωρὶς νὰ ἔχῃ τὴν δύναμιν νὰ τὰ συγκρατήσῃ ἢ νὰ τὰ κρύψῃ.

Μὴ ὀχληρῇ σιγῇ ἐπλανᾶτο ἐπὶ τῆς ομάδος, ὅταν ἡ Σοφία ντὲ Φραγκὸν μῆχε μετὰ τὴν σειρά της σὴν αἴθουσα. Μετὰ μὲν ματιὰ παρατήρησε τὴν ἐχθρὴν στάσιν τῶν δύο ἀνδρῶν. Καὶ κυττάζοντας τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον διερωτήθη ποίος ἀπρόβλεπτος περιστασις τοὺς ἔκανεν ἐχθροὺς διπλά σὲ προσκέφαλο τῆς ἀσθενούς.

Ἡ ματιὰ τῆς ζήτησε νὰ ἐρωτήσῃ τὴν νέα.

Μετὰ τὰ μάτια κλειστά, ἡ ἀρρωστὴ ἐξακολούθησε σιωπηλὰ νὰ κλαίῃ καὶ εἶχε τὴν τραγικὴν θλίψιν τοῦ κακόμοιου αὐτοῦ ἀκίνητο προσώπου, τὸ ἀδρακόμενον ἀπὸ δάκρυα, ὥστε ἕνας ἀπέραντος οἰκτος ἐφούσκωσε τὴν καρδίαν τῆς γηῆς γυναικός.

Οἱ δύο ἐπισκέπται, ὁρθοὶ ἀπὸ τὴν κάθε πλευρὰ τοῦ κρεββατιοῦ, τῆς ἔκαναν τὴν ἐντύπωσιν δύο βασιανιστῶν ποῦ παραφύλαγαν τὸ θῦμα τῶν καὶ τὴν ἐπίασε ὀγανᾶκησις.

Ἐκεραυνόβόλος τὸν ἐξάδελφόν της μετὰ τὴν ματιὰ καὶ τοῦ ἔδειξε τὴν γυναῖκα του, τὸσον ὥρην σὲ προσκέφαλό της, ἡ ὁποία θὰ προκαλοῦσε τὸν οἰκτον καὶ σὲ μὴν τίγρη. Ἐπειτα πέρνοντας ἀπὸ τὸ μπράτσο τὸν κηδεμόνα, τὸν ἀπομάκρυνε ἀπὸ τὸ κρεββάτι.

—“Ὡς ἀφήσωμε τὸ κακόμοιρον αὐτὸ τὸ παιδί νὰ ἀναπαυθῇ. Ἐχει ἀνάγκη ἡσυχίας καὶ μετὰ τὴν κουράζομε. Ὅσον ἀφορὰ σὰς

Ὁ ὑπολοχαγὸς τῆς ἀεροπορίας Ροδόλφος ντὲ Φραγκὸν, κατόπιν ἐνός μικροῦ γλεντιοῦ, ἔπαιξε χαρτιά γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ του καὶ ἔμεινε χρεὸς 25.000 φράγκα. Ἐπειδὴ δὲν εἶχε νὰ τὰ πληρώσῃ μέχρι τοῦ μεσονυκτιοῦ, ἀπεφάσισε ν' αὐτοκτονήσῃ, ἀλλ' ἔλαβε, ἕνα γράμμα μὲς μακροῦν συγγενοῦς του, τῆς Σοφίας ντὲ Φραγκὸν, ἡ ὁποία τὸν καλοῦσε κοντὰ της καὶ ἐφάντασθαι πιδανὸν ἐκείνη γὰ τὸν ἑσώζε. Ἐφυγε τότε ἀμέσως, πῆγε σὲ Παρίσι, τὴν ἐπισκέφθη σὲ αὐτὴν τῆς καὶ δὲν τῆς ἔκρυψε τὴν δυσχερὴ θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκειτο, καὶ τὴν ἀποφασίσαν ποῦ εἶχε νὰ σκοτώθῃ πρᾶγμα ποῦ ἔκανε τὴν «θεῖαν Σοφίαν» νὰ τοῦ ὑποδείξῃ μετὰ δριμύτητος ἐκφράσεις πόσον αὐτὸ θὰ ἦταν προσβλητικὸν γιὰ τὸν ὄνομά του. Τὸν πεῖθει κατὰ τὸν λόγον τοῦ ἐφαρμόζοντος καὶ ἀνεγγήγῃ τὸν θάνατον τῶν γονέων της πᾶσιν ἀπὸ κρίσεις μεγαλοχολίας καὶ τοῦ συνιστᾷ ν' ἀποφύγῃ κάθε συζήτησιν μετὰ τὴν ἐπὶ τὸ ζήτημα ὅπως ἐπὶ τῆς καὶ μὴν τὴν παρῇ. Ἡ Σοφία ντὲ Φραγκὸν δὲν ἔδωκεν ἀπάντησιν, ἀλλὰ ἡ ἀρχικὴ ψυχρότης καὶ νὰ μὴν τὴν παρῇ. Ἡ Σοφία ντὲ Φραγκὸν δὲν ἔδωκεν ἀπάντησιν, ἀλλὰ ἡ ἀρχικὴ ψυχρότης καὶ νὰ μὴν τὴν παρῇ. Ἡ Σοφία ντὲ Φραγκὸν δὲν ἔδωκεν ἀπάντησιν, ἀλλὰ ἡ ἀρχικὴ ψυχρότης καὶ νὰ μὴν τὴν παρῇ.

Ἡ Σοφία ντὲ Φραγκὸν δὲν ἔδωκεν ἀπάντησιν, ἀλλὰ ἡ ἀρχικὴ ψυχρότης καὶ νὰ μὴν τὴν παρῇ. Ἡ Σοφία ντὲ Φραγκὸν δὲν ἔδωκεν ἀπάντησιν, ἀλλὰ ἡ ἀρχικὴ ψυχρότης καὶ νὰ μὴν τὴν παρῇ.

Ἡ Σοφία ντὲ Φραγκὸν δὲν ἔδωκεν ἀπάντησιν, ἀλλὰ ἡ ἀρχικὴ ψυχρότης καὶ νὰ μὴν τὴν παρῇ. Ἡ Σοφία ντὲ Φραγκὸν δὲν ἔδωκεν ἀπάντησιν, ἀλλὰ ἡ ἀρχικὴ ψυχρότης καὶ νὰ μὴν τὴν παρῇ.

Ἡ Σοφία ντὲ Φραγκὸν δὲν ἔδωκεν ἀπάντησιν, ἀλλὰ ἡ ἀρχικὴ ψυχρότης καὶ νὰ μὴν τὴν παρῇ. Ἡ Σοφία ντὲ Φραγκὸν δὲν ἔδωκεν ἀπάντησιν, ἀλλὰ ἡ ἀρχικὴ ψυχρότης καὶ νὰ μὴν τὴν παρῇ.

Ἡ Σοφία ντὲ Φραγκὸν δὲν ἔδωκεν ἀπάντησιν, ἀλλὰ ἡ ἀρχικὴ ψυχρότης καὶ νὰ μὴν τὴν παρῇ. Ἡ Σοφία ντὲ Φραγκὸν δὲν ἔδωκεν ἀπάντησιν, ἀλλὰ ἡ ἀρχικὴ ψυχρότης καὶ νὰ μὴν τὴν παρῇ.

Ἡ Σοφία ντὲ Φραγκὸν δὲν ἔδωκεν ἀπάντησιν, ἀλλὰ ἡ ἀρχικὴ ψυχρότης καὶ νὰ μὴν τὴν παρῇ. Ἡ Σοφία ντὲ Φραγκὸν δὲν ἔδωκεν ἀπάντησιν, ἀλλὰ ἡ ἀρχικὴ ψυχρότης καὶ νὰ μὴν τὴν παρῇ.

Ἡ Σοφία ντὲ Φραγκὸν δὲν ἔδωκεν ἀπάντησιν, ἀλλὰ ἡ ἀρχικὴ ψυχρότης καὶ νὰ μὴν τὴν παρῇ. Ἡ Σοφία ντὲ Φραγκὸν δὲν ἔδωκεν ἀπάντησιν, ἀλλὰ ἡ ἀρχικὴ ψυχρότης καὶ νὰ μὴν τὴν παρῇ.

Ἡ Σοφία ντὲ Φραγκὸν δὲν ἔδωκεν ἀπάντησιν, ἀλλὰ ἡ ἀρχικὴ ψυχρότης καὶ νὰ μὴν τὴν παρῇ. Ἡ Σοφία ντὲ Φραγκὸν δὲν ἔδωκεν ἀπάντησιν, ἀλλὰ ἡ ἀρχικὴ ψυχρότης καὶ νὰ μὴν τὴν παρῇ.

Ἡ Σοφία ντὲ Φραγκὸν δὲν ἔδωκεν ἀπάντησιν, ἀλλὰ ἡ ἀρχικὴ ψυχρότης καὶ νὰ μὴν τὴν παρῇ. Ἡ Σοφία ντὲ Φραγκὸν δὲν ἔδωκεν ἀπάντησιν, ἀλλὰ ἡ ἀρχικὴ ψυχρότης καὶ νὰ μὴν τὴν παρῇ.

Ἡ Σοφία ντὲ Φραγκὸν δὲν ἔδωκεν ἀπάντησιν, ἀλλὰ ἡ ἀρχικὴ ψυχρότης καὶ νὰ μὴν τὴν παρῇ. Ἡ Σοφία ντὲ Φραγκὸν δὲν ἔδωκεν ἀπάντησιν, ἀλλὰ ἡ ἀρχικὴ ψυχρότης καὶ νὰ μὴν τὴν παρῇ.

νέα γυναῖκα τὸ φίλιν, τὸ ὁποῖον οἱ συγγενεῖς νομίζον γενικῶς ὅτι εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ βάλουν σὲ μέτωπον τῶν ἀσθενῶν.

—“Ἀναπαυθῇ ἡσυχᾷ, μικρὴ μου Ζιλμπέρτ καὶ μὴ λυπᾶσθαι γιὰ τὴν κακίαν τῶν διάθεσιν. Ἐκ φύσεως ὁ ἄνδρας εἶναι ἐγωιστὴς καὶ τοῦ κακοφαίνεται νὰ βλέπῃ ἀρρώστειες. Ὅλο αὐτὸ τὸ περιβάλλον τοῦ Νοσοκομείου νεύει σὲ τὸ θεῖόν σου καὶ τὸ Ροδόλφον καὶ δὲν εἶχαν τὴν γενναιοφροσύνη νὰ τὸ κρύψουν.

Προσπάθησε νὰ ἡσυχάσῃ τὴ φτωχὴ ἀρρωστὴ, τῆς ὁποίας τὰ δάκρυα ἔτρεχαν πάντοτε. Ἦταν θυμωμένη ἐναντίον τοῦ ἐξάδελφου της γιὰ τὴν ἀνεγγήγη σκληρότητά του καὶ ἐναντίον τοῦ Ντὲ λὰ Σαπονάιρ γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴν ἀδιαφορίαν του. Τώρα ποῦ ἡ νεαρὴ γυναῖκα εἶχε γίνῃ ἡ πλουσία ἐξάδελφός της, αἰσθάνονταν γι' αὐτὴν μὴν μὴν μὴν ἀγάπην. Καὶ τῆς ἔδωκεν ἀφωσιωμένη καὶ ἦταν ἑτοιμὴ ν' ἀρχίσῃ τὴν πάλιν μετὰ τὸν κόσμον γιὰ νὰ τὴν ὑπερασπίσῃ καὶ νὰ τὴν προσφυλάξῃ ἀπὸ μὴν λύπην.

Καὶ πολὺ δυσχερῆς γιὰ τὴν στάσιν τοῦ ἀνδρός τῆς Ζιλμπέρτ δὲν θὰ ἦτο ἡ τὸ Νοσοκομεῖον τόσο γοητὸς ἂν δὲν βιαζόταν νὰ συναντήσῃ τὸν Ντὲ Φραγκὸν γιὰ νὰ τὸν ἐπιπλήξῃ ὅπως τοῦ ἤρμοζε.

Ἡ Ζιλμπέρτ τὴν ἐκύτταζε ποῦ ἐφυγε χωρὶς τὰ δάκρυα ποῦ ἔτρεχαν στὰ μάγουλά της, νὰ παύσουν νὰ τρέχουν. Ἡ ἀνάνησις τοῦ συζύγου της, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε γι' αὐτὴν οὔτε μὴν λέξιν καλῶς οἰκτοῦ, οὔτε μὴν κίνησιν οἰκτοῦ, τῆς ἦταν πολὺ θλίβερόν.

Μετὰ ποῖα ἀδιαφορία ἀπομακρύνθηκε, χωρὶς μὴν μοιτιά, χωρὶς ἕνα χαιρετισμό. Καὶ μετὰ ποῖα δηλητηριώδη τόνον εἶχε ἀπαντήσει σὲ βογγητὸ τοῦ πόνου της.

—“Αὐτὸ εἶναι ἡ τιμωρία.”

Ἡ ἀνάνησις αὐτὴ ὑπῆρξε τόσο ὀδυνηρὰ, ὥστε τῆς ἐφάνη

Ροδόλφον, πρὶν ἀφήσῃ τὸ Νοσοκομεῖον ῥωτήσῃ τοὺς γιατροὺς νὰ σὰς ποῦν ποτὲ θὺ εἶναι δυνατὸν νὰ μεταφερθῇ ἡ γυναῖκα σου σὲ μὴν κλινικὴ. Ὅχι γιὰ τὴν περιποιούνηται ἄσχημα ἔδω.

Ἀλλὰ νομίζω ὅτι εἶναι καθήκον γιὰ σὰς ἐξάδελφέ μου, νὰ φροντίσῃς νὰ ἔχῃ κάθε δυνατὴ καλὸ πέρασιν.

Ὁ νέος δὲν ἀπήντησε. Ἀρκέσθη νὰ κυττάξῃ τὴν γοιὰ γυναῖκα μετὰ μὴν τέτοια κακία, ὥστε ἐκείνη διερωτήθη μήπως ὀνειρεύετο.

Ἀλλὰ τώρα ὁ Ντὲ Φραγκὸν, ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τὸ κρεββάτι, βιαζόμενος νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν γυναῖκα αὐτὴν, ἡ ὁποία, ἐπὶ τοῦ παρόντος, τοῦ ἦταν συχαμερὴ.

—“Ἐρχεσθε; εἶπε ὁ νέος σὲ τὸν κηδεμόνα. Ἐχὼ νὰ σὰς μιλήσω καὶ δὲν σὰς ἀφήνω.

—Χμ, ἔκανε ὁ ἄλλος, χωρὶς νὰ συγγινηθῇ. Σὰς ἀκολουθῶ ἀγαπητέ μου, ἂν καὶ ἡ συμπεριφορά σου μὴν εἴναι καλὴ σὲ τὸν κόσμον δὲν ἦταν καθόλου καλὴ.

Ἀπεμακρύνθησαν, βαδίζοντας ὁ ἕνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον. Κανεῖς τῶν δὲν ἐφρόντισε νὰ ἀποχαιρέτησιν τὴν Ζιλμπέρτ.

Ἡ Σοφία ντὲ Φραγκὸν πρὸ εὐπλαχνικῇ, πῆγε νὰ δόσῃ σὴν οἱ συγγενεῖς νομίζον γενικῶς ὅτι εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ βάλουν σὲ μέτωπον τῶν ἀσθενῶν.

—“Ἀναπαυθῇ ἡσυχᾷ, μικρὴ μου Ζιλμπέρτ καὶ μὴ λυπᾶσθαι γιὰ τὴν κακίαν τῶν διάθεσιν. Ἐκ φύσεως ὁ ἄνδρας εἶναι ἐγωιστὴς καὶ τοῦ κακοφαίνεται νὰ βλέπῃ ἀρρώστειες. Ὅλο αὐτὸ τὸ περιβάλλον τοῦ Νοσοκομείου νεύει σὲ τὸ θεῖόν σου καὶ τὸ Ροδόλφον καὶ δὲν εἶχαν τὴν γενναιοφροσύνη νὰ τὸ κρύψουν.

Προσπάθησε νὰ ἡσυχάσῃ τὴ φτωχὴ ἀρρωστὴ, τῆς ὁποίας τὰ δάκρυα ἔτρεχαν πάντοτε. Ἦταν θυμωμένη ἐναντίον τοῦ ἐξάδελφου της γιὰ τὴν ἀνεγγήγη σκληρότητά του καὶ ἐναντίον τοῦ Ντὲ λὰ Σαπονάιρ γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴν ἀδιαφορίαν του. Τώρα ποῦ ἡ νεαρὴ γυναῖκα εἶχε γίνῃ ἡ πλουσία ἐξάδελφός της, αἰσθάνονταν γι' αὐτὴν μὴν μὴν μὴν ἀγάπην. Καὶ τῆς ἔδωκεν ἀφωσιωμένη καὶ ἦταν ἑτοιμὴ ν' ἀρχίσῃ τὴν πάλιν μετὰ τὸν κόσμον γιὰ νὰ τὴν ὑπερασπίσῃ καὶ νὰ τὴν προσφυλάξῃ ἀπὸ μὴν λύπην.

Καὶ πολὺ δυσχερῆς γιὰ τὴν στάσιν τοῦ ἀνδρός τῆς Ζιλμπέρτ δὲν θὰ ἦτο ἡ τὸ Νοσοκομεῖον τόσο γοητὸς ἂν δὲν βιαζόταν νὰ συναντήσῃ τὸν Ντὲ Φραγκὸν γιὰ νὰ τὸν ἐπιπλήξῃ ὅπως τοῦ ἤρμοζε.

Ἡ Ζιλμπέρτ τὴν ἐκύτταζε ποῦ ἐφυγε χωρὶς τὰ δάκρυα ποῦ ἔτρεχαν στὰ μάγουλά της, νὰ παύσουν νὰ τρέχουν. Ἡ ἀνάνησις τοῦ συζύγου της, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε γι' αὐτὴν οὔτε μὴν λέξιν καλῶς οἰκτοῦ, οὔτε μὴν κίνησιν οἰκτοῦ, τῆς ἦταν πολὺ θλίβερόν.

Μετὰ ποῖα ἀδιαφορία ἀπομακρύνθηκε, χωρὶς μὴν μοιτιά, χωρὶς ἕνα χαιρετισμό. Καὶ μετὰ ποῖα δηλητηριώδη τόνον εἶχε ἀπαντήσει σὲ βογγητὸ τοῦ πόνου της.

—“Αὐτὸ εἶναι ἡ τιμωρία.”

Ἡ ἀνάνησις αὐτὴ ὑπῆρξε τόσο ὀδυνηρὰ, ὥστε τῆς ἐφάνη

ὅτι ξανάκουγε τὴ φωνὴν τοῦ νέου καὶ ἕνας μεγάλος λυγμὸς παιδιοῦ φούσκωσε τὸ στήθος της γιὰ νὰ καταλήξῃ σὲ παράπονον στὰ σφιγμένα χεῖλός της.

Στὸ γειτονικὸν μετὰ τὸ δικὸν της κρεββάτι μὴν μορφήν ἐκινήθη. Ἐπειτα ἕνα χέρι, διὰ μέσου τοῦ κενοῦ ποῦ μεσολαμβάνετο μεταξὺ τῶν δύο κρεβατιῶν, ἀπλώθηκε πρὸς αὐτὴν καὶ τὴν ἄγγιξε στὸν ὦμον. Ἐπειτα μὴν φωνὴ τῆς ψιθύρισε μετὰ συμπάθειαν.

—“Ἐμπρός, φτωχὸ μου παιδί, δὲν πρέπει νὰ τὰ παίρνετε στὰ σοβαρά. Ἄν εἶναι ἐξ αἰτίας τῆς ἐπισκέψεως ποῦ σοῦ ἔκαναν, θὰ μπορούσαν κάλλιστα νὰ σὰς ἀφήσουν ἡσυχᾷ.

Τὴν ἐρώτησε ποῖος ἦταν ὁ νέος καὶ ποῖος ὁ γέροντος. Ἐχαρακτήρισε τὸν ἄνδρα τῆς γιὰ ὁμορφονέον, ἀλλὰ τὴν συμβούλευσε νὰ μὴν κλαίῃ γι' αὐτόν. Μήπως δὲν μπορούσε νάβῃ ἕναν ἑραστή, ἀφοῦ... ὅλοι οἱ ἄνδρες δὲν εἶναι ἄξιοι ἀφοσιώσεως;

Ἡ Ζιλμπέρτ ἐταράχθη γι' αὐτὴν τὴν σύστασιν, ἀλλὰ δὲν ἐδύμωσε ἐναντίον τῆς δυστυχισμένης αὐτῆς γυναίκας, ἡ ὁποία καταλάβαινε τὴν λύπην της, διότι καὶ αὐτὴ εἶχε αἰσθανθῇ τὴν ἴδια ἀπογοητεύσιν.

Καὶ ἡ μεγάλη κυρία, ἡ τραυματισμένη, τόσο σὲ τὸ σῶμα ὅσον καὶ σὲ τὴν ψυχὴν εἶχε γιὰ τὴν φτωχὴν ἐκείνην κόρη τοῦ πεζοδρομίου, ποῦ πέρασε ἀπὸ ἕνα παρόμοιον πόνο, ἕνα καλὸ χαμόγελο ἀδόλου συμπάθειας.

XXIV

Ἡ ἐξηγήσις, τὴν ὁποῖαν ὁ κ. Ντὲ Φραγκὸν ἔκανε μετὰ τὸν κ. Ντὲ λὰ Σαπονάιρ δὲν ὑπῆρξε μακροχρόνιος, ἀλλ' ἐγινε πολὺ γρήγορα θυελλώδης.

Ἀμέσως ὁ κηδεμὼν τῆς Ζιλμπέρτ ὠχυρώθη πίσω της. —Πῶς; ἡ ἀνηψία μου δὲν σὰς εἶπε; δὲν εἶχατε γινώσκιν;

Ἀλήθεια ἐκπλήσσομαι, γιατί τὸ παιδί αὐτὸ εἶναι εἰλικρινὲς καὶ εὐθύ.

—Γιατὶ σὲς ὁ ἴδιος δὲν με εἰδοποιήσατε γι' αὐτό;

—Εἰλικρινά, ἀγαπητέ μου, ἐνόμισα ὅτι ξέρετε τὴν ἀλήθειαν. Γιατὶ, ἐπὶ τέλους, σὰς ἀφῆκα τὴν μεγαλειότητα ἐλευθερίαν, γιὰ νὰ ἐξηγηθῇ μετὰ τὴν ἀνηψία μου. Ἐξ ἄλλου ἡ ἐξάδελφός σου ἤξερε τὸ αὐτίχμα καὶ σὰς τὰ εἶπε ὅλα.

—Δὲν σοῦ εἶπε τίποτα.

—Αὐτὸ εἶναι πολὺ περίεργον! παρετήρησε εἰρωνικά ὁ θεῖος τῆς Ζιλμπέρτ. Γιατὶ, ἐπὶ τέλους, ἀγαπητέ μου παιδί, θὰ ἤθελα νὰ μάθω ποίους τίτλους προσωνυμίας θὰ εἶχατε γιὰ νὰ παντρευθῇ τὴν ἀνηψία μου, σὲς, ἕνας μικρὸς ἀξιωματικὸς χωρὶς πεντάρα;

Ἄν δὲν ὑπῆρχε ὁ μικρὸς αὐτὸς λεκὲς σὲ παρθενακὸν φέρεμα τῆς Ζιλμπέρτ, δὲν φαντάζομαι ὅτι θὰ μπορούσατε ποτὲ νὰ γίνετε ἄνδρας τῆς.

Ὁ νέος ἐγινε πολὺ ὥχρος στὰ λόγια ἐκεῖνα τοῦ κ. Ντὲ λὰ Σαπονάιρ.

Πραγματικὰ ἐκεῖνος εἶχε δίκην. Ἡ τυφλότης του ἦταν ἀπίστευτη. Θυμώταν τὴν ὑπόνοιαν τοῦ καὶ τὴν ἀκατανόητη ἐμπιστοσύνην τοῦ καὶ κατέληξε νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἐκουσίας του εἶχε ἐξελιχθῇ.

Ὁ θυμὸς του μεγάλωσε. Ἐδέησε νὰ καταβάλῃ ὑπερανθρώπους προσπάθειας γιὰ νὰ μὴν ὀρμήσῃ μετὰ τὴν ἐκείνην τὴν δύναμιν ἐναντίον τοῦ πολὺ εἰρωνικοῦ γέροντος. Αὐτὸς ἄλλως τε, φαινόταν νὰ αἰσθάνεται εὐχαρίστησιν εἰς τὸ νὰ τὸν ἐρεθίσῃ.

Εἶδε νὰ πλησιάζῃ ἡ Σοφία ντὲ Φραγκὸν, ἐνῶ ἐφθάναν σὴν πόρταν τῆς ἐξόδου τοῦ Νοσοκομείου καὶ ἐπροθυμοποιήθη νὰ τοῦ τὴν δειξῇ.

—Νὰ ἡ γηραιὰ ἐξάδελφός σου! ἐξηγηθῇ μαζί της. Εἶμαι βέβαιος ὅτι αὐτὴ θὰ σὰς δυναμώσῃ τὴν μνήμην καὶ θὰ ἀναγνώσῃς τὴν ἱστορίαν τοῦ Ροδόλφου εἰς ἐξάντησιν.

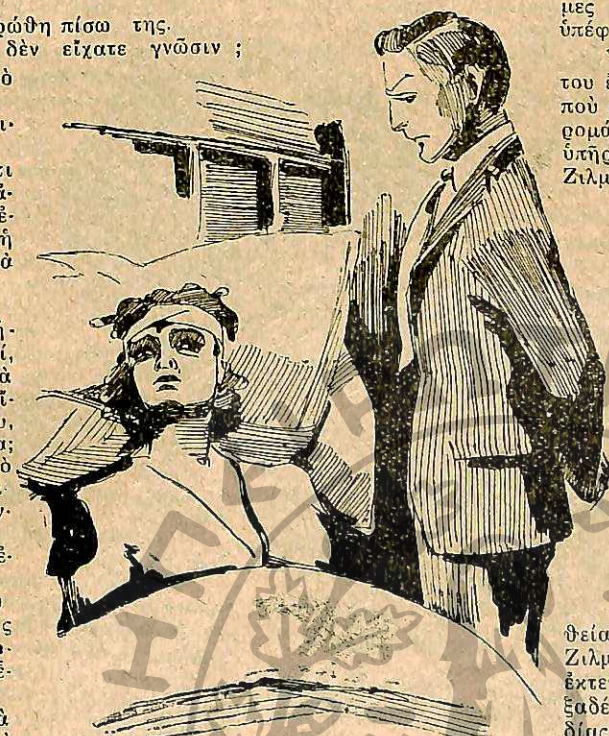
—Σὰς βεβαίω, ἀνεφώνησε ἐρεθισμένος, ὅτι δὲν ἤξερα τίποτα καὶ ὅτι γιὰ πρώτη φορὰ σήμερον ἀκούω νὰ μιλῶν γιὰ τὴν κατὰστασιν τῆς Ζιλμπέρτ.

—Τότε, πραγματικὰ, εἰσθε ἕνας τυχερός, ἀγαπητέ μου, ἀφοῦ μαθαίνετε ἕνα πρᾶγμα ποῦ σὰς στενοχωρεῖ, ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ποῦ παύει νὰ ὑπάρχῃ. Τὰ συγκαρητιρία μου εἰσαπείθει καὶ τυχερὸς ἀλήθεια.

Ἡ ἀνάνησις αὐτὴ ὑπῆρξε τόσο ὀδυνηρὰ, ὥστε τῆς ἐφάνη

ὅτι ξανάκουγε τὴ φωνὴν τοῦ νέου καὶ ἕνας μεγάλος λυγμὸς παιδιοῦ φούσκωσε τὸ στήθος της γιὰ νὰ καταλήξῃ σὲ παράπονον στὰ σφιγμένα χεῖλός της.

Στὸ γειτονικὸν μετὰ τὸ δικὸν της κρεββάτι μὴν μορφήν ἐκινήθη. Ἐπειτα ἕνα χέρι, διὰ μέσου τοῦ κενοῦ ποῦ μεσολαμβάνετο μεταξὺ τῶν δύο κρεβατιῶν, ἀπλώθηκε πρὸς αὐτὴν καὶ τὴν ἄγγιξε στὸν ὦμον. Ἐπειτα μὴν φωνὴ τῆς ψιθύρισε μετὰ συμπάθειαν.

Ἐπάνω ἀπὸ τὸ κρεββάτι τῆς τὴν ἐκύτταζε μετὰ βλέμμα σκληρό.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὴν Σοφίαν, ἡ ὁποία δὲν ἐκατάλαβε τίποτα ἀπὸ τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια, εἶπε.

—Σὰς ἀρῶμαι μετὰ τὸν συγγενὴ σου, ἀγαπητὴ δεσποινίς. Φαίνεται ὅτι ἡ νύφη δὲν ἦταν ἀρκετὰ καλὴ. Ὁ Ροδόλφος παραπονεῖται ὅτι δὲν βοήθη ἀρκετὰ ἀνισταθμίματα στὸ

τά χαρακτηριστικά εκείνος.

Οι βεβαιώσεις της θείας Σοφίας τον έταραξαν περισσότερο από ό,τι εκείνη ήθελε. Η γυναίκα του που την ενόμιζε τόσο ειλικρινή, είχε ψευσθή κατά τέτοιο έλεεινό τρόπο, έσώπησε έτσι εγκληματικά και παντρεύθηκε χωρίς ν' αποκαλύψει το σφάλμα της;

—Α! το έλεεινό πλάσμα νομίζει ότι το χοήμα τὰ έ-πέτρεπε όλα! άνεφώνησε με άη-δία. Έκείνη ήταν πλουσία και έγω φτωχός. Α! Τι καλό θύμα βρήκε να περιπαίξει και να εκ-μεταλλευθώ. Δεν έκρινε καν ότι είχε την υποχρέωση να τηρήσει τα προσήματα. Δεν άξιζαν καν τον κόπο.

Η Σοφία ντὲ Φραγκόν έρ-ρίγησε στην δριμύτητα των έ-κφράσεων. Μὲ πόση άπελπισία μιλούσε ο νέος! Ένοιωσε ξαφνικά την εϋθύνην που είχε και έ-σκέφθη τις συνέπειες που μπο-ρούσε να φέρη ή άδικαιολόγητη κατηγορία της.

Παρατήρησε καλλίτερα τον συνομιλητήν της και είδε στο πρόσωπό του μια τόσο σοβαρή έκφραση, ώστε έσκέφθη να δι-καιολόγησι την Ζιλμπέρτ. Αλλά έφοβήθη την έχθρότητα, που θά προκαλούσε έναντίον της.

—Οχι! Πραγματικά, δεν θά τολμούσε την ήμερα αυτήν ν' ά-ναιρέση τα λόγια της.

Τὸ άγριο ύφος τοῦ Ροδόλφου είχε κάτι τι τὸ τόσο σκυ-θρωπό, ώστε εκείνη ένοιωσε μόνον μία επιθυμία. Νά τον αφήσει και νά ξεφύγη κάθε συζήτηση.

—Θά φύγω, Ροδόλφε. Μόλις θυμήθηκα ότι πρέπει να πάω να ιδώ μία φίλη μου άρρωστη, ή οποία κατοικεί σ' αυτήν έδω την συνοικία.

Ο Ντὲ Φραγκόν δεν την έκράτησε. Η σκέψις του ήταν άλ-λου! Αποφάσεις έγεννώντο μέσα του με μία εκπληκτική ταχύτη-τα και μια νευρική άνυπομονησία τον ώθοῦσε να ενεργήση πολύ γρήγορα, σάν να έπρόκειτο μ' αυτό να άνακουφισθί λίγο.

XXV

—Α! είμαι πολύ εϋτυχισμένη, με τὸ ότι μπόρεσα επί τέ-λους να ιδώ την κυρία. Όλοι στο σπίτι είμεθα άνήσυχτοι με τὸ να μην έχωμε είδησεις σας. Θά μπόρεσω να εῶ σε όλους τώρα ότι ή κυρία είναι καλλίτερα.

—Ορθία, κοντά στο κρεβάτι της πληγωμένης, ή 'Ορτανσία, σκυμμένη πρὸς αυτήν, μιλούσε με μία φανερό προσπάθεια να φαί-νεται εϋθυμη.

Από 12 ήμερών που ή θαλαμηπόλος δεν είχε ιδή την Ζιλ-μπέρτ, την εύρισκε όχρη, άδυνατισμένη, τρομερά μάλιστα άλ-λαγμένη.

Μὲ την καρδιά σφιγμένη ή θαλαμηπόλος άναπολούσε πόσο χαρούμενη ήταν ή νεαρή της κυρία, όταν έφευγε για περίπατο μετὰ τὸ γεῦμα.

Ξανάβλεπε τὸν κ. Ντὲ Φραγκόν να φιλή παρατεταμένα τὸ χέρι της γυναίκας του, ενώ εκείνη είχε ένα πολύ γλυκό μειδία-μα στα χείλη.

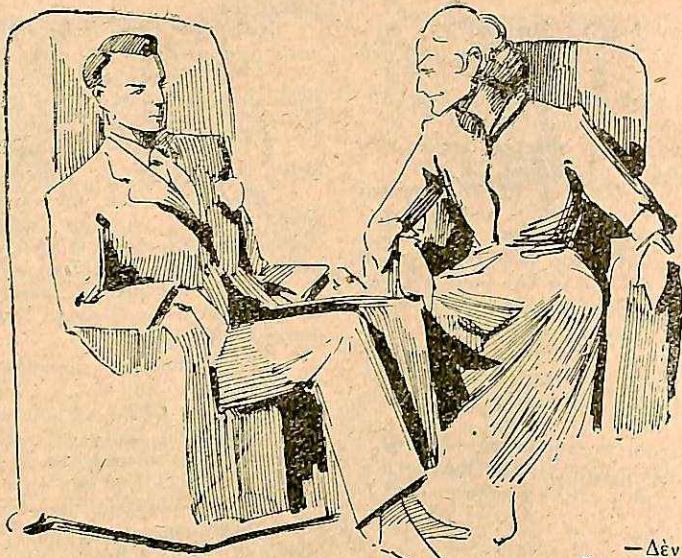
Και νά ξαναβρίσκη πληγωμένη και τόσο όχρη, με τὰ μάτια βαθουλωμένα και τὸ στόμα θλιβερό, εκείνη, την οποίαν εί-χε γνωρίσει γεμάτη ζωή, της φαινότανε σάν μία άπίθανη άδικία της Μοίρας.

Στην παρατήρηση της θαλαμηπόλου, ή τραυματισμένη, ρώτη-σε με υπόκοφη φωνή που φαινότανε να ξανάρχεται από ένα κό-σμο συγχρομένων σκέψεων.

—Γιατί δεν ήρθατε να με ιδήτε στο Νοσοκομείο, 'Ορ-τανσία;

—Στὸ Νοσοκομείο! Έκανε ή θαλαμηπόλος που συνεκινήθη από την άναπόλησιν της δυστυχίας που φάνέρωνε ή λέξις αυτή. Η κυρία ήταν στο Νοσοκομείο;

—Μὲ μετέφεραν εκεί και έμεινα 10 ήμέρες, είπε άπλά ή άρρωστη. Από χθές, μόνον, ο γιατρός Τερνόν με έδέχθη σ' αυ-τήν την κλινική.

Ήσαν κατακίτρινος, τὰ χείλη του έτρεμαν...

—Αλλά δεν τὸ ήξερα, κυρία μου! Δεν μπορούσα να μαντεύ-σω! Στὸ σπίτι δεν ξέραμε τίπο-τα και ο καθένας ρωτούσε πὸ μπορούσε ναβρίσκειται ή κυρία και γιατί δεν μᾶς κρατούσε ήμέρους.

Η Ζιλμπέρτ έκλεισε τὰ μά-τια για μερικά δευτερόλεπτα. Έπειτα τὰ ξανάνοιξε έρωτη-ματικά.

—Δεν καταλαβαίνω, είπε ξαφνικά! Γιατί δεν σᾶς είπαν; Ο κ. Ντὲ Φραγκόν...

Δεν έελεείωσε, αλλά ή 'Ορ-τανσία κατάλαβε την έρώτηση και άπήνησε γρήγορα.

—Ο κ. Ντὲ Φραγκόν δεν ξαναήλθε στο σπίτι από τότε που έτραυματίσθη ή κυρία. Μᾶς πλη-ροφόρησε με λίγα λόγια για τὸ άτύχημα. Αυτό μόνον ξέραμε ά-πό την στιγμή που μᾶς έηλε-φώνησε ο γιατρός Τερνόν.

—Δεν καταλαβαίνω! Δεν καταλαβαίνω! είπε πάλι ή Ζιλμπέρτ.

Και ή φωνή της ήταν κουρασμένη πολύ.

—Ας ιδούμε είπε έπειτα από λίγες στιγ-μές, προσπαθώντας να τακτοποιήση τις σκέψεις που της προκα-λούσε ή παράξενη άγνοια της θαλαμηπόλου της. Έξηγηθήτε κα-θαρά. Λέτε ότι ο κύριος άπουσιάζει και ότι δεν σᾶς είπε τίποτε.

Πέστε τὰ μου όλα. Ήμουν πάρα πολύ κευχημένη από τὰ τραύμα-τά μου. Τὸ κακόμοιρο τὸ κεφάλι μου δεν μπόρε-σε να κρατήσει όλα δσα έλέγοντο τριγύρω μου. Τί συνέβη, σπίτι από τότε που σᾶς άφησα;

—Ω, δεν συνέβησαν μεγάλα πράγματα, άπήνησε ή θαλαμη-πόλος. Η κυρία έφυγε αλλά δεν ξαναγύρισε και τὸ βράδυ τὸ δείπνο έστρώθη μάταια. Έπειτα ο κύριος λίγο δυσχεσεστημένος έδωσε την διαταγήν να σερβίρωμε και έκάθισε στο τραπέζι μοναχός. Κατὰ τὰ μεσάνυχτα άρχισε να πηγαίνει σιὰ άστυνομικά τμήματα όλη την νύκτα.

—Χωρίς να κοιμηθί.

—Μάλιστα, κυρία μου! χωρίς καθόλου ν' άναπαυθί! Ο κύριος ήταν πάρα πολύ άνήσυχος! Έμάντευσε ότι έπρόκειτο περί δυστυχήματος. Μὲ λίγα λόγια την άλλη μέρα κατὰ τὰς 9 ή ώ-ρα έζήτησαν τὸν κ. Ντὲ Φραγκόν στο τηλέφωνο και άμέσως έ-κείνος έπήδησε στο αυτοκίνητο κι' έφυγε σάν τρελλός.

Η Ζιλμπέρτ έσκέφθη ότι ο άνδρας της είχε έξει κατά τὰς 9 1/2 στο Νοσοκομείο. Δεν έσταμάτησε λοιπόν στὸν δρόμο.

Τότε αν άλήθεια ήταν άνήσυχος έως εκείνη την στιγμή, για-τί της έκακομυτούσυνιασε όταν την βρήκε σοβαρά τραυμα-τισμένη;

—Έξακολουθήστε, 'Ορτανσία. Πότε ξαναείδατε τὸν κύριον Ντὲ Φραγκόν;

—Κατὸ τὸ μεσημέρι, κυρία μου, την ώρα του φαγητοῦ. Ο κύριος είχε τὸ ύφος σκυθρωπόν, σιωπηλόν, δυσχεσεστημένον. Έ-κάθισε στο τραπέζι χωρίς να εῖπῃ λέξη και με ένα πρόσωπο σκληρό, έτσι ώστε να φαίνεται άγνώριστος. Ήσαν νευρικός, τα-ραχμένος και φαινότανε εξαγριωμένος. Δεν έφαγε πολύ, άνέβη ά-μέσως στο δωμάτιό του. Τὸν άκούσαμε να περπατᾷ με μεγάλα βήματα πάνω από τὰ κεφάλια μας. Έσπρωχνε τις καρέκλες ά-νοιγε τις πόρτες των ντουλαπιών... Όταν ξανακατέβηκε, κανείς δεν έτόλμησε να τὸν έρωτήσει... Μόνον άργότερα, όταν άντελήφθηκα ότι ο κύριος θά έφευγε χωρίς να μᾶς δόση πληροφορίας για την κυρία, έτόλμησα να τὸν ρωτήσω.

—Έτραυματίσθη πολύ βαρειά στο κεφάλι και στα άκρα, μὸ άπήνησε σύντομα.

—Μήπως ή κυρία θά πεθάνη; έφώναξε κλαίγοντας.

Ο κύριος με κύτταξε με τέτοιο ύρος, σάν να μην είχε άν-τιμετωπίσει ποτέ ένα τέτοιο ένδεχόμενο. Έπειτα, ξαφνικά και σάν να είχα κάνει μία άνόητη έρώτηση, άνεσώχασε τὸς ώμους και έ-φώναξε με ύφος στενωχώρο.

—Θά έζησῃ ή κυρία σας! μή φοβείσθε τίποτε, θά σᾶς ξα-ναέλθῃ. Εἰσθε γελοία να κλαίτε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον...

Η γυναίκα έσταμάτησε μία στιγμή και έπειτα συνεπέρανε.

—Αὐτὰ εἶναι τὰ τελευταία λόγια που μοῦ είπε ο κύριος πρὶν φύγῃ.

(Ακολουθεῖ)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΔΡΑΜΑΤΑ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑΣ

ΜΕ ΜΙΑ ΣΦΑΙΡΑ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ

Ο πρωταγωνιστής της ιστορίας αυτής ζή ακόμη με μία σφαίρα στο στήθος του. Είναι ένας άξιολύπητος άνθρωπος. Όνο-μάζεται Μιχαήλ Ρουζάττωφ κι' ήταν κάποτε ένας από τὸς στρατηγούς τοῦ Τσαρού της Ρωσίας.

***

Ο Μιχαήλ Ρουζάττωφ γνώρισε στο Κίελο, επί τη εϋκαιρία των μεγάλων γυμνασίων τοῦ 1914, την κόμησσα 'Ολγα Κολούλκο, την οποίαν τὸν παρουσίασε ένας συνάδελφός του.

Ήταν μία λεπτή γυναίκα, μορφωμένη και έξυπνη και ο Ρου-ζάττωφ την έρωτεύθηκε τρελλά. Η 'Ολγα άναποκρίθηκε στὸν έρωτά του, αλλά στίς προτάσεις γάμου που της έκανε άπαντούσε ότι, «ιδὸν αγαπούσε πάρα πολύ, ώστε να μην τὸν παντρευθί». Έφθασε τέλος κι' ή ήμερα της έκρήξιας τοῦ παγκοσμίου πο-λέμου.

Στίς 31 'Ιουλίου διετάχθη γενική επιστράτευσις στη Ρωσία. Η τερσσία μηχανή έτοιμάσθηκε και έτέθη εἰς λειτουργίαν. Ένας από τὸς άρχηγούς της μηχανής αυτής τοῦ θανάτου ήταν κι' ο στρατηγός Ρουζάττωφ.

Όταν έξερράγη ο πόλεμος, ή κόμησσα Κολούλκο βρισκόταν στο Λεμπέργκ κι' άμέσως έτρεξε κοντά στὸν αγαπημένο της. Από την ήμερα εκείνη ή άγάπη τους έξηκολούθησε μέσα στο πλαίσιο τοῦ πολέμου, διασκορπόμενη άλλοτε μία έβδομάδα κι' άλλοτε πε-ρισσότερο, από άναγκαστικό χωρισμό.

Ο Ρουζάττωφ ήταν ένας μορφωμένος και γενναίος άξιωματικός και πολύ σύντομα τὸ δνο-μά του άνεγράφετο μετὰ των έπιλέκτων τοῦ στρατεύματος. Οι στρατιωτές του τὸν έφώναζαν: «Ο μικρός πατέρας της Νίκης». Από τὰ χαρα-κώματα, ο Ρουζάττωφ έγραφε άτέλειωτα έρω-τικά γράμματα στην αγαπημένη του και της διηγείτο τὰ σχέδιά του και διάφορα γεγονότα της ζωής των χαρακωμάτων.

Κι' ήρθε ή περίοδος εκείνη τοῦ πολέμου που υπήρξε καταστρεπτική για τὴ Ρωσία. Η πόλις Λεμπέργκ κατελήφθη από τὸς Γερμανούς. Η κόμησσα δεν πρόλαβε να φύγῃ και έμεινε στην κατακτηθείσα πόλη, την οποίαν άργότερα, άνεκατέλαβον οι Ρώσοι.

Την νύκτα της άνοκαταλήψεως, ή κόμησσα Κολούλκο, στην άγκαλιά τοῦ αγαπημένου της τοῦ περιέγραφε τις κινήσεις που έκαναν τὰ γεωμα-νικά στρατεύματα κατὰ την διάρκεια της έπι-θέσεως.

—Ο μικρός μου μουσικός πράκτωρ! έλεγε εϋχαριστημένος ο στρατηγός.

***

Μετὰ την επανάκτηση της Λεμπέργκ ο στρατηγός Ρουζάττωφ έπεφορτίσθη να οργανώσει ένα τεράστιο σχέδιο επιθέσεως τὸ όποιον είχε άρχισει να μελετᾷ από την έναρξη των έχθρασπρα-ξιών.

Η κεντρική μεραρχία,ως φάλαξ επιθέσεως, θά έτίθετο υπό τὰς διαταγὰς τοῦ άδελφοῦ τοῦ στρατηγοῦ. Γεμάτος από τόλην κι' έλπίδες, ο Ρουζάττωφ μιλούσε διαρκώς για τὸ σχέδιό του αυτό στην 'Ολγα, έως οὔτω έφθασε τέλος κι' ή ήμερα, που ώρίσθη για την έκτέλεση τοῦ σχεδίου.

Μέσα στη γκρίζα χαρραγή, χιλιάδες χιλιάδων στρατιώται της Ρωσίας ώρμησαν κατὰ τοῦ όχυροῦ. Αλλά μετὰ μίαν ώρα λυσσα-λέας μάχης, ή κεντρική μεραρχία άρχισε να κάμπτεται και τέλος κατεστράφη σχεδόν από τὰ πυρὸ τοῦ έχθρικοῦ πυροβολικοῦ. Ο άδελφός τοῦ Ρουζάττωφ σκοτώθηκε. Η κυκλώτικὴ κίνησις άπέ-τυχε. Οι Γερμανοί άντεπετέθησαν λυσσώδως και άπώθησαν τὰ ρωσικά στρατεύματα εἰς την Λεμπέργκ.

Ο Ρουζάττωφ άντίταξε ήρωική αντίσταση κατὰ της χει-μαρρώδους γερμανικής προελάσεως, αλλά μάταια. Ήταν πιά άπελ-πισμένος. Κάποιος θά είχε προδόσει τὰ σχέδιά του.

Πράγματι, κατὰ τὸ βράδυ, ένας άξιωματικός τοῦ έπιτελείου έφθασε στο Στρατηγείο που έστεγάζετο σ' έναν μικρὸ κύργο, στο δρόμο της Λεμπέργκ—Κρακοβίας.

—Έσχωτάτε, είπε ο άξιωματικός. Η μουσική άστυνομία

συνέλαβε μία κατάσκοπο, μία γυναίκα.

Η φωνή τοῦ άξιωματικοῦ ήταν πολὺ παράξενη.

—Α, ναί; Διηγηθήτε μου, είπε ο Ρουζάττωφ ήρεμα.

—Παρακολουθήσαμε τὸν Βιλάνοβιτς, γνωστὸν κατάσκοπο Γερ-μανὸ κι' έτσι φθάσαμε ως τὸ πρόσωπο που τοῦ έφερνε τις είδή-σεις. Ένας είδικὸς άνεκάλυψε έναν μυστηριώδη μυστικὸ κώδικα επάνω σε μία πλεκτή φανέλλα. Φθάσαμε ως τὴ γυναίκα—κατά-σκοπο και τὴ συλλάβαμε άκριβῶς τὴ στιγμή που προσπαθοῦσε να έξηγησῃ τὸ φανελλένιο ύφασμα.

Οι δυὸ άνδρες άλληλοκιντήχθηκαν. Ο καθένας τους γνώριζε ποιά ήταν ή γυναίκα—κατάσκοπος. Ο Ρουζάττωφ έβρεξε τὰ στε-γνά χείλη του με λίγο νερό.

—Οδηγήστε έδῶ αὐτὴ τὴ γυναίκα, είπε με φοβερὴ φωνή, γεμάτη μίσος.

***

Οι δυὸ έρσταις κυττάχθηκαν στα μάτια. Στις γυναίκας ζω-γραφίζόταν ή άγωνία και ή έλπίδα, αλλά στα μάτια τοῦ στρατη-γοῦ ή άπογοήτευσις.

Ο Μιχαήλ Ρουζάττωφ ήξερε καλά ότι προδόθηκε. Μὲ ένα νεῦμα άπεμάχρυνε τὸς στρατιώτες.

Η 'Ολγα τὸν πλησίασε και με ίκετευτικὸ βλέμμα τὸν κύτ-ταξε χωρίς να μιλά. Ύστερα δοκίμασε να προφέρει σπαρτακτικά λόγια. Δεν την έμειλε—θρηνοῦσε—άν την κατεδίκαζαν και την έσκότωναν. Έφθανε μόνον να μην την παραδε-χόταν ως κατάσκοπο κι' αὐτός.

—Δεν έγνώρισα ποτέ τὸν Βιλάνοβιτς. Τὸ κομ-μάτι της φανέλλας που κρατοῦσα στα χέρια μου τὸ βρήκα μέσα στο διαμέρισμά μου. Τὸ έξήταξα από περιέργεια... τίποτε περισσότερο. Σὺ τ'όρκι-ζομαι, άγάπη μου!...

Αλλά ο Ρουζάττωφ δεν άμφέβαλλε. Όλο του τὸ έρωτικὸ πάθος είχε μεταβληθί σε φοβε-ρὸ πόνο. Μία σκέψις γέμισε τὸν νοῦ του. Αν έδινε στην 'Ολγα την έλευθερία να δράσῃ θά μπορού-σε άσφαλῶς να την σύρῃ σε παγίδα. Προσποίη-θηκε τὸν άναποφάσιστο.

Η 'Ολγα έδιπλασίασε τις προσπάθειές της κι' ο στρατηγός έδειξε σιὸ τέλος ότι νικήθηκε.

—Συγχώρησέ με, 'Ολγα της είπε άγκαλιάζον-τάς της, που άμφέβαλλα για σένα.

Έκείνη τὴ νύκτα ο Ρουζάττωφ την πέρασε μιλώντας με τὸν άρχηγὸ της μουσικής άστυνο-

μίας και σε λίγες μέρες ο Βιλάνοβιτς έδραπέτευε από τις φυλακές. Ο Ρουζάττωφ, την άλλη μέρα, άνήγγελε στην έρωμένη του ότι έτοιμάσε ένα νέο σχέδιο επιθέσεως.

Μὰ δεν θά σοῦ τὸ πῶ, όμως προόθεσε δείχνοντάς της ένα χαρτί. Η 'Ολγα έτοιμάζε τὸ τοῦ. Ο Ρουζάττωφ ήπτε ένα φλυτζάνι κι' ύστερα από λίγες στιγμές έφευγε σε ληθαργικὸ ύπνο.

Η κόμησσα 'Ολγα τότε, με επιδειξιότητα πορτοφολά, πήρε τὸ σχέδιο από την τσέπη τοῦ Ρουζάττωφ και με μεγάλη εϋχέρεια τὸ άντέγραψε. Πέντε μέρες άργότερα ο Βιλάνοβιτς παρέδιδε τὸ σχέδιο στο Γερμανικὸ έπιτελείο. Η επίθεσις έγινε, αλλά ή 'Ολγα δεν ήξερε τὸ αποτέλεσμα. Τέλος ο Ρουζάττωφ έπέστρεψε συνω-δεύόμενος από τὸν Δάχ, ένα γίγαντα στρατιώτη του. Πρὶν μπῇ στο σπίτι ο Ρουζάττωφ είπε στὸν συνοδό του:

—Κατάλαβε Δάχ; Μὲ τὸ κασχόλ σου... χωρίς να άκουστῇ ή παραμικρὴ φωνή.

—Σήκω επάνω! είπε ο Ρουζάττωφ με σκληρὴ φωνή στην κό-μησσα. Τὸ σχέδιο που άντέγραψες τόσο πιστά, ήταν ψεύτικο. Οι Γερμανοί έχασαν την μάχη... Ο Βιλάνοβιτς σκοτώθηκε.

Η 'Ολγα χλώμιασε, άνοιξε ένα συρτάρι, φούχτωσε ένα περι-στροφό και πυροβόλησε έναντίον τοῦ Ρουζάττωφ, ο όποιος κυλί-στηκε στο πάτωμα άίμαφυγτος. Κατόπιν έτρεξε να φύγῃ, αλλά βγαίνοντας στὸν διάδρομο αἰσθάνθηκε να περιτυλίγεται στο λαϊμό της ένα κασχόλ. Άργότερα ο Δάχ μετέφερε τὸ πτώμα της μετὰ στο δωμάτιο όπου βρήκε τὸν στρατηγὸ που πληγωμένο. Η σφαίρα είχε σφηνωθί τόσο κοντά στην καρδιά, ώστε κανείς χειρουργὸς δεν θέλησε να επέμβῃ. Η ζωὴ όμως νίκησε τὸν θάνατο και τώρα ο Ρουζάττωφ ζή με τὴ σφαίρα της 'Ολγας σιμά στην καρδιά του.

M. MAKKENNA

-Είναι εκεί 98063;
—Κάνετε λάθος.

Η Κυρία Άλτον κρέμασε το ακουστικό έννευρισμένη. Το τηλέφωνο κτύπη-

πνε παλί.

—Είναι εκεί 98063;

—Μάλιστα, κύριε, απήντησε η Μαίρη Άλτον, προσπαθώντας να μιμη-
θῇ τῇ φωνῇ τῆς Χίλντας, τῆς υπηρεστίας τῆς.

—Έδω ο κύριος Μπώγκλαντ. Μοῦ δίνετε σὰς παρακαλῶ τὴν

κυρία Άλτον;

—Λεῖπει κύριε.

—Μὴ γίνεσαι κουτή.

—Πῶς εἶπατε;

—Μαίρη, σήκω ἀπὸ τὸ κρεβάτι.

—Πῶς κατὰλαβες πῶς εἰμαι, ἐγώ; Μὲ τηλεόραση;

—Άφῃσε τὰ νεύρα. Ντύσου ἀμέσως κι ἔλα γρήγο-

ρα σὸ γρᾶφεῖο μου.

—Μὰ τί συμβαίνει!

—Δὲν θὰ σοῦ πῶ λέξη προτοῦ ἔλθης σὸ

γρᾶφεῖο μου.

Μετὰ μισὴ ὥρα, ἡ Μαίρη Άλτον,

καλοντυμένη, πουδραρισμένη, παφουρα-

ρισμένη ἔμπαινε σὸ γρᾶφεῖο τοῦ

κ. Μπώγκλαντ, τοῦ δικηγόρου τῆς

οἰκογενείας τῆς.

—Μαίρη, εἶπε ὁ Άρ-

θου Μπώγκλαντ μόλις τὴν

εἶδε, θυμᾶσαι τὸν θεῖο σου

Οὐίλφρεντ ποῦ πέθανε στὴν

Πενσυλβανία...

—Θυμᾶμαι λεε; Πῶς δὲν θυ-

μᾶμαι! Εἶχα πιστέψει ὅτι κάτι θὰ

κληρονομοῦσα μετὰ τὸ θάνατό του.

Καὶ ὕστερα, ἔμαθα ὅτι μοῦ ἄφηνε ἓνα μεγάλο χω-

ράφι ποῦ δὲν ἀξίζει πεντάρα...

—Ξεχνᾷς ὅμως κάτι, Μαίρη. Ὁ θεῖός σου, στὴ

διαθήκη του, ἔγραψε ὅτι «μιά μέρα κάτι θὰ βρῆτε

μέσα σὸ χωράρι μου».

—Ἐ, λοιπόν; ρώτησε ἡ Μαίρη.

—Λοιπόν, εἶπε ὁ δικηγόρος μὲ ἐπίσημο ὕφος, σοῦ

ἀναγγέλλω ὅτι τὸ χωράφι αὐτὸ περιέχει πετρελαιο-

φόρους πηγὰς καὶ σοῦ προσφέρουν σήμερα γι' αὐτὸ

10000 λίρες.

—Γιὰ ξαναπέστο!

—Στὸ ξαναλέω, καὶ σοῦ λέω καὶ τὴν σκέψη μου.

Μόλις ὁ ἄνδρας σου μάθη γιὰ τὶς 10000 λίρες, θὰ

ξαναγυρίσει ἀμέσως σὸ σπίτι.

—Μπορεῖ νὰ στριφογυρίξῃ ἔξω ἀπ' αὐτὸ μῆνες

ὀλόκληρους, ἀλλὰ μέσα δὲν πρόκειται νὰ ξαναμῆ.

—Τὰ ξέρω αἰτά. Τὸ ἴδιο ἔλεγες ὅταν ὁ Κάρ-

τνεῦ θὰ εἶχε φτιάξει μὲ τὴν κυρία Γ'κούντ καὶ ὅμως

ὕστερα...

—Ὡ! Γιὰ κείνη τὴν ὑπόθεση... Μὰ ξέρεις ὅτι

δὲν τὴν ἀγαποῦσε ἐκείνη τὴν γυναῖκα...

—Ναί. Ἐπίσης ἔλεγες πῶς θὰ χωρίσης καὶ ὅταν...

—Ὅψ! Πάψε. Σοῦ εἶπα ὅτι αὐτὴ τὴ φορὰ εἶ-

ναι ὀριστικῶς...

—Κουταράδες, ἐπέμεινε ὁ δικηγόρος. Ὅπως τό-

σες καὶ τόσες γυναῖκες, εἶσαι καὶ σὺ, παιδακι μου,

εἶσαι σὰν γοτίτσα μέσα στὰ χέρια τοῦ Κάρτνεῦ, ἡ-

σουν πάντοτε καὶ θὰ εἶσαι. Μόλις μάθῃ τὴν εὐνοία

τῆς τύχης σου, θὰ ἔλθῃ, θὰ σὲ καλοπιάσῃ, θὰ σὲ

χαϊδέψῃ, θὰ σοῦ δόσῃ ὑποσχέσεις καὶ... προτοῦ τὸ

πάρῃ σὰν χαμπάρι, θὰ τὰ ἔχετε ξαναφτιάξει.

—Θεὲ μου πόσο ἀνυπόφοροι εἶσθε υεῖς οἱ δικηγό-

ροι! Φώναξε ἡ Μαίρη, καθὼς σηκωνόταν γιὰ νὰ

φύγῃ.

Μέσα σὸ ταξὶ τὸ μυαλό τῆς δούλευε ἐντατικά.

Ἐπρεπε νὰ μάθῃ ὁ Κάρτνεῦ τὴν ὑπόθεση τῶν

10000 λιρῶν. Ἀσφαλῶς θὰ ξαναρχόταν σὸ σπίτι,

θὰ τῆς ἔκανε προτάσεις νὰ προσπαθῇσιν νὰ ξαναρ-

χίσουν τὴν ζωὴ τους καὶ τὰ λοιπὰ καί, τότε, αὐτὴ

θὰ τοῦ ἔλεγε ψυχρότατα.

—Ὡστε εἶσαι, οἱ 10.000 λίρες ἀξίζουν τὸν κόπο!

Ἐ, ὅχι λοιπόν, φίλε μου. Μ' αὐτὲς θὰ ἐπιτύχω μιὰ

ὥρα γρηγορώτερα τὸ διαζύγιό μου!

Μόλις ἔφθασε σὸ σπίτι, σκέφθηκε ἀμέσως τὸν

πλόγιο τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον θὰ πληροφοροῦσε τὸν

Κάρτνεῦ γιὰ τὶς 10.000 λίρες.

Ἐκπαισε καὶ ἔγραψε μιὰ ἐπιστολή.

«Άγαπητὲ Κύριε Τσαρλσουόρθ,

Λυποῦμαι ποῦ καθυστέρησα ἐπὶ τόσο

καιρὸ τὴν πληρωμὴ τοῦ λογαριασμοῦ

μου. Καταλαβαίνω ὅτι ἡ ἐξαιρε-

τικὴ ὑπομονὴ σας ἀξίζει μερικὲς

ἐξηγήσεις Κάποιο κτήμα μου στὴν

Ἀμερικὴ ἐξιτιμήθη 10.000 λίρες.

Μόλις πάρω τὸ πρῶτο ἔμβρασμα,

θὰ φροντίσω γιὰ τὴν τακτοποίη-

ση τοῦ λογαριασμοῦ μου. Σὰς παρακα-

λῶ μὴν πῆτε τίποτε σὲ κανένα γιὰ τὸ

ζήτημα αὐτό, (εἰδικῶς τὸν ἄνδρα μου).

Μὲ μεγάλη ἐκτίμηση

Μαίρη Άλτον».

Περίμενε. Πέρασαν δυὸ μέρες. Ὑστερα, γυ-

ρίζοντας ἓνα βράδυ σὸ σπίτι τῆς, ἄκουσε τὴν ὑπηρε-

τρία τῆς νὰ τῆς λέγῃ μὲ μυστηριώδες ὕφος.

—Εἶναι μέσα!

Πράγματι, ὁ Κάρτνεῦ, φρεσκοξυρισμένος, καλοντυμένος

καὶ χαμογελαστός τὴν περίμενε σὸ σαλόνι. Σηκώθηκε μό-

λις τὴν εἶδε.

—Θεὲ μου, τί ὥραία ποῦ εἶσαι σήμερα! Τὸ καπελλάκι σου εἶ-

ναι θαυμάσιο.

—Ἄναψε τὸ τσιγάρο του.

—Διάβολε, εἶπε ἡ Μαίρη. Βλέπω ὅτι ὁ ἀναπτήρας σου λειτουργεῖ

ἀκόμη.

—Ὅλα τὰ δῶρα σου τὰ ἔχω καὶ ὁμολογῶ ὅτι τὰ διάλεγε καλὰς. Ἀπὸ

ποῦ ἔρχεσαι; Σκοπεύεις νὰ ξαναβῆς;

—Ναί, οἱ Σάνλιφς μ' ἔχουν καλεσμένη σὸ τραπέζι. Ἀλλὰ δὲν μὲ πειράζει

ἀν' ἀργήσω λιγάκι.

—Δὲν μὲ ρωτᾷς γιατί ἦρθα;

—Θὰ μοῦ τὸ πῆς ὅταν θελήσῃς.

—Ἐ, νὰ λοιπόν, Μαίρη, βρῆκα δουλειὰ στὴν Ἑταιρία Φέρνς Σάιντ. Κα-

λὸς μισθός, 50 λίρες τὸν μῆνα.

—Ὡ! μπράβο! Ἐπὶ τέλους τὰ κατάφερες.

—Καὶ σήμερα, ἦρθα νὰ σοῦ κάνω μιὰ ἢ δύο ἐρωτήσεις. Πρῶτον

ὅτι ὁ τρόπος τῆς ζωῆς μας εἶναι καλός;

—Δὲν θὰ μπορούσα νὰ τὸ ὀρκισθῶ, απήντησε ἡ Μαίρη ἀνατριχιάζοντας

ὅπως ἀνατριχιάζῃ ἓνας φαντάσμος στὴν ἐνσέση τῆς μάχης.

—Καὶ ἐγὼ εἰμαι τῆς ἴδιας γνώμης. Εἶσαι νέα καὶ ἐξαιρετικὰ χαριτωμένη ὅ-

πως πάντα. Μὴ χαμογελάς. Στὸ κάτω κάτω, τὸ ξέρεις αὐτὸ καλλιτερεῖς ἀπὸ μένα.

—Πάλι ἄρχισες; φώναξε ἡ Μαίρη ἀγανακτισμένη.

—Καλὰ. Ἀς ἀφήσωμε αὐτὸ τὸ θέμα. Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ χωρισμοῦ ἔ-

κρινα ὅτι πρέπει νὰ πάρωμε διαζύγιο νὰ τελειώσωμε.

—Καὶ ποῖς θὰ πληρώσῃ γιὰ τὴν Μαίρη. Γιὰ νὰ κερδίσῃ καιρὸ ρώτησε.

—Ἡ Ἑταιρία Φέρνς Σάιντ, ἐμμέσως. Δηλαδή ἐγώ.

Ἡ τακτικὴ αὐτὴ τοῦ Κάρτνεῦ ἦταν πῶς ἐπιδέξια ἀπὸ ὅσο μπορούσε νὰ τὴν

περιμένῃ ἡ Μαίρη. Εἶχε φαντασθῇ μιὰ ἄμεση ἐπίθεση. Ἀντὶ αὐτῆς ἔβλεπε

τὸν ἄνδρα τῆς νὰ ἀκολουθεῖ μιὰ ἄμεση ἐπίθεση. Ἀντὶ αὐτῆς ἔβλεπε

Περίμενε βέβαια νὰ δῇ ποῖα θὰ ἦταν ἡ στάσις τῆς στὴν πρόταση τοῦ δια-

ζυγίου. Περίμενε ἴσως, ὅπως τῆς εἶπε καὶ ὁ δικηγόρος, νὰ τὴν ὀδῇ σὰν γατίτσα.

—Ὅχι, σοῦ δίνω τὸ λόγο μου. Ἀλλὰ καὶ ἂν ὑπῆρχε καμμιά ἄλλη, τὸ ἴδιο

θὰ ἦταν. Τώρα τρέξῃ νὰ ντυθῇ, καὶ ἐν τῷ μεταξύ θὰ ἔλθῃ καὶ νὰ σκεφθῇς.

Πηγαίνοντας στοὺς Σάνλιφς, θὰ ποῦμε δυὸ τρεῖς τελικὰς κουβέντες.

Ἡ πρότασις αὐτὴ εὐχαρίστησε τὴν Μαίρη. Ὅα εἶχε εἶσαι καιρὸ νὰ σκεφθῇ

ὠρίμως. Βγαίνοντας ὅμως ἀπὸ τὸ δωμάτιο, τοῦ εἶπε:

—Μιλᾷς γιὰ τὸ διαζύγιο σὰν νὰ μιλοῦσες γιὰ τὸ ἀπλούστερο πρᾶγμα τοῦ

κόσμου!

—Καὶ εἶσαι εἶναι πράγματι! φώναξε ὁ Κάρτνεῦ χαμογελώντας. Τὰ ζεύγη

λένε ὀριστικῶς «ἀντίο» καὶ τελειώνει ἡ φασαρία,

ἡ Μαίρη ἀπομακρύνθηκε. Κάνοντας τὸ μάντιο τῆς, σκεπτόταν πῶς νὰ ἀν-

στήτῃ τὰ πρῶτα βήματα τῆς συμπεριλώσεως. Ἀλλὰ ἐκείνη θὰ τὸν ἀνάγκαζε νὰ κἀνῃ

τὰ κἀνῃ αὐτὸς καὶ ὕστερα θὰ τὸν πρόσβαλε καὶ θὰ τοῦ ἔδειχνε τὴν παλιναν-

σε ἀπέναντί του καὶ τὰ χειρότερα ἀκόμη ὅπλα. Γι' αὐτὸ, ἔστειλε τὴν Χίλντα

ἐξω μὲ μιὰ οἰαδήποτε πρόφασιν καὶ μόλις τελείωσε τὸ μάντιο τῆς τὸν κάλεσε

—Κάρτνεῦ, ἔλα ἐδῶ! σὲ θέλω!

—Ποτέ! φώναξε ἐκείνος γελώντας καὶ τρέχοντας μολαταῦτα σὸ μάντιο.

Μόλις ὅμως μπῆκε μέσα, στάθηκε ξαφνικὰ, σαστισμένος. Ἡ Μαίρη, ὠραία

ὅσο ποτέ, ἦταν μίγνυμνη.

—Ἡ Χίλντα βγήκε ἔξω, τοῦ εἶπε. Βοήθησέ με νὰ κάνω τὴν τουαλέττα μου.

Ἀλλὰ προηγουμένως, ἀπάντησέ μου, σοβαρὰ. Τί σ' ἔκανε νὰ ἀποφασίσῃς εἶσαι

ξαφνικῶς τὸ διαζύγιο;

Ὁ Κάρτνεῦ τὴν κύτταξε. Ἀλλοτε, βλέποντας εἶσαι ἐκτεθειμένο τὸ ὠραῖο

σῶμά τῆς, δὲν μπορούσες νὰ κρύψῃς τὴν συγκίνηση καὶ τὸν θαυμασμό του. Τῶ-

ρα ὅμως στεκόταν ἀπαθὴς, φαινομενικῶς τουλάχιστον.

—Τίποτε τὸ ἐξαιρετικὸ, κατάλαβα ὅτι ἔπρεπε πῶς νὰ χωρίσωμε ὅπως

δὴποτε.

—Ὡστε ἤθελε νὰ μπλοφάρῃ μέχρι τέλους. Ἐχει καλῶς!

—Ἀν αὐτὰ εἶναι ὅλα ὅσα ἔχεις νὰ μοῦ πῆς, οἱ συζητήσεις περιτεύουν, ἀ-

πήντησε ἀπότομα ἡ Μαίρη. Δὲν σὲ κρατῶ. Βοήθησέ με μόνο νὰ φορέσω τὸ

φουστάνι μου.

Ὁ Κάρτνεῦ τὴν βοήθησε πράγματι, καὶ ἡ Μαίρη εἶδε ὅτι, τὸ ὑποχρεωτικὸ

ἐκεῖνο ἀγκάλιασμα δὲν ἔφερε κανένα ἀποτέλεσμα. Ὡστε δὲν μπλόφαρε λοιπόν;

Ἦθελε πραγματικὰ τὸ διαζύγιο;

—Μπορεῖς νὰ πηγαίνῃς, τοῦ εἶπε. Τηλεφώνησε μόνο, ἂν θέλῃς, νὰ ἐρθῇ

κανένα ταξί.

Βγήκε γιὰ νὰ τηλεφωνήσῃ καὶ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ Μαίρη κατάλαβε

ξαφνικὰ τί εἶχε συμβῇ. Ὁ τρισηλίδιος Τσαρλσουόρθ δὲν εἶχε πῆ τίποτε στὸν

Κάρτνεῦ γιὰ τὶς 10.000 λίρες! Ὁ ἄνδρας τῆς εἶχε ἔλθει τυχαῖα. Δὲν μπλόφα-

ρε. Ἦταν ὀλοφάνερο.

—Γεῖά σου, εἶπε ὁ Κάρτνεῦ ξαναγυρίζοντας. Καλὴ τύχη.

—Περίμενε! φώναξε ἡ Μαίρη καὶ ἀνατρίχιασε ἐπειδὴ ἡ φωνὴ τῆς δὲν ἦ-

ταν σταθερὴ. Θυμᾶσαι τὸν θεῖο Οὐίλφρεντ;

—Ναί, απήντησε ὁ Κάρτνεῦ σοβαρὸς ξαφνικὰ. Ξέρω... Τὸ ἄχρηστο χωράφι

ποῦ σοῦ ἐκληροδότησε, ἔχει πετρελαιοφόρους πηγές, γιὰ τίς ἐποῖες σοῦ προ-

σφέρουν δέκα χιλιάδες λίρες. Περιμένα νὰ μοῦ τὸ πῆς. Αὐτὸς ἦταν, ἄλλωστε,

ὁ λόγος ποῦ ἦρθα. Ἐγὼ ὅσον θὰ περιμένεις, γιὰ νὰ ζήσης, τὸ μηδαμινὸ ἐπίδο-

μα, ποῦ θὰ σοῦ ἔδινά ἐγώ, δὲν τολμοῦσα νὰ σκεφθῶ σοβαρὰ τὸ διαζύγιο. Τῶ-

ρα ὅμως ποῦ ξέρω ὅτι δὲν θὰ δυστυχίσῃς, καταλαβαίνω ὅτι εἶναι καιρὸς νὰ

πάρω τὴν ἀπόφασή μου.

Ξαφνικὰ ἀκούσθηκε τὸ κουνδοῦνι τῆς ἐξόδου.

—Ἄ! ὥστε εἶσαι! φώναξε ἡ Μαίρη. Τώρα ποῦ ἐγινε τὸ θαῦμα, στρίβεις

καὶ ἡσχάριζεις. Φύγε, φύγε γρήγορα. Μὲ ξεφορτώγεσαι, γιὰ νὰ ζήσης ποῖος

ξέρεῖ μὲ ποῖαν ἄλλη. Ἐ, λοιπόν! Δὲν θὰ

σοῦ δώσω τὸ διαζύγιο! Κάνε ὅ,τι θέλεις. Δὲν

θὰ γίνω παίγνιδι σου! Εἶσαι ἓνας

ψεύτης καὶ ἓνας ὑποκριτὴς! Σὲ

μισῶ! Θὰ σὲ μισῶ πάντα! Φύγε.

Τὸν ἔβγαλε, σπρώχνοντάς τον

ἔξω, ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ τὴν

κλείδωσε.

Τὸ κουνδοῦνι τῆς ἐξόδου εἶ-

ξακολουθοῦσε νὰ κτυπᾷ ἐπίμονα.

Ἀκουσε τὸν Κάρτνεῦ νὰ ἀνοίγῃ

τὴν ἐξόδου καὶ νὰ τὴν κλείνῃ

ὕστερα ἀπὸ λίγο. Ἀσφαλῶς θὰ ἦ-

ταν ὁ σωφφὲρ τοῦ ταξί καὶ ὁ Κάρ-

τνεῦ θὰ τοῦ εἶπε ὅτι δὲν τὸν ἤθε-

λαν πιά.

Ὡστε ὁ Κάρτνεῦ τὰ ἤξερε ὅλα

Πόσο λίγο τὸν γνώριζε

λοιπὸν αὐτὴ. Σὰν ἔξνος

τῆς μιλοῦσε τόση ὥρα.

Ἦταν δυστυχισμένη.

Ἀλλὰ μ

ΚΑΠΟΙΟ ΣΗΜΑΔΙ ΣΤ' ΑΥΤΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΤΖΕΪΜΣ ΝΤΟΝΚΑΝ

Η Ήβελυν Ρότζερς με είχε καλέσει επείγοντως στο σπίτι της. Όταν μπήκα μέσα στο σαλόνι, ένας μεσήλικς κύριος ήταν καθισμένος αναπαυτικά σε μία πολυθρόνα και κάπνιζε. Η Ήβελυν Ρότζερς έσπευσε να κάνει αμέσως τις συστάσεις.

—Ο γιατρός μου και φίλος μου δόκτωρ Γκούρσκυ. Δόκτωρ, απ' εδώ ο αστυνομικός Τζέιμς Ντόνκαν για τον οποίον σας έλεγα προχθόνια.

Ο δόκτωρ Γκούρσκυ μουμύρισε ένα «χαίρω πολύ» χωρίς να σηκωθεί κι' εγώ έσπευσα αμέσως να του γυρίσω τις πλάτες. Εξώ βέβαια, ότι το επάγγελμά μου δεν με κάνει καθόλου συμπαθή, αλλά νομίζω ότι είχα το δικαίωμα να περιμένω μία τυπική έστω ευγένεια εκ μέρους του δόκτορος Γκούρσκυ. Τον αγνόησα λοιπόν, έντελώς και μίλησα προς την κυρία Ρότζερς.

—Σας ακούω μαντάμ, είπα.

Είναι για το παιδί μου, μου απήντησε. Ξέρετε την υπόθεση. Ναι. Την ήξερα. Ο άνδρας της ο πολυεκατομμυριούχος Βαλεντίν Ρότζερς, είχε αφήσει πεθαίνοντας προ τεσσάρων ετών, όλη του την περιουσία στο παιδάκι του, ένα αγοράκι δύο ετών. Στην γυναίκα του είχε αφήσει ένα εισόδημα εκατό χιλιάδων δολαρίων το χρόνο, για την συντήρηση του μικρού.

Δυστυχώς, η νεορή χήρα δεν έζησε όπως έπρεπε να ζήσει. Άρχισε να προκαλή θόρυβο γύρω από το όνομά της και να έχει φίλους, (κι' αυτός ο άγενέστατος δόκτωρ Γκούρσκυ ήταν ασφαλώς φίλος της) ώσπου ο άνδρας της αδελφής της, ο Τζώρτζ Σλόρμπυ, έπωφελήθη της ελαφράς διαγωγής της για να καταφύγει στα δικαστήρια και να την χαρακτηρίσει ως ανάξια μητέρα. Και έτσι, ένα χρόνο μόλις μετά τον θάνατο του άνδρός της, το δικαστήριο της έπαιρνε το παιδί της και το παρέδιδε προς ανατροφήν στον θείο του. Μαζί με το παιδί δέ—αλλοίμονον!—και τα εκατό χιλιάδικα τον χρόνο που ώριζε ή διαθήκη για την συντήρησή του, μετακοπίσθηκαν από τα χέρια της Ήβελυν Ρότζερς στα χέρια του... αφίλοκερδούς γαμπρού της.

—Δοιπόν, κύριε Ντόνκαν, θέλω να πάρω πίσω το παιδί μου! είπε η νέα γυναίκα και θέλω να με βοηθήσετε.

—Μπάρ! νωρίς ξυπνήσατε βλέπω Μαντάμ! Όταν ο Σλόρμπυ σας πήρε το παιδί σας, έκρινε καλώς να φύγετε επί δύο χρόνια από την Αμερική και να γυρνάτε στις πρωτεύουσες της Ευρώπης. Τώρα που επιστρέψατε εδώ και τρεις μήνες, φαντάζομαι ότι ούτε θα ζητήσατε να το δήτε ε ;

—Μά δεν με αφήνει να το δώ, κύριε! φώναξε η Ήβελυν. Μου βρίσκει διαρκώς προφάσεις. Όταν πηγαίνω προσποιείται ότι λείπει ο ίδιος και οι υπηρέται του δεν μου επιτρέπουν να μω μέσα στο σπίτι. Έξ' άλλων—κακομεταχειρίζεται το παιδί—ο δόκτωρ απ' εδώ μπορεί να σας το πιστοποιήσει. Γι' αυτό άκριβώς σας φώναξα, κύριε. Θέλω να εξακριβώσετε ότι το παιδί μου υποφέρει, γι' αυτό να μπορέσω να επιτύχω δικαστικώς να μου το επιστρέψουν.

Της υποσχέθηκα να κάνω ό,τι μπορούσα κι' έφυγα, αποφεύγοντας βέβαια να χαιρετήσω τον άγενέστατο και αντιπαθητικό δόκτορα.

Ένα ταξί με κατέβαλε την ίδια μέρα στο Τέριτταουν, μπροστά στο κτήμα του Τζώρτζ Σλόρμπυ. Η πόρτα του μεγάλου πάρου λίγο, ψάχνοντας να βρω κανέναν υπηρέτη. Τό μόνο που είδα όμως ήταν ένα παιδάκι έως έξη ετών, που ήταν καθισμένο σ' ένα πάγκο και χάριζε.

Πλησίασα τον μικρό και χαμογέλασα.

—Πώς σε λένε μπέμπι; ρώτησα.

—Τζίμ Ρότζερς, απήντησε το παιδί.

Τό κύτταξα προσεκτικά και τό χάιδεψα. Μου προξένησε κα-

τάπληξη τό δειλό και παραπονεμένο ύψος του.

—Μην φοβάσαι, τού είπα. Είμαι φίλος σου. Για πές μου, πώς περνάς εδώ;

—Δεν σ' ενδιαφέρει, κύριε! άκούστηκε μία άγρια φωνή πίσω μου.

Γύρισα και είδα έναν υπηρέτη με στολή, ύψηλό ως εκεί επάνω και με ύψος κάθε άλλο παρά φιλικό.

—Μά εγώ αγαπώ τα παιδιά, φίλε μου, απήντησα προσπαθώντας να χαμογελάσω.

—Σας παρακαλώ, κύριε, να φύγετε αμέσως απ' εδώ! Δεν έχω κέφι να χάσω την θέση μου για τό χατηρί σας, εδήλωσε ο υπηρέτης.

Και ταυτοχρόνως με έσπρωχνε ελαφρά προς την έξοδο.

—Κάτω τά ξερά σου! διέταξα, ύποχωρών μόλις, έφ' όσον δεν είχα κανένα δικαίωμα να μείνω μέσα σε ξένο κτήμα.

Όταν επέστρεψα στο σπίτι μου είχε νυκτώσει πιά. Ένώ ετοιμαζόμουν να δειπνήσω κύτπησε τό κοιδοῦνι της έξώπορτας κι' άνοιγοντας είδα μπροστά μου την Ήβελυν Ρότζερς. Ήταν λαχανιασμένη και τά μάτια της φανέροναν τόν τρόμο. Έκλεισε αμέσως την πόρτα και μου μίλησε στον ένικό.

—Ω! Τζέιμς! Είναι φοβερό πράγμα! Σκότωσαν τον δόκτορα Γκούρσκυ!

—Αλήθεια; Πότε;

Ρίχθηκε σ' ένα καθίσμα, άφησε την τσάντα της πάνω στο τραπέζι και άνέπνευσε δυνατά. Ύστερα κατόρθωσε να μιλήσει.

—Ω! Τζέιμς! τί θα κάνω!.. Ξέρεις, είχα πάντοτε μαζί μου ένα κλειδί του διαμερίσματος τού δόκτορος... για να πηγαίνω να τον βλέπω όταν θέλω... Πήγα λοιπόν και σήμερα προ ενός τεταρτου της ώρας. Ανέβηκα με τό άσπασερ της υπηρεσίας (εγώ χωρίς δεν με είδε κανένας) και μπήκα μέσα στο διαμέρισμά του. Ο δόκτωρ Γκούρσκυ ήταν νεκρός με μία σφαίρα στο κεφάλι. Έτρεξα κατ' ευθείαν εδώ!

Κύτταξα προσεκτικά την Ήβελυν Ρότζερς και ύστερα της είπα.

—Ήβελυν Ρότζερς, γιατί σκότωσε τον δόκτορα Γκούρσκυ; Ή έκφρασις των ματιών της από τρομαγμένη έγινε γεμάτη φρίκη.

—Εγώ! Όχι Τζέιμς, σου όρκίζομαι ότι...

—Ήβελυν Ρότζερς, γιατί έχεις πιστόλι μέσα στην τσάντα σου; την διέκοψα, παίρνοντας την τσάντα της πάνω από τό τραπέζι. Πράγματι υπήρχε ένα πιστόλιο Μάουζερ, 26 μέσα στην τσάντα εκείνη. Έξέτασα προσεκτικά τό πιστόλιο. Καμιά από τις 8 σφαίρες δεν έλειπε. Τό μύρισα. Όχι, τό όπλο εκείνο δεν είχε χρησιμοποιηθή τελευταίως.

—Μά σου όρκίζομαι, Τζέιμς ότι δεν τον σκότωσα εγώ! διαμαρτυρήθη η Ήβελυν Ρότζερς.

—Σε πιστεύω, της είπα, με ειλικρινή πεποίθηση. Υπάρχει τίποτε νεώτερο για την υπόθεση τού παιδιού; ρώτησα.

—Ναι. Ο γαμπρός μου ήλθε σήμερα στο σπίτι μου, μόλις έφυγες εσύ. Μου πρότεινε να κρατήση αυτός τό παιδί και να μου δίνη τό μισό επίδομα.

—Και δεν τον ρώτησες για ποιό λόγο ήταν πρόθυμος να κίνη αυτήν την... θυσία;

—Ναι. Μου έλεγε ότι επί τρία ολόκληρα χρόνια πού έχει τό παιδί άρχισε να τό αγαπά τόσο, ώστε δεν θέλει να τό αποχωρισθί.

—Χμ! πολύ αισθηματίας είναι. Και σ' τί τού απήντησες;

—Ότι θέλω όπωςδήποτε τό παιδί! φώναξε η γυναίκα με πάθος.

Την κύτταξα επίμονα και άπόρησα. Ήταν ποτέ δυνατόν να ξυπνοῦσαν τά μητρικά αισθήματά της ύστερα από τόσα χρόνια;

—Ω! Τζέιμς! πόσο φοβούμαι μ' αυτήν την υπόθεση τού δόκτορος Γκούρσκυ! Τί να κάνω;

—Ακουσέ με, Ήβελυν, είπα. Θέλω να μείνεις εδώ, στο σπίτι γιατί δεν υπάρχει τίπο. Σου συνιστώ να μην βγής καθόλου κρείσει, όταν μάλιστα εκείνος που ύφίσταται την άνάγκη βρι-δόκτορος... Και τώρα, γιά σου.

Πήρα τό καπέλλο μου και βγήκα στον δρόμο. Μπήκα στον πρώτο τηλεφωνικό θάλαμο που συνήντησα μπροστά μου και πήρα στο τηλέφωνο τον φίλο μου Φίλιπς, τού Άρχηγού της Ά-

—Φίλιπς, γιά σου. Έδώ Ντόνκαν... Για πές μου, έχετε μάθει, έσείς εκεί, τον γάμο κάποιου δόκτορος Γκούρσκυ;

—Ναι, απήντησε ο Φίλιπς. Ο φόνος μαθεύτηκε αμέσως γιατί κάποιος τηλεφώνησε στον γιατρό σχεδόν άμέσως μετά τό έγκλημα, κι' ό τηλεφωνητής της πολυκατοικίας, πού ήξερε ότι ο για-τρός βρισκόταν στο διαμέρισμά του, άνησύχησε βλέποντας ότι δεν

άπαντούσε. Φαίνεται ότι τον σκότωσε ή έρωμένη του, ή Ήβελυν Ρότζερς, γιατί βρέθηκε κάτω από τό κρεβάτι τού θύματος ένα πιστόλιο. Έξακριβώσαμε ότι άνήκει σ' αυτήν.

—Βέβαια. Έχετε δικήν έσείς! είπα κάπως ειρωνικά στον Φίλιπς. Μήπως ξέρεις αν είχε καμιά ιδιωτική κλινική ο Γκούρσκυ!

—Ναι, στη Ρήτζαντ Στρήτ... άρ. 25. Μά εσύ πώς πληροφορήθηκες τόσο γρήγορα; άρχισεν ο Φίλιπς.

—Θά σοῦ πώ άλλοτε! Γιά σου τώρα!

Έκλεισα τό τηλέφωνο και τράβηξα κατ' ευθείαν στην κλινική τού δόκτορος Γκούρσκυ. Ή νοσοκόμος ή όποια με υπεδέχθη ήταν άνιδη του θανάτου τού δόκτορος. Δεν είχα κανένα λόγο να της τον άναγγείλω. Έκείνο πού με είχε φέρει στην κλινική ήταν μία στιγμιαία άνεξήγητη έμπνευσις.

—Δεσποινίς, είπα με φιλικό ύφος. Έχετε πολύ καιρό στην υπηρεσία τού δόκτορος;

—Έξη χρόνια, κύριε.

—Α, ωραία. Μπορείτε να μου πητε, δεσποινίς μου, άνδ δόκτωρ είχε ποιό στην κλινική του, άρρωστο, τό παιδάκι τού πολυεκατομμυριούχου Ρότζερς;

—Όχι, βέβαια, κύριε. Τό παιδάκι εκείνο—ο Τζίμ—έμεινε εδώ προ δύο ετών περίπου επί τέσσαρες μήνες. Ήταν ένα καχεκτικό παιδί και είχε θαῦμα πραγματικό πώς έζησε... Την ίδια εποχή νοσηλευόταν εδώ κι' ένα αγοράκι της ίδιας ηλικίας, πού είχε άποστήμα στο αυτί. Μάς τό είχε στείλει τό Βρεφοκομείο... Τό κακό-μοιρο, αυτό δεν κατόρθωσε να άνθέξη... πέθανε.

—Α, δεσποινίς, είπα. Δεν ξέρω πώς να σας ευχαριστήσω! Εί-

μαι ένας πτωχός δημοσιογράφος και έπρεπε να βρω μερικά στοιχεία για την ιστορία τού μικρού έκατο μυριούχου. Νομίζω ότι οι πληροφορίες που μου δό-πληροφορίες που μου δό-πληροφορίες που μου δό-

—Α, δεσποινίς, είπα. Δεν ξέρω πώς να σας ευχαριστήσω! Εί-

μαι ένας πτωχός δημοσιογράφος και έπρεπε να βρω μερικά στοιχεία για την ιστορία τού μικρού έκατο μυριούχου. Νομίζω ότι οι πληροφορίες που μου δό-

—Α, δεσποινίς, είπα. Δεν ξέρω πώς να σας ευχαριστήσω! Εί-

μαι ένας πτωχός δημοσιογράφος και έπρεπε να βρω μερικά στοιχεία για την ιστορία τού μικρού έκατο μυριούχου. Νομίζω ότι οι πληροφορίες που μου δό-

—Α, δεσποινίς, είπα. Δεν ξέρω πώς να σας ευχαριστήσω! Εί-

μαι ένας πτωχός δημοσιογράφος και έπρεπε να βρω μερικά στοιχεία για την ιστορία τού μικρού έκατο μυριούχου. Νομίζω ότι οι πληροφορίες που μου δό-

—Α, δεσποινίς, είπα. Δεν ξέρω πώς να σας ευχαριστήσω! Εί-

μαι ένας πτωχός δημοσιογράφος και έπρεπε να βρω μερικά στοιχεία για την ιστορία τού μικρού έκατο μυριούχου. Νομίζω ότι οι πληροφορίες που μου δό-

—Α, δεσποινίς, είπα. Δεν ξέρω πώς να σας ευχαριστήσω! Εί-

μαι ένας πτωχός δημοσιογράφος και έπρεπε να βρω μερικά στοιχεία για την ιστορία τού μικρού έκατο μυριούχου. Νομίζω ότι οι πληροφορίες που μου δό-

—Α, δεσποινίς, είπα. Δεν ξέρω πώς να σας ευχαριστήσω! Εί-

μαι ένας πτωχός δημοσιογράφος και έπρεπε να βρω μερικά στοιχεία για την ιστορία τού μικρού έκατο μυριούχου. Νομίζω ότι οι πληροφορίες που μου δό-

—Α, δεσποινίς, είπα. Δεν ξέρω πώς να σας ευχαριστήσω! Εί-

μαι ένας πτωχός δημοσιογράφος και έπρεπε να βρω μερικά στοιχεία για την ιστορία τού μικρού έκατο μυριούχου. Νομίζω ότι οι πληροφορίες που μου δό-

ξυπνήσω. Τό παιδί όμως ξύπνησε και άρχισε να ούρλιαζε από την τρομάρα. Και ναι μεν κατόρθωσε να δώ εκείνο πού ήθελα, αλλά μέσα σε ένα λεπτό δυό γυναίκες ώρμησαν μέσα στο δωμάτιο. Όπως έμαθα άργότερα ήταν ή γκουβερνάντα και ή δασκάλα τού μικρού. Και οι δυό τους ήταν ντυμένες. Ός φαίνεται θά είχαν γυρίσει εκείνη την ώρα από κανένα θέατρο ή κανένα κινηματογράφο.

Με κύτταξαν τρομαγμένες και ή γκουβερνάντα ρίχθηκε πάνω στο κρεβάτι, άγκαλιάζοντας τον μικρό και προσπαθώντας να τον καθυσοχήσει. Έγώ αποτραβήχθηκα κάπως, χωρίς να έχω καθόλου ύπ' όψει μου να φύγω.

—Ψηλά τά χέρια! άκούστηκε μία φωνή από την πόρτα.

Γύρισα τό κεφάλι και είδα τον κύριο Τζώρτζ Σλόρμπυ με ένα πιστόλιο στο χέρι. Πίσω του στεκόταν ένας άλλος άνδρας, ένας υπηρέτης.

—Ψηλά τά χέρια! επανέλαβε ο Τζώρτζ Σλόρμπυ.

—Και γιά ποιό λόγο παρακαλώ; ρώτησα γελώντας χωρίς να συμμορφωθώ προς την έντολή του.

—Γιατί δόξα τώ Θεώ, τό πιστόλιό μου είναι γεμάτο! έ-γυάλισε ο Σλόρμπυ.

—Και τό δικό μου επίσης! φώναξα.

Ή κίνησις τού χεριού μου μέσα στην τσέπη μου και οι δυό πυροβολισμοί ήταν ταυτόχρονοι. Δυστυχώς όμως για τον Τζώρτζ Σλόρμπυ, ή δική του σφαίρα άσotήχησε, ενώ ή δική μου τόν έ-τραυμάτισε στο πόδι κάνοντάς τον να πέση άναίσθητος στο δά-πεδο.

Μετά είκοσι λεπτά της ώρας έδινα τις εξηγήσεις μου στον ά-στυνομικό Φίλιπς πού εί-χε καταφθάσει κατέπιν τηλεφώνημάς μου.

—Απλούστατα πράγμα-τα, Φίλιπς. Προ δύο ετών, ο γιός τού Ρότζερς νοση-λευόταν στην κλινική τού δόκτορος Γκούρσκυ. Τό παιδί ήταν άσθενικό και δυστυχώς... πέθανε. Κατά τυχόν όμως, την ίδια ε-ποχή, βρισκόταν στην ίδια κλινική ένα παιδί της ίδιας ηλικίας, ένα όρφανό από τό Βρεφοκομείο. Τό παιδί

έκείνο είχε ένα άποστήμα πίσω από τό αυτί του. Ο δόκτωρ Γκούρσκυ λοιπόν συνενοήθηκε με τον Τζώρτζ Σλόρμπυ να κάνουν μιάν άντικατά-σταση. Και έτσι έεφάνισαν τό μικρό όρφανό ως Τζίμ Ρότζερς, λέγοντας ότι τό όρφανό ήταν εκείνο πού είχε πεθάνει. Ή λύσις αυτή ή-ταν θαυμάσια για τον Τζώρτζ Σλόρ-μπυ γιατί τού έξηραφίλε την εί-σπραξη των έκατό χιλιάδων δολλα-ρίων κάθε χρόνο για την διατροφή

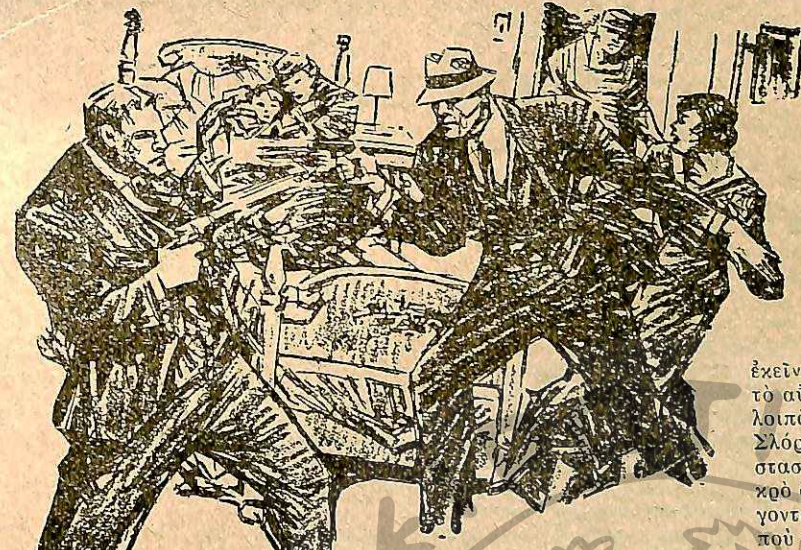
του μικρού. Ός φαίνεται όμως, ο δόκτωρ τώρα τελευταίον έξεβί-αζε τον Σλόρμπυ. Αυτός λοιπόν επεσκέφθη την Ήβελυν Ρότζερς, της πρότεινε ένα συμβιβασμό και όταν αυτή άρνήθηκε, κατόρθωσε να κλέψη ένα από τά πιστόλιά της, τό «Διλιγούτ Μ.Σ.» και να σκοτώσ η' αυτό τον δόκτορα Γκούρσκυ, έμφανίζοντας την κουνιά-δα του ως δολοφόνο... Έλπίζω ότι στά δακτυλικά άποτυπώματα τού πιστολίου θά βρεθούν και μερικά πιό πρόσφατα, πού ά-νήκουν στον... άγαπητό θείο τού μικρού. Θέλεις και την τελευ-ταία άπόδειξη, Φίλιπς; Ή; Κύτταξε τότε πίσω από τό δεξί αυτί τού παιδιού. Θά δης ότι υπάρχει τό σημάδι τού άποστήματος—του άποστήματος, δηλαδή, πού είχε τό όρφανό απ' τό Βρεφοκο-μείο και όχι τό πραγματικό παιδί τού Ρότζερς.

—Και τώρα τί θά γίνει ο μικρός αυτός; ρώτησε.

—Την λύση μάς την έδωσε αμέσως η Ήβελυν Ρότζερς, όταν της τηλεφώνησα στο διαμέρισμά μου. Με λυγμούς μου υπεσχέθη να υιοθετήσ τό όρφανό.

—Ένα μονάχα δεν καταλαβαίνω. Πώς σου ήλθε ή έμπνευσις;

—Ή έμπνευσις; Α! φίλε μου. Μόλις είδα τό αγοράκι στο Πάρκο κατάλαβα ότι δεν μπορούσε να είναι παιδί τού Ρότζερς. Κατάλαβα ότι είχα να κάνω μ' ένα παιδί από Βρεφοκομείο κι' αυτό γιατί ο μικρός είχε ένα ύψος γνώριμο γιά μένα, ένα ύψος συνάδελφικό. Θά τό καταλάβαινες, μονάχα αν είχες μεγαλώσει σε Βρεφοκομείο, όπως εγώ, φίλτατε, Φίλιπς.

Και οι δύο πυροβολισμοί ή-ταν ταυτόχρονοι...

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια)

Ένα στρατεύμα βουχόμενο, ματωμένο, τρομερό άκομη, τὸ ὁποῖον πήρε μὲ βῆμα ταχὺ τὴν ὁδὸν πρὸς βορρᾶν.

—Νίκη! Νίκη! οὐρλιασαν οἱ Βουργῶνες.
Ἀλλὰ Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος σηκώθηκε στοὺς ἀναβατήρες του καὶ κυττάζοντας τὸν Ἀρμανιάκ ποῦφευγε, μουρμούρισε.

—Ἐφ' ὅσον ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς ζῇ, θὰ εἶναι ἀμφίβολη ἡ νίκη μου.

Καὶ τότε μὲ μιὰ κίνηση λύσης ἐγύρισε τὸ κεφάλι, σήκωσε τὸ βαρὺ σπαθί του ποῦταξε αἷμα καὶ φώναξε.

—Στὸ ἀνάκτορον Σαὶν Πῶλ.

Αὐτὴ ἦταν μιὰ φωνὴ ὑπερφανείας, θριάμβου. Θάμπαινε σὰν κατακτητὴς στὸ ἀνάκτορο Σαὶν Πῶλ ὅπου θὰ ἀνέπαζε τὸ στέμμα τοῦ Καρόλου γιὰ νὰ περιμένῃ τὴν ὥρα πού στὴ μητρόπολη τῆς Ρέιμς, θὰ ἐγίνετο ὁ ἐκλεκτός τοῦ Ὑψίστου. Καὶ ἡ μάζα τῶν πολεμιστῶν αὐτῶν ἐρέθιζε τὴν σκέψη του. Γιατί ὅλοι, μεθυσμένοι ἀπὸ τὴν ἀνθρωποσφαγὴ, μεθυσμένοι ἀπὸ τίς τιμὲς καὶ τίς ἀπολαύσεις πού τοὺς ἐπεριμεναν, μὲ τὴν ἰδια δυνάτη φωνή, τραγικὴ λόγῳ τῆς μανιώδους θελήσεώς των ἐφώναζαν.

—Ζήτω ὁ βασιλεὺς.

Τὴν ἰδια στιγμή ἡ ματιὰ τοῦ Γιάννη τοῦ Ἀτρομήτου ἔπεσε στὸν ἱππότη Πασσαβάν.

Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος ἀνεσήκωσε παράξενα τὸ κεφάλι του. Τοῦ ἐφάνη κατ' ἀρχάς ὅτι τὸ νὰ ἰδῇ ἐκεῖνον τὸν ἄνθρωπον, αὐτὸν τὸν ὁποῖον εἶχαν πάει στὸ ἱκρίωμα, τοῦ προξενούσε μετρία ἐκπληξῆς. Δὲν ἦταν παρὰ ἓνα ἐπεισόδιο στὸ μέσον τῶν θορυβωδῶν ὀνειρώδων τῆς ἡμέρας αὐτῆς. Ἐπειτα ξαφνικά, τὸν ἐκυρίευσε μιὰ ἐκπληξίς πού τὸν ἀπελθίωσε. Τέλος μιὰ σπασμωδικὴ λύσσα τὸν συνετάρωσε. Τέντωνσε τὸ τρεμουλιαστὸ χέρι του πρὸς τὸν ἱππότην καὶ ἐβρυχήθη.

—Πασσαβάν! Ὁ καταχθόνιος Πασσαβάν!

Οἱ γύρω του, εἶδαν τὴν κίνησή του, ἀλλὰ δὲν ἐνόησαν τί ἔλεγε. Μακρύτερα οἱ πολεμισταὶ οὐρλιαζαν.

—Στὸ ἀνάκτορον Σαὶν Πῶλ! Ζήτω ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Βουργῶνης.

Μιὰ τεραστία κίνησης ἄρχισε. Οἱ ἱππῶται ἀπὸ μιὰ ἀκατανίκητη ὄθηση ἐπροχώρουν πρὸς τὸ Σαὶν Πῶλ, σπρώχνοντας μπροστά τους τὸν ἀρχηγόν των, τὸν κύριο, τὸν βασιλέα. Τὸν βασιλέα των, τὸν ὁποῖον θὰ ἔσφαζαν ἂν ἀντίστατο στὴν μανία τῆς ἀνυπομονήσεως, ἡ ὁποία τοὺς ξερεῖλλαινε. Ἐσπρωχναν λοιπόν, τὸν Γιάννη Ἀτρόμητον καὶ μπρὸς αὐτὸν ἓνα πλήθος μεταξὺ τοῦ ὁποῖου ὁ Πασσαβάν, ὁ Ταντεγκύ, ὁ Πολιφέρ καὶ καμνία πενήντα γδάρτες. Ὅλοι αὐτοὶ ἐπὶ αἶναν στὸ Σαὶν Πῶλ.

Καὶ τότε ἀκούσθη ὁ τεράστιος θόρυβος τοῦ θριάμβου, τὸν ὁποῖον διεδέχθη τὸ οὐρλιασμα τῆς μανιώδους ἀνυπομονήσεως.

—Στὸ παρεκκλήσιον! Στὸ παρεκκλήσιον τοῦ βασιλέως.

Ἀμέσως ἔπρεπε ν' ἀναλάβουν τὴν ἀρχὴν νὰ κάνουν τὴν τελετὴ καὶ ὅτι δὴποτε ἄλλο ἦταν ἀναγκαῖον γιὰ νὰ ἐπισημοποιήσουν τὴν νίκη. Ἐτοί θὰ ἄρχιζε ἡ μοιρασιά τῶν θέσεων, τῶν τιμῶν, τοῦ χρήματος. Ὁ ἓνας ἔβλεπε τὸν ἑαυτόν του ἀρχιστράτηγον, ὁ ἄλλος ναύαρχον. Καθένας ἐκατόνιζε μόνος του τὸ μερίδιό του καὶ ὁ Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος προχωροῦσε αἰχμάλωτος αὐτῆς τῆς τρομερῆς στρατιάς τῶν ὀρέξεων. Ὁλόκληρον τὸ στρατεύμα ἐβάδιζε πρὸς τὸ βασιλικὸν παρεκκλήσιον ὅπου ὁ Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος, ἐπὶ παρουσίᾳ ἀνθρώπων καὶ Θεοῦ, θὰ ἐστέφετο βασιλεὺς.

Ὅλος ὁ κόσμος αὐτὸς ἀνακατωμένος, μπῆκε στὴ μεγάλη γαλαρία καὶ διενυθύνθηκε πρὸς τὸ παρεκκλήσιον.

Λοιπόν, ὅι οἱ Βουργῶνες ἀριθμοῦντο τὴν στιγμήν ἐκείνην, θὰ ἔβλεπαν αὐτὸν δὲν ἦσαν παρὰ διακόσιοι περίπου γύρω ἀπὸ τὸν Γιάννη τὸν Ἀτρόμητον. Εἶχαν φύγει δυὸ χιλιάδες ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου. Τί ἀπέγιναν οἱ ἄλλοι; Εἶχαν παρασυρθῇ ἐκ κάποιο σημείου τοῦ Παρισιῶ ἀπὸ τὴν δίνην τῆς μάχης;

Μακρὰ ἀπὸ τὸ ἀνάκτορον τοῦ βασιλέως, πρὸς τὴν πόρτα τοῦ ἀνακτόρου Σαὶν Πῶλ, μπορούσε κανεὶς ν' ἀκοῇ ἓνα θόρυβον

μάχης, ἀλλὰ ὁ θόρυβος αὐτὸς πνιγόταν στὴν τεραστίᾳ ὄχλοβῳ πού ἐβγαίνει ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ ξαφνικά ἐσβυσε.

Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος λοιπόν, τὴν στιγμήν ἐκείνη πού ἔπαυε ὁ θόρυβος τῆς πάλης γύρω ἀπὸ τὴν μεγάλην πόρτα τοῦ ὄχυρου, ἔμπαινε στὴν αἰθουσα τῶν ἐορτῶν, σοβαρὸς καὶ μεγαλοπρεπής...

Μεταξὺ τῶν τόσων τρομερῶν καὶ παράξενων πρηνιμάτων πού διεδραματίζονταν κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτήν, ἡ εἰσοδος στὴν αἶθουσα ἦταν ἡ πῶς παράξενη. Ἦταν ἀνέκφραστη καὶ παράξενη.

Καὶ νὰ τί ὑπῆρχε μεταξὺ τοῦ πλήθους αὐτοῦ τὸ ὁποῖον εἶχε σπρωχθῇ ἔως ἐκεῖ.

Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος καὶ οἱ κυριώτεροι ὁπαδοί του, ὅπως ὁ Ροβέρτος τοῦ Μαϊγύ, ὁ Ἀντώνιος τοῦ Μπραμπάν, ὁ μεγιστάν τοῦ Σατιγιόν, ὁ Σαβῆς καὶ ἄλλοι περίπου 200 ὠτλισμένοι, ὅταν τισμένοι μὲ αἷμα, μὲ τὰ πρόσωπά των ἀστράπτειντα.

Τρία βήματα μακρὰ ἀπὸ τὸν Γιάννη Ἀτρόμητο, παρασυρόμενος ἀπὸ τὴν ἰδια ὄθηση τῆς ἀνθρωπομαζῆς, ἔβροντας ὅτι θὰ πέθαινε ἐκεῖ καὶ ἀναζητώντας ἀκόμη τὴν Ροζελίς, ἐβάδιζε ὁ Πασσαβάν.

Μακρύτερα βρισκόταν ὁ Ταντεγκύ. Ἀλλοῦ ὁ Πολιφέρ. Περίπου 50 γδάρτες ἦσαν ἐκεῖ.

Τέλος 1000 περίπου ἄστοι καὶ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ, παιδιά, γυναῖκες, ξεσχισμένοι, αἰμοσταζόντες, σασισμένοι πού βρέθηκαν στὸ ἀνάκτορον Σαὶν Πῶλ, ἐβάδιζαν χωρὶς νὰ ξέρουν, μόλις ἔχοντας ἀόριστη συνείδηση, ὅτι ἀνεστάτωναν ἓνα κόσμον καὶ «ἐκάναν τὴν ἱστορίαν».

Καὶ ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, ἱππῶται, ἐργάται, μεγιστάνες, ἄστοι, ἄνδρες, γυναῖκες, προχωροῦσαν, οὐρλιαζοντας, ζώντας ὁ καθ' ἓνας, μιὰ ἀπὸ τίς ἀλησμόνητες ἐκείνες στιγμές, οἱ ὁποῖες βαρύνουν σὲ ὁλόκληρη τὴ ζωὴ.

Καὶ τὸ πλήθος αὐτὸ προχωροῦσε συμπαγὲς καὶ ἐφθασε ἔως τὴν μεγάλην γαλαρίαν. Ἀλλὰ τότε ὁ Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος ἐστάμισε πελιδνὸς ἀπὸ τρόμον. Χωρὶς καν νὰ δόσῃ διαταγὴ, οἱ μεγιστάνες του ἐστάμτησαν μὲ τὸν ἰδιο ἀπότομο τρόπο καὶ ἀπολιθώμενοι ἀπὸ κατάπληξιν ἄκουσαν. Τί συνέβαινε; Σχεδὸν τίποτε! Ἐνα συνήθισμένο ἐπεισόδιο. Ἀκούσθηκε νὰ παῖξῃ ἡ στρατιωτικὴ μουσικὴ Καρόλου τοῦ VI.

Ἦταν τὸ θριαμβευτικὸ ἐμβατήριον πού παιζότανε μόνον κατὰ τίς ἐπίσημες ἡμέρες κατὰ τίς ὁποῖες ὁ Κάρολος ὁ VI μὲ μεγάλη πομπὴ κατελάμβανε τὸν θρόνον του.

Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος ἐτρεμούλιασε σπασμωδικά, ἐσήκωσε τὸ ξίφος του, τὸ κατακόκκινο ἀπὸ τὸ αἷμα καὶ ἐβρυχήθη.

—Μὰ τὸν σταυρὸν τοῦ Θεοῦ!...

Δὲν ἀποτελείωσε τὴ φράση του. Οἱ δυὸ θύρες, οἱ ἐκατέρωθεν τοῦ θρόνου ἀνοίξαν. Ἐνας κλητήρας μὲ μιὰ τραγικὴ φωνὴ ἐβρυχήθη τὴν κραυγὴ πού ἀπαιτοῦσε ἡ ἐθιμοτυπία.

—Ὁ βασιλεὺς!... Τόπον στὸν βασιλέα.

Ὁ Κάρολος μπῆκε ἀπὸ τὴν δεξιὰ πόρτα καὶ ἀνέβηκε στὸν θρόνον του, μὲ μεγάλην στολὴν τελετῶν, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὴν Ἱσαμπὸ τὴν μισολιπόθυμην, πού ἀφίριζε ἀπὸ λύσσα καὶ τρόμον, βασιλέα, πού ὅταν μπῆκε καὶ εἶδε μπροστά τῆς ζωντανὸ τὸν καὶ ἀπὸ τοὺς εὐγενεῖς μὲ τίς ἐπίσημες στολές των. Καὶ πήρε τὴν θέση του, ἐνῶ ἀπὸ τὴν ἀριστερὴ πόρτα ἔμπαινε ὁ Σαβιτζύ, μὲ στολὴν λοχαγῶν τῶν σωματοφυλάκων, ἀκολουθούμενος ἀπὸ ὁσὸς ἀπὸ τοὺς ὁποῖους εἶχε 200 ἄδρους, κόκκινους ἀπὸ τὸ αἷμα, μὲ ξεσχισμένα τὰ ρούχα καὶ ξεστουδὲς ἀκόμη ἀπὸ τὴ μάχη, πού φάν τὴν φάλαγγα τοῦ ἀνακτόρου Σαὶν Πῶλ, ὅπου ἀπὸ νέρβι μόνον ὁ Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος.

Αὐτὸ ἦταν κόλλο τοῦ Μπραγκαγιόν καὶ τοῦ Γρεγκουάρ...

Ἀφῆσαν νὰ μπῇ ὁ Γιάννης Ἀτρόμητος καὶ μερικὸι ὁπαδοί του, ἔπειτα ἡ φρουρὰ ὑπὸ τὸν Σαβοαζύ, ἀπώθησε τοὺς γιλοπούς. Ἡ Ἱσαμπὸ, συνελθίθη καὶ ἐπιτηρεῖτο.

Ἡ σκηνὴ αὐτὴ προπαρουσκιάσθη μέσα σὲ μιὰ ὥρα. Καὶ ὁ Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος ἐνόμιζε ὅτι ἔμπαινε σὲ ἀνάκτορον ὁ

που θὰ ἀνεκηρύσσετο βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, ἔμπαινε σὲ ἓνα θάλαμο πυριτιδαποθήκης τῆς ὁποίας εἶχε ἀνάψει τὸ φωτῖλι.

Γιάννης τῆς Βουργῶνης αἰσθανθῆκε ὅτι τὸν ἔπιανε τρέλλα.

—Ζωντανὸς! ἐφέλλισε... Ὁ Κάρολος ζῇ...

Ἐπειτα ξαφνικὰ γύρισε πρὸς τοὺς πολέμιστάς του. Θὰ ἔδινε μιὰ διαταγὴ... Σχεδὸν ἀμέσως ἓνας αὐλικὸς του ἐπλησίασε καὶ τοῦ ἐμουρμούρισε.

—Ἐξοχώτατε, ἤλθατε ἐδῶ γιὰ νὰ παραδόσετε στὸν τρελλὸν τὸν δολοφόνον τοῦ δουκὸς τῆς Ὁρλεάνης, ὁ ὁποῖος ἔφυγε ἀπὸ τὸ ἱκρίωμα καὶ ἐπροκάλεσε μιὰ στάσιν κατὰ τοῦ βασιλέως. Μιλήστε, ἐξοχώτατε. Πέστε αὐτὸ, μόνον αὐτὸ. Ὅλες οἱ πόρτες τοῦ ἀνακτόρου Σαὶν Πῶλ φυλάγονται καὶ βρισκονται 5000 τοξότες ἐτοιμοὶ γιὰ μάχη στὴν μεγάλη αὐλὴ. Μιλήστε! Εἶναι ἡ διαταγὴ τῆς βασιλείσεως.

Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος ἔρριξε στὴν Ἱσαμπὸ μιὰ ματιὰ φοβισμένη, ἡ ὁποία ἤθελε νὰ πῇ. «Κατάλαβα» Καὶ ἔδωσε τὴν διαταγὴ.

—Ἀς συλλάβουν αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον καὶ ἄς τὸν φέρουν μπροστὰ στὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα τὸν βασιλέα. Ζήτω ὁ βασιλεὺς.

—Ζήτω ὁ βασιλεὺς! οὐρλιασαν οἱ ὁπαδοί του, οἱ ὁποῖοι κατὰ λαβαν καὶ αὐτοὶ τὸν ἐλιγμόν.

Σὲ μιὰ στιγμή ὁ Πασσαβάν ἐσύρθη ἔως τὰ πόδια τοῦ θρόνου. Καὶ Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος κατὰ χροὸς ἀπὸ φόβου καὶ λύσσα, μὲ τὸ μυαλὸ σὲ κατάστασιν τρέλλας, προχώρησε ἀγῆ.

Ὁ Κάρολος ὁ VI ἐσηκώθη.

Ἐκατάλαβε; Ποιὸς ξέρει!... ἴσως.

Ἀλλὰ κα, εἰς δὲν ἔμαθε ποτὲ ἂν, κατὰ τὸ τρομερὸ αὐτὸ λεπτό; ὁ τρελλὸς ὑπῆρξε ἀληθινὰ λογικὸς ἢ ἂν ἀπλῶς δὲν ἐξακολουθοῦσε τὸ ὄνειρό του ὡς τρελλοῦ.

Ἐσηκώθη καὶ γιὰ μιὰ στιγμή ἔρριξε ἓνα λοξὸ μειδίωμα σὲ δυὸ παράξενες ὑπάρξεις, οἱ ὁποῖες ἀπὸ ἓνα καπρίτσιο τῆς τρέλλας εἶχαν πάρει θέση πίσω ἀπὸ τὸν θρόνον. Στὸν Γρεγκουάρ καὶ τὸν Μπραγκαγιόν.

Ὁ πρῶτος οἰκοῦσε ἀπὸ φόβου. Ὁ ἄλλος ἀτάραχος τοῦ ψιθύρισε ὅτι διηνοῦσε καὶ ὁ βασιλεὺς τὴν στιγμή ἐκείνη πού ἐπαίτετο ἡ τύχη τοῦ θρόνου καὶ ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, ἀκούσθη νὰ ληπ- τως θὰ πῇ.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν Γιάννη τὸν Ἀτρόμητον μὲ γελαστὸ πρόσωπο εῴθησε.

—Ἔτσι λοιπόν, ἀξίέ μου ἐξάδελφε, αὐτὸς ὁ ἀγύρτης πού μοῦ φέρνεται ἀνεστάτως τὴν πόλιν μας καὶ τὸν ἐπιάσατε γιὰ νὰ μοῦ τὸν φέρετε μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς σας;

Ἡ σιγὴ ἦταν ἀπόλυτη. Μιὰ ἀπὸ κείνες τίς τρομερὲς σιωπὲς πού καταλαμβάνουν τὰ πλήθη.

Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος ἀπήντησε.

—Μάλιστα, Μεγαλειότατε!

Ὁ Πασσαβάν πολὺ ἥσυχος, εὐθυτενὴς μὲ τὸ σκαπτικόν του μειδίωμα στὸ ἄκρον τῶν χειλῶν του, δὲν ἐκινήθη.

—Καὶ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ξανάειπε ὁ Κάρολος, αὐτὸς εἶναι ὁ δολοφόνος;

—Ὁ δολοφόνος τοῦ πολυαγαπημένου σας ἀδελφοῦ δουκὸς τῆς Ὁρλεάνης, μάλιστα, Μεγαλειότατε! ἀπήντησε ὁ Γιάννης ὁ Ἀ- τρόμητος.

Ὁ βασιλεὺς ἐσήκωσε τὸ κεφάλι. Ὁ Μπραγκαγιὸν ἐβλάστημῃ σὲ ὀρόκωφα. Ὁ Γρεγκουάρ ἐφταρνίσθη ἀπὸ τρόμου. Ὁ Ταντεγκύ τοῦ Σατέλ ἀνεταράχθη μανιώδως στὸ μέσον τῶν φυλάκων! Γιάν- νης ὁ Ἀτρόμητος προσεπάθησε νὰ δυναμώσῃ τὴν φωνὴν του καὶ φώναξε.

—Ὁ δολοφόνος!

Ἡ σιωπὴ ἔγινε βαρεῖα, ἡ ἀγωνία ἐπέβρε τοὺς παρισταμένους.

Μιὰ φωνὴ παγερὴ, τρομερὴ στὴν ἡρεμία τῆς ἀκούσθηκε νὰ λη- —Γιάννη τῆς Βουργῶνης! ψεύδεσαι.

Καὶ Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος αἰσθάνθη μιὰ φοβικὴ ἀνταρα- χὴν, ἡ ὁποία ἐφθασε νὰ συνταράξῃ τὸ μυαλὸ του. Τὸν εἶδαν νὰ βροισί, τὸν εἶδαν νὰ προσπαθῇ νὰ ὑποχωρήσῃ καὶ ἐκείνοι πού ἦσαν κοντά του τὸν ἄκουσαν νὰ μουρμουρίζῃ. «Τὸ φᾶσμα».

Ὅταν τὰ βλέμματα ἐστράφησαν πρὸς τὴν Λωρὰν καὶ ὅπως προχωροῦσε, τῆς ἔκαναν θέση.

—Ποία εἶναι ἡ γυναῖκα αὐτῇ; εῴθησε ὁ βασιλεὺς.

—Μεγαλειότατε, ἀπήντησε ὁ Πασσαβάν μὲ μιὰ φωνὴ πού ἀν- ναι ἡ Δικαιοσύνη πού ἐρχεται. Σιωπήσατε, Μεγαλειότατε, ἀφῆστε

Καὶ ἡ στιγμή ἦταν τόσο ἀγωνιώδης καὶ παράξενη, ὥστε κα- τὴν θρασυτητα τοῦ καταδίκου, πού μιλοῦσε κατ' αὐτὸν τὸν τρύ- πον στὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας.

Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος ὑποχωροῦσε μὲ τὸ μάτι σβυσμένο, μὲ

τὰ μαλλιά σηκωμένα, ἐνῶ τὸ μυαλὸ του τρελλαινόταν ἀπὸ σκέψεις ἐπιλόχου.

Ἡ Λωρὰνς ντ' Ἀμπρεμ ἐσταμάτησε κοντὰ στὸν Γιάννη τὸν Ἀτρόμητον καὶ εἶπε.

—Γιάννη τῆς Βουργῶνης γνωρίζετε ποιὸς εἶναι ὁ δολοφόνος τοῦ δουκὸς τῆς Ὁρλεάνης! Καταγγεῖλάτε τον.

Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος ἔρριξε τοιγύρω του τὴν ἄδεια καὶ σκοτεινὴ ματιὰ τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι δὲν μποροῦν πλέον νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὸ σφιγμένο τῆς δυστυχίας καὶ ἐφέλλισε.

—Εἶναι ὁ Πασσαβάν...

Ἡ Λωρὰνς ἔσυρε ἀπὸ τὸ στήθος τῆς μιὰ περγαμινὴν, τὴν ὁ- ποῖαν ἐξεδίπλωσε. Ξανάειπε

—Γιάννη τῆς Βουργῶνης! Λέτε ψέμματα! Πρέπει νὰ εἰπῇτε ἐδῶ τὸ ὄνομα τοῦ δολοφόνου. Πέστε το...

—Ὁχι! ἔβρυχθη ὁ δοῦς. Φάσμα, σὲ ἐξορκίζω ν' ἀποσυρθῇς.

—Τὸ ὄνομα τοῦ δολοφόνου! ἐπανέλαβε ἡ Λωρὰνς.

—Δὲν θέλω! ἐφέλλισε ὁ Γιάννης Ἀτρόμητος, τὸν ὁποῖον εἶ- δαν νὰ παλαίει, σὰν ἀληθινὰ ἓνα ἄορατο χέρι νὰ τὸν εἶχε ἀρπά- ξει ἀπ' τὸν λαιμό.

—Τότε εἰπε ἡ Λωρὰνς, θὰ σᾶς διαβάσω ἐκεῖνο πού εἶναι γραμμένο σ' αὐτὴ τὴν περγαμινὴν. Ἀκούστε, Γιάννη τῆς Βουρ- γῶνης.

Εἶδαν τὴν Λωρὰνς ντ' Ἀμπρεμ νὰ πλησιάσῃ τὸν Γιάννην τὸν Ἀτρόμητον. Ἀκούσαν τὸ μουρμουρίσμα τῆς φωνῆς τῆς πού διά- βαζε τὴν περγαμινὴν. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν μπόρεσε ν' ἀρπάξῃ καμ- μιὰ ἐνδιαφέρουσα λέξη. Ἐφ' ὅσον ἐκείνη ἐδιάβαζε τὴν περγαμι- νήν... τὴν πράξιν τοῦ γίμου... τὴν ἐγραφον ἀπόδειξιν τῆς ἱεροσυ- λίας, ἐνὸς ἐγκληματος τρομεροτέρου—τότε—καὶ ἀπὸ τὴν πατροκτο- νίαν καὶ βασιλοκτονίαν. Ἐφ' ὅσον λοιπὸν ἐκείνη διάβαζε εἶδαν τὸν δοῦκα τῆς Βουργῶνης νὰ σκύβῃ σὰν ἀπὸ ἓνα ἄορατο χέρι, εἶδαν τὸ μέτωπό του νὰ περιβρέχεται ἀπὸ ἰδρώτα, τὰ μάτια του νὰ διαστέλλωνται, τὸν εἶδαν ριγῇ καὶ νὰ πνίγεται, τὸν ἄκουσαν νὰ ζητῇ χάριν...

Ἡ Λωρὰνς ξανάδιπλωσε τὴν περγαμινὴν καὶ τὴν ἔβαλε στὸ στήθος τῆς. Τότε εἶπε.

—Γιάννη τῆς Βουργῶνης, θέλετε νὰ τὸ ξαναδιαβάσω μὲ δυ- νατὴ φωνή.

—Χάριν! ἐφέλλισε Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος. Λωρὰνς, συγχώρη- σε ἐκεῖνον πού σὲ ἀγάπησε.

—Δὲν θὰ τὸ διαβάσω λοιπόν. Ἀλλὰ σεῖς πέστε στὸ βασιλέα τὸ ὄνομα ἐκείνου πού σκότωσε τὸν ἀδελφὸ του.

Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος μὲ μιὰ ἀργὴ κίνηση γύρισε πρὸς τὸν Κάρολον τὸν VI. Ἀσφαλῶς ἦταν τρελλὸς τὴν στιγμή ἐκείνη. Ἡ ἄφρις τοῦ βασιλέως, ἡ μουσικὴ, ἡ εἰσβολὴ τῆς βασιλικῆς φρου- ρᾶς, ἡ ξαφνικὴ κατάρρευσις τοῦ οὐεῖρου του γιὰ τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἀρχὴν πού εἶχαν καταφέρει ἓνα τρομερὸ κτύπημα. Ἡ ἐμ- φάνισις τοῦ φάσματος τοῦ εἶχε φέρει σύγχυσιν εἶχε σαρώσει ὅ,τι τοῦ ἔμενε ἀκόμη ὡς θέλησις. Τὸ διάβασμα τῆς πράξεως αὐτῆς τὴν ὁποῖαν θεωροῦσε ἐπὶ τόσα χρόνια ὅτι δὲν ὑπῆρχε ἀποτελείω- ση τὴν τρέλλα του. Αἰσθάνθη τὸν ἴλιγγον τῆς φρίκης. Τοῦ ἐφάν- ην σὰν γάφετε σὲ ἓνα βάραθρον. Σὰν χαμένος ἐμουρμούρισε.

—Μεγαλειότατε ὁ δολοφόνος τοῦ ἀδελφοῦ σας δουκὸς τῆς Ὁρλεάνης...

—Ε! λοιπόν... οὐρλιασε ὁ βασιλεὺς. Μιλήστε τέλος πάντων, γιὰ ὄνομα τῆς Παναγίας. Ποιὸς εἶναι;

—Ἐγώ! Εἰμαι...

—Σεῖς; εἶπε κατὰπληκτος ὁ Κάρολος VI.

—Ἐγώ.

Στὴν φρικτὴ αὐτὴ λέξη κατ' ἀρχὰς ἔγινε μιὰ σιωπὴ. Ἐπειτα ἓνας μέγας θόρυβος, ὁ ὁποῖος ἐμεγάλωσε καὶ ἀνέβη, ἔσπασε μετε- βλήθη σὲ μανιώδη ὄχλοβον. Καὶ στὴν βοή αὐτῇ πού ἐσηματί- σθη ἀπὸ φρίκη, τρόμον, κατάπληξιν, ἔδραστοσε ἡ φωνὴ τοῦ βα- σιλέως. ὁ ὁποῖος διέταξε.

—Συλλάβετέ τον! συλλάβετε τὸν δοῦκα τῆς Βουργῶνης.

Ὁ Σαβοαζύ προχώρησε οὐρλιαζοντας.

—Τὸ ξίφος σας, κύριε δοῦς, τὸ ξίφος σας.

Σὲ μιὰ στιγμή Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος περιεκυκλώθη ἀπὸ τοὺς εὐγενεῖς του. Ἐσημάνισθη πίσω ἀπὸ σπινθηροβολοῦν

προσπαθήσαμε να την εξηγήσωμε. Πώς Γιάννης ο 'Ατρόμητος
μπόρεσε να βγῇ από τὸ Σαῖν Πῶλ, εἶναι ἀκόμη ἓνα γεγονός τὸ
ὁποῖον παραμένει μυστηριώδες.

Καὶ ἐν τούτοις λέγεται δι' μὴ σκληρὴ μάχη συνήφθη μετα-
ξὺ τῶν τοξοτῶν καὶ 200 Βουργάνων. Λέγεται ὅτι ἡ μάχη αὕτη
διήρκεσε περίπου 20 λεπτά καὶ ὅτι περισσότεροι ἀπὸ 50 Βουρ-
γῶνοι ἐδάγκωσαν τὸ χῶμα. Λέγεται ὅτι ὅσοι ἐγλύτωσαν ἐτοπο-
θέτησαν ἐν τῷ μέσῳ τὸν συντετριμμένον δοῦκα, ἐπεχείρησαν
ἐφοδον καὶ θὰ ἐσφάζοντο ὅλοι, ὅταν ἡ πόρτα τέλος ἀνοιξέαι καὶ ἡ
γέφυρα κατεβιβάσθῃ.

Δέκα λεπτά τῆς ὥρας ἀργότερα Γιάννης ὁ 'Ατρόμητος ἐν τῷ
μέσῳ τῶν δικῶν του ἐκάλπαξε πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς Ντιζόν, ἐκα-
ταλείποντας τοὺς ἐπαναστάτας χωρὶς νὰ κυττάξῃ πίσω του, ἐνῶ
εἰς ὅλες τὰς ἐρωτήσεις ἀπαντοῦσε.

—Τὸ φῶμα! Κυττάτε μήπως μᾶς ἀκολουθεῖ τὸ φῶμα!
'Αλλὰ ποὺς ἀνοίξε τὴν μεγάλην πόρτα τοῦ ἀνακτόρου Σαῖν
Πῶλ; Ποιὸς κατέβασε τὴν γέφυραν;
Διηγούνται ὅτι κατὰ τὴν πρὶν κρίσιμη στιγμή τῆς μάχης, τότε
ποῦ δὲν ὑπῆρχε πλέον καμμιὰ ἐλπίς γιὰ τοὺς Βουργάνους, τρεῖς
ἄνθρωποι ἐβρίχθησαν στὴν μάχη, ἓνας κολοσσὸς ὠπλισμένος μὲ
πέλεκυν, ἓνας λοχαγὸς ποῦ κατέφερε τρομερὰ κτυπήματα ροπαλοῦ,
ἓνας νέος μανιώδης καὶ μιὰ γυναίκα, ἡ ὁποία πέρασε μέσα ἀπὸ
τὴν σφαγὴ χωρὶς λέξιν, σὰν νὰ ἦταν ἄτρωτη.

Λέγεται ὅτι οἱ τρεῖς αὗτοι μανιώδεις πέρασαν μέσα ἀπὸ τοὺς
τοξότας, ἀνοίξαν τὴν πόρτα καὶ κατέβασαν τὴν γέφυραν.

Λέγεται τέλος, ὅτι τὴν στιγμήν ὅπου ὁ Γιάννης ὁ 'Ατρόμητος
περνοῦσε τὴν πόρτα ὁ λοχαγὸς τῶν φυλάκων μὲ μιὰ μεγάλη ὁ-
μάδα τοξοτῶν ὤρμησαν κατὰ τοῦ δούκους. 'Αλλὰ τότε ὁ λοχαγὸς
αἰσθάνθη ἓνα χέρι σιδερένιον νὰ κτυπᾷ τὸν ὄμῳ του καὶ βρέθη-
κε μπροστὰ στὸν νεώτερό ἀπὸ τοὺς τρεῖς μανιώδεις, ὁποῖος τὸν
ἐκράτησε ἀκίνητο καὶ χαμογελώντας ἓνα παράξενο μειδίαμα, στά-
ζοντας αἷμα, μὲ ἀνωρθωμένα τὰ μαλλιά, ἀπίθανον δράμα, αὐτὴν
ἐνσάρκωσιν ἡρώισμοῦ καὶ δυνάμεως, μὲ μιὰ ὑπόκωφη φωνὴ τοῦ
εἶπε αὐτὰ τὰ παραξένα λόγια.

—'Αφήστε, κύριε! 'Αφήστε νὰ περάσῃ.

—Ποῖος; Τί; ἐφώναξε ὁ λοχαγός, ν' ἀφήσω νὰ περάσῃ ὁ δο-
λοφόνος!

—'Οχι! ἀφήστε νὰ περάσῃ ὁ πατέρας
τῆς Ροζελίς.

Ε Π Ι Λ Ο Γ Ο Σ

'Η διήγησίς μας σταματᾷ ἐδῶ. Γιὰ τὰς εὐαίσθητες καρδιὰς οἱ
ὁποῖες μπόρεσαν νὰ ἐνδιαφερθοῦν γιὰ τὴν ὥραϊαν μικρὰν Ροζε-
λίς ἂς προσθέσωμε ὅτι ἡ ἐπιστῆμη τοῦ ἀλχημικοῦ Σαϊτάνο ἐνί-
κνησε τὸν θάνατον αὐτοῦ καὶ ὅτι τρεῖς μῆνες ἀργότερα ἀπὸ τὰ ἐπεισόδια

αὐτὰ στὴν ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου ἐτελέσθη ὁ γάμος τῆς
εὐγενοῦς δεσποινίδος Ροζελίς τοῦ 'Αμπρέμ, μετὰ τοῦ ἱππότην
Χαρντὶ τοῦ Πασσαβάν. Στὸν γάμον αὐτὸν παρέστη καὶ ἡ Λωρὰνς
ἐξανγεννημένη ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν.

Παραευρίσκειτο ἐπίσης ὁ γενναῖος Ταντεγκὶ τοῦ Σατέλ, ἀκόμη
μανιώδης διότι συνέτεινε στὴν σωτηρίᾳ τοῦ Γιάννη τοῦ 'Ατρόμη-
του καὶ ὁ Μπρυνκαγιόν, ὁ ὁποῖος ἐκ μέρους του ποτὲ δὲν μπόρε-
σε νὰ ἐννοήσῃ πῶς καὶ γιατί ἐπολέμησε κοντὰ στὴν μεγάλη πόρ-
τα τοῦ ἀνακτόρου Σαῖν Πῶλ γιὰ νὰ διευκολύνῃ τὴν φυγὴν τοῦ
δούκους.

'Ολοὶ οἱ ἀναγνώσται μας γνωρίζουν τί ἀπέγιναν οἱ Ἰζαμπὴ
τῆς Βαυαρίας, Κάρολος VI, Γιάννης ὁ 'Ατρόμητος.

'Αλλὰ ἡ Ροζελίς; 'Αλλὰ ὁ Πασσαβάν;
Τί ἀπέγιναν; 'Ἐζησαν στὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐτυχίαν; 'Απέ-
κτησαν πολλὰ παιδιά, ὅπως στοὺς ἐπιλόγους τῶν διηγημάτων, οἱ
ὁποῖοι εἶναι ἀκριβοδίκαιοι ἐπιλόγοι τοῦ αἰωνίου ὀνείρου μιᾶς
ἐιρηνικῆς χαρᾶς;
'Ἡ τούναντιον ὑπεχρεώθησαν νὰ παλαίσουν κατὰ τῆς δυσμε-
νοῦς τύχης;
Εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐλπίζομεν νὰ τὸ ἀφηγηθῶμεν στὸν ἀ-
ναγνώστην, (ΣΗΜ. ΠΑΝΘΕΟΥ).—'Ο συγγραφεὺς ἀφηγεῖται τὴν
συνέχειαν τῆς παρούσης ἱστορίας εἰς τὸ ἔργον του, ἡ 'Βασίλισσα
'Ιζαμπὴ.) στὸν ὁποῖον τὴν στιγμήν ποῦ θὰ γράψωμεν τὴν λέξιν
'τέλος', λέγομε.

—'Ορεβουὰρ ἀγαπητὲ ἀγνωστε φίλε.

ΤΕΛΟΣ
(Μετάφρασις I. A. Ζερβού)

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ ΟΛΟΙ
ΤΟ ΝΕΟΝ ΙΠΠΟΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ ΜΙΧ. ΖΕΒΑΚΟ
Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΙΖΑΜΠΗ
στο ὁποῖον ὁ ἡρωϊκὸς ἱππότης Πασσαβάν, ζη-
τώντας νὰ ἐκδικηθῇ τὴν ὥραϊα, ἐρωτομανῇ καὶ
αἰμοσταγῇ βασίλισσα, διαπράττει τοὺς τρολλώτε-
ρους ἄθλους.

ΟΜΙΛΕΙ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΔΙΑΡΚΩΣ ΠΕΘΑΙΝΕΙ ΜΕ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΝ ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ

Αὐτὸς εἶναι καλλίτερος τίτλος ποῦ θὰ
μποροῦσε νὰ δοθῇ στὴν συνέντευξιν ποῦ
ἔδωσε τελευταίως ἡ περίφημη Παρισινὴ
καλλιτέχνης τοῦ Γκράν Γκινιόλ, Μάξ. Τὸ
Γκράν Γκινιόλ εἶναι ὡς γνωστόν, παρα-
στάσις φρικτῶν τραγωδιῶν, ποῦ ἐμφανί-
ζονται μὲ τόσο ρεαλιστικὸν τρόπον, ὥστε οἱ
θεαταὶ νομίζουν ὅτι βλέπουν μιὰ πραγμα-
τικότητα καὶ ὄχι ἓνα θέατρο.

«Τὰ μαρτυρία μου—εἶπε ἡ καλλιτέ-
χνης—ὅλα ὅσα ὑφίσταμαι στὴ σκηνὴ τοῦ
Γκράν Γκινιόλ, τὸ κινεῖσκα βασανιστήρια
τὰ πρὸς πολὺπλοκα ὅπως καὶ τὰ πρὸς σατα-
νικά, τὰ συνήθιστα ἀπὸ πολὺ μικρῇ. Μὲ ἔ-
χουν σχεδὸν μαγνητίζει καὶ νομίζω ὅτι
δὲν θὰ μποροῦσα νὰ παίξω ἄλλο ρόλο ἐκ-
τὸς ἀπ' τὸν ρόλο τοῦ αἰωνίως ματωμένου
θύματος.

«Μ' ἔχουν σκοτώσει χιλιάδες φορὲς ὡς
τώρα. Μ' ἔχουν κόψει ἐπανειλημμένως σὲ
κομμάτια. Μοῦ ἔχουν βγάλει τὰ μᾶτια. Μοῦ
ἔχουν τρυπήσει τὸ στήθος. Δέχτηκα
τὸ περιβόητον φιλὶ τοῦ λεπροῦ. Μ' ἔχουν
κρεμάσει, μ' ἔχουν ξεκοιλιάσει... καὶ ἐγὼ
δὲν ξέρω τί ἄλλο μοῦ ἔχουν κάνει! Τὸ
περίστροφο, τὸ μαχαίρι, τὸ δηλητήριο, ἔ-
χουν χρησιμοποιηθῇ ἀμέτρητες φορὲς,

ΣΕΛΙΣ ΓΡΑΦΟΛΟΓΙΑΣ

Θέλετε νὰ μάθαιτε τὸν χαρακτῆρά σας,
τὰς ἀρετὰς ἢ κατὰ σας, τίς ψυχικὰς ἰδιότη-
τας σας;
Γράψτε λίγες λέξεις μ' ἓνα ψευδώνυμον στὴν
ΚΥΡΙΑΝ ΜΙΝΑΝ
ΜΠΕΝΧΟΥΡ, γραφολόγον περιοδικοῦ «Πάνθεον», Ἀθήνας ἐσωκλείοντες
ἑξάγραμμος ἐπὶ γραμματόσημα καὶ τὸ κατωτέρω δελτίον.
Αἱ ἐπιστολαὶ σας πρέπει νὰ εἶναι γραμμέναι μὲ τὸν πραγματικὸν
πραγμικὸν χαρακτῆρά σας, χωρὶς καλλιγραφίας καὶ ἐπιτηδεύσεις.

Σ η μ.—'Οσοὶ καὶ δοῖαι ἐπιθυμεῖτε νὰ μάθετε τὸν χαρακτῆρα φι-
λίου σας προσώπων, ἐσωκλείετε χειρόγραφόν τους καὶ ἀνάλογα γραμμα-
τόσημα καὶ δελτία.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ "ΠΑΝΘΕΟΝ",
ΔΕΛΤΙΟΝ ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΥ

Χαμένον Γία σε μάκι.—Τρυφερὴ
καρδιά σὲ παιδικὸ στήθος. Λίγα λόγια καὶ
καλὰ. Μιὰ ἀχτίδα ἡλίου σὲ κάθε συγκεν-
τρώσει. Πῶσο σ' ἀγαποῦν. Καὶ μὲ τὸ δίκη
τοῦ. Θὰ εὐτυχίσαι.

Λουλοῦ Κ.—Πρακτικὸ μυαλό, θέλη-
σις πολλή καὶ εὐχέρεια σὲ κάθε σας κίνη-
ση. Ξέρετε καλὰ τὰ δρόμοι τῆς ζωῆς. Τὸν
περᾶτε μὲ προσοχὴ καὶ ἀφοβία. Μπράβο.
Εἶσθε μιὰ τελεία σύντροφος ποῦ δὲν θ' ἀρ-
γήσῃ νὰ βοῇ τὰ ἴδια.

Εὐα.—Μυαλὸ τετρακόσια σὲ κεφάλι
γυναίκεο. Σπάνιο φαινόμενο. Δὲν φοβᾶσθε
κἀνέν, προκειμένου νὰ πῆτε τὸ ὀρθόν.
'Αθλητικὴ καὶ μοντέρνα. Ξέρεσθε κάθε
δικαίωμα τῶν ἄλλων, ὑπερασπίζεσθε τοὺς
ἀδυνάτους καὶ περᾶτε ζωὴ ἡρεμῇ. Θὰ γί-
νετε πολὺ εὐτυχισμένη.

Ω.—'Ατομο καὶ διστακτικὸ πλάσματάκι.
Σὲ κάνει νὰ τρέμῃς μιὰ ἰδέα, πολλὰς φο-
ρὰς. 'Αγαπᾷς τὴ φιλοκαλία, τὴν καθαριό-
τητα, τὰ γράμματα καὶ καλλιέργει τὴν τύ-
χην. 'Ἐχεις ψυχὴ σὰν πεταλούδιτσα.

Κάτια.—Δὲν τελειώνει καμμιὸ δου-
λειά του. 'Οκνηρία μεγάλη. Βαρυέται ποῦ
ζῇ. Πιθανὸν νὰ μὴν πᾶν σὲ καλλίτερο
ραντεβού γιατί τεμπέλιασε καὶ κοιμάται.
Κρίμα στὸ παιδί. Τόσο χαριτωμένος καὶ ὁ-
μως τόσο χωρὶς θέλησιν.

Μιὰ μικροῦλα Ε.Π.Σ.—Φροντίζεις
γιὰ ὅλους, τοὺς θυμάσαι ὅλους. Κανένας ὁ-
μως δὲν φροντίζει ἀληθινὰ γιὰ σένο. Κρύ-
βεται ἀλλὰ σὲ νοιάζουν. Εἶσαι πολὺ ἀφε-
λὴς γιὰ νὰ μπορέσῃς νὰ ξεγελάσῃς τοὺς
ἄλλους. Σ' ἀγαπᾷ μόνο ἓνα πρόσωπο ποῦ
σὺ δὲν τὸ προσέχεις καθόλου.

Τασία.—'Ανοητούτσικη ἀλλὰ καλή.
'Επιδεικνύσαι καὶ γίνεσαι κομικὴ. 'Από-
φυγε τίς ρεκλάμες. Δὲν προσθέτουν τίπο-
τα. Φρόντισε νὰ στολίσῃς τὸν χαρακτῆρά
σου μὲ χάρες ποῦ βρίσκονται κρυμμένες
μέσα σου κάτω ἀπὸ τὰ ἐλαττώματα ποῦ
εἶσαι.

Χειρόγραφο Νο 2.—'Υπερήφανη γιὰ
τὴν ὁμορφιά σου καὶ μοναδικὴ γιὰ φλέγν.
Δὲν ἀγαπᾷς ἀλλὰ σ' ἀρέσει νὰ παίξῃς μὲ
καρδιές. Πρόσεχε πολὺ. Θαρρῇ στιγμή
ποῦ θὰ ταυπηθῇς σὰν πουλάκι καὶ τότε...
θὰ μὲ θυμηθῇς.

Γλυκεῖα Ἀνάμνησις.—'Ἐγὼ
στῆς καὶ ψευτάκος. Δίνει ὑποσχέσεις δε-
ξιά καὶ ἀριστερὰ χωρὶς νὰ τίς ἐκτελῇς.
Θαρρῇ ὥρα νὰ σὲ πιάσουν στὰ πρᾶσα
ψευδόμενα. Δὲν εἶσαι καλὸ παιδί. Διόρθω-
σε αὐτὰ τὰ μικροελαττώματα ἑγκαίρως.

Εἰκοστός Αἰών.—'Ἐξυπνος, τυπι-
κὸς ἀλλὰ καὶ ριζοσπάστης τρομερός. Μπαί-
νετε παντοῦ, σὰς ἀρέσει νὰ κάνετε θόρυβο
γύρω στ' ὄνομά σας, σὰς κολακεύουν οἱ φι-
λοφρονήσεις καὶ ἀγαπᾶτε τὰ γλεντάκια μὲ
μέτρον. 'Ἐχετε φιλαρέσκειαν ἀρκετὴν καὶ
φιλοδοξίαν οὐκ ὀλίγην.

Ν. Χ. 27.—Μικρὲς ἀξιώσεις, μικρὲς φι-
λοδοξίες, ὅλα σας μετρούμενα καὶ μικρά.
Δὲν τολμάτε. Εἶσθε ἀπὸ τοὺς πρὶν συντηρη-
τικὸς τύπους σὲ ὅλα. 'Αγαπᾶτε καὶ δειλιά-
ζετε γιὰ τὸ μέλλον. Σὰς ἀγαποῦν καὶ σὰς

τὸ δεικνύουν γιὰ νὰ σὰς ἐνθαρρύνουν. Δὲν
ἔχετε φτερά. Γιατί;
Μελαγχολὴ Ψυχὴ.—'Ἡ ρωμαν-
τικότης σας σὰς δίνει μελαγχολία χωρὶς
λόγον. Καταλαβαίνετε τὸ σφάλμα σας καὶ
ὁμως δὲν ἔχετε τὸ σθένος νὰ τὸ διορθώσε-
τε. Εἶσθε πεταλούδα καὶ θέλετε νὰ γίνε-
τε νυχτερίδα χωρὶς λόγον. 'Ἐχετε ἀμφιβο-
λίες γιὰ τὴν ἀγάπην σας ποῦ δὲν βασανί-
ζουν. Ξετνάξετε τίς μαῦρες σκέψεις. Γελά-
σετε, χαρῆτε.

Τὸ χειρόγραφο τῆς φίλης
σας.—'Ἐνα θερμὸ καὶ χαριτωμένο πλά-
σμα μὲ πολλὴ εὐκρίνεια καὶ λιγάκι ζή-
λεια. Πολλὴ ἐκφρασις, πολλὴ καλωσύνη
καὶ ἀρκετὴ ἀφέλεια. Δὲν κρατᾷ ποτὲ κάκια.
'Ἀξίζει περισσότερο ὡς φίλη παρὰ ὡς σύ-
ζυγος, γιατί ἡ τρυφερότης τῆς θὰ δημιουργ-
γῇ ἀνησυχίας γιὰ τὴν ἰδίαν.

Μάκην Πεντέλη.—Γιατί εἶσθε
τόσο ἀμελὴς στὰ δικά σας ζητήματα, ἐνῶ
ἔχετε ἐμφυτὴν τὴν τάξιν μέσα σας; Περιέρ-
γεαι καὶ λιγάκι κουτσμπολιὸ σὰς ἀρέσουν.
Θερμὴ ἰδιοσυγκρασία, ἐκφραστικὴ κουβέν-
τα, συμπαθητικὴ ὑπαρξίς. 'Αφήνετε καλὴν
ἐντύπωση σὲ ὅλους.

Τὸ χειρόγραφο σας.—Πρόσωπο
ποῦ τὸ χαρακτηρίζει ἀφέλεια καὶ ζεαν-
φουτισμός, ἀλλὰ καὶ τρυφερότης πολλή.
Συγκινεῖται μὲ τὸ παραμικρὸ ἀλλὰ ἡ ἐντύ-
πωσις περνᾷ καὶ τὴν ἄλλην ὥρα δὲν θυμά-
ται τίποτα. 'Ἐξαιρετικὴ ἐκφραστικὴ ψυχὴ.
'Αθιγγανίς.—Εἶσθε ἡ πρὶν εὐπρεπὴς
ἀθιγγανία. 'Αγαπᾶτε τὰ ὥραϊα καὶ εὐγενικά
ἀνθρώπους. Κοκέτια, εὐχάριστη, γελαστή,
πράγματα. 'Ἡ ψυχὴ σας μοιάζει μὲ μπουκέ-
το γεμάτο μυρωδιὰ καὶ χρώματα. Θὰ βρε-
θῇ ὁ κατακτητὴς του πολὺ εὐκόλως.

Τομκίνας.—Αἰσθήματα εὐγενῆ καὶ
καρδιά γεμάτη ἀγάπην γιὰ ὅλους ὅσοι τὸν
πλησιάζουν. 'Απὸ τοὺς τύπους ποῦ εἶνε γε-
μάτοι ἀλτρουϊσμὸ καὶ ἐθελοδοξία. Δυνατὸς
χαρακτῆρας καὶ τίμιος.

Ψευτολόουδο.—Ζωηρότης, ἀπο-
φασιστικότης, τόλμη, λίγη σπατάλη καὶ
συντομία σὲ κάθε σας ἐκφραση. Δὲν στα-
ματᾷ νὰ σκεφθῇτε κατὶ. Πηγαίνετε κατ'
εὐθείαν στὸν σκοπὸ. 'Ἡ τύχη εὐνοεῖ τοὺς
τολμηροὺς. Μπράβο!

'Ατρόμητος φοβεριστὰς.—'Ἐγ-
κράτεια καὶ καθήκον σας χαρακτηρίζουν.
Εὐγένεια πολλὴ καὶ ἀγάπη γιὰ τοὺς δι-
κούς σας. Οἱ φίλοι σας σὰς λατρεύουν μὲ
τὸ δίκην τους. Καρδιά παιδιοῦ.

'Ἡ μικρὰ σφιγξ.—'Αγαπᾶτε καὶ
δὲν τολμάτε νὰ τὸ πῆτε οὔτε στὸν ἑαυτὸ
σας γιατί ἀλλάζετε συχνὰ τὸ ἱδανικά σας.
Βρίσκεσθε εἰς ἀναζητήσιν περιπετειῶν. 'Ἡ
καρδιά σας εἶνε μπουμπουκὶ ποῦ δὲν ἀνοι-
ξε ὅλα του τὰ πέταλλα καὶ τὴν τριγυροῦν
πολλὰς ἀχτίδες ἡλίου. Θαρρῇ ἡ πρὶν θερμὴ
γρήγορα.

Λογιστὴς Μ. Β.—Τετραγωνικὸ μυα-
λό, θετικὸς ἄνθρωπος, χωρὶς ἐξάρσεις καὶ
τρολλέες ἰδέες. 'Ισορροπημένος σὲ ὅλα. 'Ἐκ-
δηλώνεσθε μετρούμενα καὶ ἀγαπᾶτε φυσιο-
λογικά. Σὰς λατρεύουν ὅσοι σας σχετι-
σθοῦν καὶ ἔχουν δίκην.

Τὸ χειρόγραφόν σας.—'Ἐνα
πλάσμα ἀσθενικὸ χωρὶς θέλησιν καὶ χωρὶς
πολλὴ ζωὴ. 'Ἐχει ἀνάγκην ἀπὸ υποστηρι-
κτῆ σὲ κάθε βῆμα, σὲ κάθε σκέψη. Δὲν
ἐνεργεῖ αὐτοβούλως. 'Ακούει πάντα τοὺς
ἄλλους. 'Ἐληρεᾶται. Καρδιά ἀσθ. νική
καὶ καλὴ.

'Ελευθερία.—Πουλί ποῦ ἀπλώνει
τὰ φτερά του καὶ φεύγει σὰν δι πῶς δὲν
τὸ σηκώνει τὸ κλίμα. Εὐκρινὴς καὶ ἀπέ-
ριττη. Δὲν σὰς ἀρέσουν τὰ ὑπονοούμενα
καὶ οἱ ὑπεκρυφές. Τολμάτε καὶ ἐκφράζεσθε
χωρὶς περιστροφές.

Κίρκη.—'Αμελὴς στὰς ὑποθέσεις σας.
Πάντα βρίσκεται μιὰ αἰτία ν' ἀναβάλλει
κάτι. Δὲν συγχίζεσθε γιὰ τίποτα. 'Αγαπᾷ-
τε μὲ τὸ δικὸ σας τρόπο. Σὰς ἐλκύει ἓνας
καλὸς λόγος καὶ βρίσκετε εὐχάριστη σὲ
σινεμά. Μιλήτε γρήγορα καὶ ἀφηρημένα.
Περιμένετε μιὰ εὐτυχία ποῦ θ' ἀργήσῃ
λίγο.

Αἰλὴ Ν. Α.—Λακωνικὴ, λιγόλογη, μυ-
στικοπαθὴς καὶ ὀνειροπόλος. Θυμῶνετε ὁ-
ταν σὰς παραμελοῦν καὶ τὸ δεικνύετε μὲ
ἀπότομη εὐλακρία. Δὲν χωνεύετε τὰ χω-
ρατὰ. Κρατᾷτε προσεκτικὰ τὴν θέση σας
πολὺ ἀξιόπρεπα. Θὰ ταυπηθῇτε ἄγρια ἀπὸ
μὴν ἀγάτη ἀναπάντη.

Οἰδίπους Λίμνης.—Τακτικὸς μέ-
χοι σχολαστικισμοῦ. Φίλος τῆς γραμμῆς
καὶ τῆς εὐπρεπείας. Ξεχνᾷ κατὶ καὶ ἀμέ-
σως ὅταν σὰς ἐρῇ σὲ τὸ νου ἐννοεῖτε νὰ
ἐπανακινήσῃ τὸ χαμένο καιρὸ. 'Αστειεύε-
σθε χαριτωμένα. Σὰς ἀγαποῦν ὅλοι γιὰ
τὸν ὁρατὸν χαρακτῆρά σας.

Γερωντοπάλῃ καρο Κ.—Εἶρων
καὶ πεσιμιστής. Δὲν πιστεύετε σὲ τίποτα.
Δὲν σὰς συγκινεῖ καμμιὰ ἐκδήλωσις. Τὰ
βλέπετε ὅλα μὲ τὸν ψυχρὸ ὑπολογισμὸ τοῦ
ἀδιάφορου. 'Ἐχετε ἀξίαν ὅμως καὶ σὰς τὴν
ἀναγνωρίζουν. Καὶ ὁμως δὲν τοὺς εὐγνω-
νεῖτε γι' αὐτό.

Τὸ χειρόγραφο τῆς φίλης
σας δείχνει μιὰ γυναίκα μὲ πολὺ αἰσθημα-
καὶ λίγη κρίσιν. Πρόθυμη, ἐργατικὴ, θέλει
ὅλα νὰ τὰ τελειώσῃ μόνῃ της. Φροντίζει
σὰν τὸ μυρμηγκί γιὰ τὸν ἑαυτὸ της καὶ τοὺς
δικούς της, ἀγαπᾷ, πονεῖ, πᾶσχει, θυμάται.
Μαίρη Μ. 'Αλλέγκρα. Τί δὲν θάδινες
γιὰ νὰ εἶσαι ἀρίστη. Ζητᾷς συγκινήσεις,
περιπέτειες, ἐρωτες. Δὲν ἀγαπᾷς τὴν δου-
λειά καὶ τὴν κοῦραση. Σὲ τραβοῦν τὰ γλέν-
τια. Καὶ ὁμως ἡ κοινωνικὴ θέσις σου σοῦ
τ' ἀπαγορεύει καὶ θυμώνεις γι' αὐτό, ἀλλὰ
συμμορφώνεσαι ἐξ ἀνάγκης.

Εὐτυχισμένος.—'Αγαπᾷς, σ' ἀγα-
ποῦν καὶ τὸ ξέρεις. Δὲν σκέπτεσαι παρὰ
τὴν σήμερον. Τρελλὸ καὶ ἄμυαλο τρεῖς-
δὲν σὲ τρομάζει ὁ χειμῶνας τῆς ζωῆς.
Τραγοῦδι καὶ γλέντι σοῦ μιλάει στὴν καρ-
διά. Φρόντισε λιγάκι καὶ γιὰ τὸ μέλλον.

Κατ' ὄψκα.—Διστάσεις πάντα νὰ
προβῇς σὲ κατὶ. Σκέπτεσαι τὸ βράδυ νὰ
λάβῃς μιὰν ἀπόφαση καὶ τὸ πρῶτ' μετα-
νοῖνε. 'Αγαπᾷς τὴν ὁμορφίαν τοιαυτέτες,
τ' ἀρώματι, τὰ κοσμητικὰ καὶ κάθε ὥρατο.
Σὲ θαυμάζουν. Εἶσαι εὐχάριστημένη, ἀλλὰ
ὄχι ὅσο θές.

Λέει και Περίεργα

Η άραχνη είναι μια λογική πλέκτρια.

Μια Άγγλις έντομολόγος, ή μίς Τάουσον, εἰς ἓνα ἄρθρον της πού ἐδημοσιεύθη εἰς κάποιο ἐπιστημονικόν περιοδικόν, ισχυρίζεται ὅτι ἡ ἀράχνη πλέκοντας τοὺς ἰστούς της δὲν ἐκτελεῖ ἐργασίαν, τὴν ὁποίαν τῆς ὑπαγορεύει τὸ ἐνστικτὸν κατόπιν κληρονομικῆς συνηθείας χιλιᾶδων ἐτῶν.

Κατὰ τὴν δα Τάουσον, ἡ ἀράχνη εἰς κάθε πλέξιμον ἰστού ἐνεργεῖ ὡς ὃν σχετιζόμενον λογικῶς καὶ κατασκευάζον κατὰ τὸ ὁποῖον τοῦ εἶναι ἀπαραίτητον, κατόπιν ὁρίμου μελέτης τῶν συνθηκῶν ὑπὸ τὰς ὁποίας πρόκειται τοῦτο νὰ χρησιμοποιηθῇ.

Πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ισχυρισμοῦ της, ἡ μίς Τάουσον, συνέλεξε τοὺς ἰστούς ὀκτακόσιων ἀραχνῶν, ἀπὸ ὀκτακόσια διαφορετικὰ μέρη. Οἱ ἰστοὶ αὗτοὶ συγχρινόμενοι μεταξύ των παρουσιάζουν τεραστίαν διαφορὰς πάχους, στερεότητος κ. λ. π., ἀναλόγως τῆς θέσεως διὰ τὴν ὁποίαν ἡ κατασκευάστρια ἀράχνη προώριζε ἐκαστον.

Αἰτήσεις πρὸς ἀποστολὴν κορέων.

«Ἀποστείλατε ἐπειγόντως κορέους». Ἀθρόα τηλεγραφήματα μὲ τὰς τρεῖς αὐτὰς λέξεις καταφάνουν καθημερινῶς εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Ἀγγλικῆς Γουίνεας ἀπὸ τὴν ὑπαίθρου, οἱ κάτοικοι τῆς ὁποίας ζητοῦν τὴν ἐπείγουσαν ἀποστολὴν κορέων.

Ὅσον ἐξωφρενικὴ καὶ ἂν εἶναι ἡ αἴτησις ἐν τούτοις, ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι τὴν ὑποβάλλουν δὲν εἶναι διόλου τρελλοὶ καὶ ξεύρουν πολὺ καλὰ τί ζητοῦν.

Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ὅλη σχεδὸν ἡ ἐσοδεία τοῦ ξαχαροκαλάμου κατεστράφη ἀπὸ τὴν ἐπιδρομὴν ἐνὸς μικροῦ ἐρυθροῦ σκώληκος ὁ ὁποῖος ἀποθίγει τὰ αὐγά του εἰς τὰ ἄνθη τοῦ φυτοῦ.

Ὅλος ἐκ τύχης ὁμοῦς ἀνεκαλύφθη ὅτι τὰ σὺγὰ αὐτὰ αποτελοῦν ἐκλεκτὴν τροφὴν διὰ τοὺς κορέους οἱ ὁποῖοι τὰ ἀναζητοῦν μετὰ μανίας. Ἀλλὰ δυστυχῶς εἰς τὴν ὑπαίθρου τῆς Γουίνεας παρατηρεῖται ἕλειψις κορέων καὶ οἱ καλλιεργῆται τοῦ ξαχαροκαλάμου, πρὸ τοῦ κινδύνου νὰ ἰδοῦν καὶ πάλι τὰς φυτείας των κατεστραμμένας, κάνουν ἀπεγνωσμένας ἐπικλήσεις πρὸς τὴν διοίκησιν διὰ νὰ τοὺς ἀποστείλῃ κορέους ὅσον τὸ δυνατόν συντομῶς τερα.

Ένας δρακόντιος νόμος διὰ τοὺς μεθυσμένους σωφφέρ.

Ἡ Δημοκρατία τοῦ Κανκάσου ἐψήφισε τελευταίως ἓνα νόμον διὰ τοῦ ὁποίου οἱ σωφφέρ οἱ ὀδηγοῦντες αὐτοὶ περὶ ἐνὸς βιολοντσέλλου ἐφωδιασμένοι μὲ ἓνα ὁ προκαλοῦντες ἀτυχήματα καταδικάζονται εἰς θάνατον.

Ἡ πρώτη ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου αὐτοῦ ἔγινε τὴν παρελθούσαν ἐβδομίδα ὑπὸ τοῦ Κεντρικοῦ λαϊκοῦ κακουργιοδικείου τῆς Δημοκρατίας εἰς βάρος κάποιου σωφφέρ, ὀνόματι Νίκι Πέτροβιτς.

Ὁ Πέτροβιτς εὐρισχόμενος εἰς κατάστασιν εὐθυμίας ὡδήγει τὸ αὐτοκίνητόν του μὲ ἀνεπτυγμένην ταχύτητα εἰς ἓνα κεντρικὸν δρόμον εἰς τὸν ὁποῖον εὐρίσκετο κάποιο δημοτικὸν σχολεῖον.

Τὴν ὥραν κατὰ τὴν ὁποίαν διήρχετο πρὸ τοῦ σχολείου συνέπεσε νὰ ἐξέρχονται οἱ μαθηταὶ καὶ ὁ Πέτροβιτς ἀπὸ ἀπροσεξίας παρέσυρε καὶ ἐτραυματίσσε ἐλαφρῶς δυὸ μικρούς.

Μολοντοὶ οἱ δυὸ μικροσκοπικοὶ τραυματαῖαι ἐθεραπεύθησαν ταχύτατα, ἐν τούτοις τὸ κακουργοδικεῖον, ἐφαρμόζον τὸν νέον νόμον, κατεδίκασε τὸν ὑπαίτιον τοῦ δυστυχήματος σωφφέρ εἰς θάνατον καὶ ἡ ποινὴ του ἐξετελέσθη μετὰ εἰκοσιτέσσερας ὥρας.

Ὁ μεταξίνος μαγνήτης.

Ένας Ἰταλὸς καθηγητῆς τῆς ψυχολογίας, καὶ ἴσως μέτοχος εἰς μεγάλην ἐπιχείρησιν μεταξωτῶν ἔκαμε μίαν μεγάλην ἀνακάλυψιν, ἡ ὁποία δὲν θὰ ἐνθουσιάσῃ ἴσως ὅλους τοὺς συζύγους.

«Τὸ μεταξωτόν, λέγει, ἔχει μίαν μαγνητικὴν δύναμιν. Ἀντιθέτως πρὸς τὴν τεχνητὴν μέταξαν (τὴν φυτικὴν), ἡ ζωικὴ μέταξ, ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ ἐλκύνῃ καὶ νὰ σαγηνεύῃ.

»Εάν οἱ γάμοι, συνεχίζει, εἶναι σήμερον περισσότεροι ἢ ἄλλοτε, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν καταπληκτικὴν πρόδον τῆς βιομηχανίας τῆς μέταξης. Ὅταν ἡ φυσικὴ μέταξ γίνῃ φόρεμα ἡ κάλσα μεταβάλλεται εἰς μαγνήτην».

Αἱ φλαρίαι τῆς συζύγου.

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὑπῆρχεν κάποιος νόμος, διὰ τοῦ ὁποίου οἱ σύζυγοι ἐθεωροῦντο ὑπεύθυνοι διὰ τὰ ἀδικήματα τὰ διαπραττόμενα ὑπὸ τῶν γυναικῶν των.

Ὁ νόμος αὐτὸς καθιεργήθη, ἀλλὰ τέσσερας ἡμέρας πρὸ τῆς καταργήσεώς του ὁ ἐπισμηναγὸς τῆς πολεμικῆς ἀεροπορίας Φόστερ κατήγγειλε τὸν στρατάρχην τῆς ἀεροπορίας καὶ μέλος τοῦ συμβουλίου τῆς ἀεροπορίας σέρ Κύριλλον Νισούωλ, ζητῶν ἀποζημίωσιν διὰ «φλυαρίας τῆς συζύγου του λαίδης Νισούωλ ἐναντίον του εἰς ἓν τέτιον εἰς τὸ ὁποῖον ἦτο προσκεκλημένη.

Τὸ ἀνώτατον δικαστήριον διὰ τελευταίαν φορὰν ἀσχοληθὲν μὲ δίκην τοιοῦτον εἶδους, ἐφάνη ἄρκετά οὐδατηρόν.

Ὁ σέρ Κύριλλος κατεδίκασθη νὰ πληρώσῃ ἑκατὸ λίρας ὡς ἀποζημίωσιν εἰς τὸν ἐπισμηναγόν Φόστερ διὰ τὰς «φλυαρίας τῆς συζύγου του.» Ὁ πρόεδρος παρετήρησε ὅτι ἡ λαίδη δὲν θὰ ἔλεγε ὅσα εἶπε εἰάν ὁ σύζυγός της δὲν τῆς ἀνεκοίνωνε μερικὰ μυστικὰ τῆς ὑπηρεσίας.

Ὁ Μπόμπ καὶ ἡ Τζαίνυ στὸ Λονδίνον.

Ὁ Μπόμπ καὶ ἡ Τζαίνυ εἶναι οἱ νέοι φιλοξενούμενοι τοῦ ζωολογικοῦ κήπου τοῦ Λονδίνου διὰ τοὺς ὁποίους ὁ διευθυντῆς του εἶναι ὑπερήφανος. Ὁ Μπόμπ καὶ ἡ Τζαίνυ εἶναι ἓνα θαυμαστὸ ζεύγος ἱπποποτάμων μάλιστα ἀφικθὲν ἀπὸ τὴν Κεντρικὴν Ἀφρικήν. Ἡ μεταφορὰ των συνήντησε μεγάλας δυσχερείας διότι τὸ ζεύγος ζυγίζεται συνολικῶς δέκα τόννους καὶ ἔχει ἀπίστευτους διαστάσεις.

ΜΟΔΑ ΓΙΑ ΣΔΣ, ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΟΜΜΟΡΦΙΑ

Για νὰ ἔχετε καλὸ δέρμα

Ὀνομάζουν Ἀπριλιάτικο δέρμα τὸ λεπτό καὶ ἀκαλὸ δέρμα ἐκεῖνο πού μπορεῖ νὰ φανῇ χωρὶς φόβο μέσα στὸν πιὸ δυνατὸ ἥλιο, πού κάνει τὸ πρόσωπο νὰ φαίνεται ὡς ζωγραφία κάτω ἀπὸ τὰ ρελεβὲ καλλιάρια.

Πρέπει νὰ ἔχη αὐτὴ τὴ φρεσκάδα πού χει τὸ δέρμα τῶν φρεσκοπλεγμένων παιδιῶν. Πρέπει στ' ἀλήθεια νάιναι ὡς φύλλο ἀπὸ τριαντάφυλλο.

Γιὰ νὰ ἔχετε τέτοιο δέρμα πρέπει ὅπως ξέρετε, νὰ εἰσθε ὑγιής, νὰ κοιμᾶσθε ἀρκετὰ, νὰ τρέφεσθε καλὰ χωρὶς πολλὰς σάλτσες καὶ καρυκεύματα, νὰ κινήσθε ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ ἔχετε μιά καλὴ κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος καὶ νὰ σκέπτεσθε πάντοτε πῶς ἡ ζωὴ εἶναι ὡραία καὶ πῶς ἡ ἐπομένη εἶναι μιά καινούργια ἡμέρα γεμάτη ἐλπίδες.

Τὸ νὰ πίνετε νερὸ εἶναι ἐπίσης καλὸ. Δίνει ὁμορφιὰ στὰ μαλλιά καὶ στὸ δέρμα, δίνει γενικῶς φρεσκάδα σ' ὅλο τὸ σῶμα. Πολλὰς στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ εἶναι ἀπολύτως πεπεισμένες γι' αὐτό.

Κατόπιν ἔρχεται ἡ καθαριότης. Ἐχῶ δὴ πολὺ λίγες στὰρ πού νὰ μὴ ἔχουν ὡραῖο δέρμα.

Καὶ μὲ φαίνεται πῶς ὅλη ἡ ὁμορφιά τους προέρχεται περισσότερο ἀπ' ὅτι σὰς ἔλεγα πάρα πάνω παρὰ ἀπὸ τὰ διάφορα μακιγιάζ. Ἐνα πολὺ ἐλαφρὸ μακιγιάζ εἶναι ὅμως πάντοτε ἀπαραίτητο γιὰ ὁποιοδήποτε δέρμα, πρῶτον γιὰ νὰ τὸ προστατεύῃ καὶ δεύτερον γιὰ νὰ τὸ καλλωπίζῃ.

Υπάρχουν πρῶτα οἱ διάφορες κρέμες γιὰ ξερὰ καὶ κανονικὰ δέρματα, ἡ λοιπὴν γιὰ τὰ λιπαρὰ δέρματα.

Ἀφοῦ κάνετε τὸ καθάρισμα πού συνήθιζετε ὅταν μακιγιάρεσθε μὴ παραλείπετε λίγη μπουνιὲ στὰ μάγουλα πρὸς τοὺς χρόνους.

Τὸ κόκκινο ζωορεῖ τὸ πρόσωπο, ζωντανεύει καὶ τονίζει τὸ χρῶμα τῶν ματιῶν. Λίγη σκιά στὰ βλέφαρα ἢ ἂν προτιμᾶτε κρέμα ζωντανεύει ἐπίσης τὸ βλέμμα.

Ἐπειτα κτυπᾶτε τὴν πούδρα ἐπάνω σὲ ὅλα αὐτά. Ὅα ἔχετε ἓνα πρόσωπο ὡς ἀπὸ πορσελάνη.

Ἄν βάλετε ρίμμελ προσέξτε νὰ μὴ σὰς ἀγριεύει τὰ μάτια. Ἡ μόδα τῶν πολὺ βαμμένων ματιῶν εἶναι πιά περασμένη.

Τὸ κραγιὸν πού θὰ μεταχειρισθῆτε γιὰ τὰ χεῖλη πρέπει νὰ ἔχη μὴ λαμπερὴ ἀπόχρωση.

Ἄρα μείνετε πολλὰς ὥρες μακιγιαρισμένη καὶ θέλετε νὰ ρεπουσαρισθῆτε κάνετε τὸ πάντοτε μὲ προσοχή.

Ἡ Τζιὺ Λάγκ κάνει ἓνα πολὺ ἀπλό καθάρισμα πού εἶναι κατάλληλο γιὰ τὰ κανονικὰ δέρματα. Πρῶτ' ἂν ὅλα μὲ μιά κρέμα καθαρῖματος ἀφαιρῇ ὅλα τὰ προηγουμένα μακιγιάζ. Ἐπειτα πλένεται μὲ ἓνα μαλακὸ σαποῦνι καὶ ξεβγάζεται μὲ ἄφθονο κρύο νερὸ.

Ἐπειτα σκουπίζεται μὲ μιά μαλακὰ πετσέτα καὶ τρίβει τὸ πρόσωπο ἐλαφρὰ περιστροφικῶς ὡς ὅτου γυμνᾷται ὅπως τὸ δέρμα ἐνὸς μικροῦ παιδιοῦ.

Μὴ λησμονεῖτε νὰ σκουπίζετε καλὰ καὶ τὸ δερμα κοντὰ στὰ μαλλιά. Πολλὰς γυναῖκες τὸ παραβλέπουν.

Τὰ μεγάλα παριζιάνικα στούντιο τῆς μόδας ἀνοίξαν γιὰ δευτέραν φορὰ, μέσα σὲ λίγους μῆνες, τὰ σαλόνια τους γιὰ νὰ ἐπιδείξουν τὰ χειμωνιάτικα μοντέλλα.

Ἡ συλλογὴ τῆς ἐφετεινῆς χειμερινῆς σαιζὸν εἶναι ὁμολογουμένως πλουσιωτάτη περισσότερο ἴσως ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ καὶ, κατὰ φυσικὴν συνέπειαν, ἡ ἐκλογὴ μέσα σ' ἓνα τέτοιον ὡκεανὸ σχεδίων, χρωμάτων καὶ ποιότητων γίνεται ἐξαιρετικὰ δύσκολη καὶ γιὰ τὸ πιὸ καλόβολο γούστο.

***

Ὅπως καὶ κατὰ τὸ λῆγον φθινόπωρο εἶσι καὶ κατὰ τὸν χειμῶνα πού μᾶς ἔρχεται ἡ βασιλεία τοῦ ταγιέρ κυριαρχεῖ.

Ἀντιθέτως οἱ κάψ, πού ὡς πέρυσι ἀκόμη, ἀποτελοῦσαν κατὰ τὸ ἀπαραίτητο γιὰ τὴν γκαρνταρόμπα μιάς κομψῆς γυναίκας, ἐφέτος εἶναι πιθανώτατον ὅτι μόλις θὰ κάνουν τὴν ἐμφάνισή τους.

Τὰ πλατεῖα εὐρύχωρα μαντῶ πού δίνουν τόση χάρη σὲ μιά σιλουέττα, φαίνεται πῶς καὶ αὐτὰ τείνουν νὰ λησμονηθοῦν. Κανένα ἀπὸ τὰ σοβαρὰ στούντιο δὲν ἔχει μεταξὺ τῶν μοντέλλων του τέτοιο εἶδος. Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια πῶς θὰ λυπηθῇ πολλὰς γυναῖκες γιὰ τὸ εἶναι ἓνα πραγματικὸ φῶρεμα—ἀβαντάζ γιὰ κάθε σῶμα.

***

Ὅλα αὐτὰ τὰ ἐκτοπίζει τώρα τὸ μαντῶ σὲ φόρμα ρεντιγκότ, ἓνα εἶδος πού πρωτοπαρουσιάσθηκε πέρυσι σὲ μικρὴ κλίμακα καὶ ἔμεινε τὸ καλοκαίρι καὶ τὸ φθινόπωρο, διασκευασμένο ἀνάλογα μὲ τὴν ἐποχὴ καὶ τώρα παίρνει πάλι τὴν πρώτη του ἀρχικὴ μορφή, συνδυασμένη φυσικὰ, μὲ τὴν νεώτερη χαρακτηριστικὴ γραμμὴ τῆς μόδας.

Ἀκολουθώντας τὴν φόρμα τοῦ στήθους, στενὰ ἐφαρμοσμένο στὴ μέση, ἀνοίγει καὶ πλαταίνει πῶς κατὰ, χωρὶς ὅμως νὰ ἀλλοιώνεται ἡ γενικὴ ἐντύπωσις τοῦ «κολλάν» φορέματος τὴν ὁποίαν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς δίνει.

Τὰ μανίκια φουσκωτά, λίγο ἢ πολὺ, ἀναλόγως τοῦ μοντέλλου—στοὺς ὤμους, στενεύουν παρὰ κάτω ἀκολουθώντας τὸ σχῆμα τοῦ μπράτσου καὶ τελειώνουν σ' ἓνα ἀπλό ἀνοίγμα πολὺ σπάνια γαρνιρισμένο.

Ἡ φούστα πού συνοδεύει τὸ—σχεδὸν κατὰ κανόνα—ἀπλό αὐτὸ μαντῶ—ρεντιγκότ εἶναι πάντα γαρνιρισμένη μὲ μιά γαρνιτούρα ἀπὸ πλισσὲ ἢ τελειώνει σὲ πλούσια καὶ φαρδεῖα κλός.

***

Ἡ γούνα καὶ τὸ ἀστράκα, θὰ χρησιμοποιοῦνται πολὺ τὸν ἐφετεινὸν χειμῶνα ὡς γαρνιτούρες σὲ μανίκια καὶ γιαννάδες καὶ ὡς μπορντούρες στὰ κάτω μέρη τῶν μαντῶ ρεντιγκότ καὶ τῶν ταγιέρ.

Οἱ πλατεῖες μπάντες ἀπὸ γούνα σὲ πλάτος μεγαλύτερο ἀπὸ πενήντα ἑκατοστά, πού γερμίζουν ὁλόκληρο σχεδὸν τὸ φῶρεμα πού πρόκειται νὰ γαρνίσουν παρουσιάζονται σὲ ἀρκετὰ ὀπωσήποτε μοντέλλα.

Ταγιέρ καὶ φούστα ἀπὸ λαϊνὰς βαθυχρῶμο. Ὁ γιανὰς ἀποτελεῖται ἀπὸ μιά πλατεῖα λουρίδα ἀπὸ λαϊνὰ πλισσομένη ἢ ὁποία ἐξελλίσσεται σὲ μποντούρα δλοκλήρον τοῦ ταγιέρ. Ἡ ἰδία πλισσομένη μποντούρα γαρνίρει καὶ τὸ κάτω μέρος τῆς φούστας.

ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΓΙΑ ΣΔΣ. ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΦΑΓΗΤΩΝ

ΧΑΛΒΑΣ ΜΕ ΣΙΜΙΓΔΑΛΙ. — Κα-
βουρνίζουμε 100 δράμια χονδρό σιμιγ-
δάλι με 80—90 δράμια βούτυρο, έως
όπου πάρη χρώμα σκούρο ξανθό, ανά-
κατώνοντας διαρκώς με ξύλινο κουτάλι
και προσθέτοντας ταυτοχρόνως μία
φούχτα μύγδαλα ξεφλουδισμένα και
σπασμένα στα τέσσερα, για να καβουρν-
τισθούν κι' αυτά. Στο μεταξύ ετοιμά-
ζουμε με 100 δράμια ζάχαρη και 100
δράμια μέλι και λίγο νερό, ένα σιρόπι,
προσθέτοντες αν θέλουμε και λίγα κομ-
μάτια κανέλλα, τα οποία ύστερα τα ά-
φαιρούμε, ώστε να πάρη μονάχα τη μω-
ρωδιά το σιρόπι. Σ' άλλη κατσαρόλα
ζεσταίνουμε 300 δράμια γάλα. Όταν γί-
νουν όλα αυτά κατεβάζουμε την κατσα-
ρόλα με το σιμιγδάλι από την φωτιά,
αφαιρούμε το επί πλέον βούτυρο και
ρίχνουμε στην κατσαρόλα το σιρόπι και
το γάλα. Ξαναβάζουμε τότε την κατσα-
ρόλα σε πολύ σιγανή φωτιά, ανακατώ-
νομε καπν-κάπνο το περιεχόμενό της
και την αφήνουμε να σιγοβράση μισή ω-
ρα. Έπειτα το βάζουμε σε μία φόρμα
ή σε μικρές φορμίτσες ή κουταλιές και
τά προσφέρουμε, κοκκίζοντας με κανέλ-
λα ή ζάχαρη.

ΚΕΦΤΕΔΕΣ. — Διά 6—8 άτομα, παίρ-
νουμε 200 δράμια κιμά τον βάζουμε σε
μία λεκάνη, προσθέτουμε 1—2 ψιλοκομ-
μένα μέτρια κρεμμύδια, ενώ άλλα τόσα
τά τοιγαρίζουμε με δυό κουταλιές βού-
τυρο και τα ρίχνουμε κι' αυτά. Μουσκεύ-
ουμε 100 δράμια ψύχα ψωμιού το στί-
βομε καλά και το βάζουμε μαζί με τον κιμά στην λεκάνη, επίσης
βάζουμε δύο αυγά χτυπημένα, μαιντανό ψιλοκομμένο και αλάτο-
τοπίπερο. Όλα αυτά τα ζυμώνουμε καλά, έπειτα τα φτιάχνουμε κι'
άλευρώνουμε σβώλους και τούς τηγανίζουμε με βούτυρο ή με καλό
λάδι αν φαγωθούν κρύοι.

ΨΑΡΙ ΜΑΡΙΝΑΤΟ. — Καθαρίζουμε τα ψάρια, τ' αλευρώνουμε

ΑΠΟ ΕΝΑ ΜΕΝΟΥ ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Μεσημέρι

ΠΕΜΠΤΗ

Βράδυ

Κρέας ραβ. αυγολ.
Τυρί—φρούτα

Μαρίδες τηγανιτές
Χόρτα—Κομπόστα

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Φασόλια γιαχνί
Λακέρδα—Φρούτα

Πατάτες βρ. σαλάτα
Έληές Κομπόστα

ΣΑΒΒΑΤΟ

Ψάρι μαρινάτο
Σαλάτα—Έληές—Φρούτα

Κεφτέδες
Πατάτες τηγ. φρ.

ΚΥΡΙΑΚΗ

Κατόπουλο πιλάφι
Τυρί—Χαλβας
Φρούτα

Αυγά τηγ.
Τυρί—Χόρτα
Φρούτα

ΔΕΥΤΕΡΑ

Μπριζόλες—Χόρτα
Τυρί—Φρούτα

Κατόπουλο ψητό
Τυρί—Γλυκό

ΤΡΙΤΗ

Μοσχάρι στιφάδο
Τυρί—Σαλ. λάχανο
Φρούτα

Μακαρόνια
Πατάτες τηγ.
Γλυκό—Φρούτα

ΤΕΤΑΡΤΗ

Μαρίδες πλακί
Έληές—Φρούτα

Σπανακόρυζο
Σκουμπρι—Κομπόστα

και τα τηγανίζουμε με άφθονο λά-
δι. Όταν τηγανισθούν, χωρίς να
μαυρίση το λάδι, τα τοποθετούμε σε
πήλινο αλειωμένο δοχείο —τά χάλκινα
άπαγορεύονται—ή σε πιάτο φαρδύ. Έ-
πειτα φτιάχνουμε τη σάλτσα ως εξής:
Για μία δκά ψάρια, βάζουμε στο ίδιο
λάδι που τα τηγανίσαμε 4-5 κουταλιές
της σούπας αλεύρι και τ' άνσκατεύουμε,
ενώ έχουμε το τηγάνι στη φωτιά, με ξύ-
λινο κουτάλι, έως ότου το αλεύρι πάρη
χρώμα καστανί σκούρο. Κατόπιν προσ-
θέτουμε 300 δράμια νερό, ένα ποτήρι
του κρασιού δυνατό ξύδι, λίγη ντομάτα
πελτέ, μία κουταλιά ζάχαρη, λίγο δεν-
δρολίβανο, 2 φύλλα δάφνης, ανάλογο
άλατοπίπερο και αν θέλουμε, λίγο χον-
δροκομμένο σκόρδο. Βράζουμε αυτή τη
σάλτσα επί 10 λεπτά, έπειτα την περνά-
με από ψιλό τρυπητό επάνω στα ψάρια
και τ' αφήνουμε σε δροσερό μέρος να
πήξη η σάλτσα. Έτσι το ψάρι διατη-
ρούνται πολλές μέρες.

ΜΟΣΧΑΡΙ ΣΤΙΦΑΔΟ. — Παίρνουμε μία
δκά μοσχάρι ψαχνό, το κόβουμε σε μικρά
κομμάτια. Καθαρίζουμε 1 δκά κρεμμύ-
δια και τα τηγανίζουμε με βούτυρο και
λάδι (3 μέρη βούτυρο και 1 λάδι) και
τα τοποθετούμε σε μία πιταέλλα. Στο
ίδιο τηγάνι τηγανίζουμε και το κρέας
έως όταν καβουρντισθή καλά, έπειτα τ'
αναποδογυρίζουμε στην κατσαρόλα και
προσθέτουμε 2—3 κουταλιές ξύδι, 3—4
φύλλα δάφνης, αλάτοπίπερο, ντομά-
τα, λίγα δόντια σκόρδα με τις έσω
κουταλιές ζάχαρη και τόσο νερό
τασρόλα. Την σκεπάζουμε και την βάζουμε να βράση τουλάχιστον
κολοιούμε το ψήσιμο έως ότου γίνουν το κρέας και τα κρεμμύ-
δια και μείνη η σάλτσα πηχτή.

τεριές φλύδες τους, μία
ώστε να μισοσκεπασθούν τα κρεμμύδια όταν τα ρίξουμε στην κα-
ένα τέταρτο, όποτε ρίχνουμε και την βάζουμε να βράση τουλάχιστον
κολοιούμε το ψήσιμο έως ότου γίνουν το κρέας και τα κρεμμύ-
δια και μείνη η σάλτσα πηχτή.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

Όσες αναγνώστριες ζητούν συμβουλές
από τον Δερματολόγον πρέπει ν' αναφέ-
ρουν την ηλικίαν των, εάν είναι έγγαμοι ή
άγαμοι, το είδος της ζωής των και να πε-
ριγράψουν σαφώς και λεπτομερώς την
πάθησίν των. Επίσης να καθορίζουν εάν
το δέρμα των είναι ξηρόν ή λιπαρόν. Ό-
ταν αι ερωτήσεις υπερβαίνουν τας 2 πρέ-
πει να έσωκλείεται πεντάδραχμον γραμμά-
τόσημον, όταν δε ζητηται ιδιαίτερα απάν-
κητις να έσωκλείωνται γραμματόσημα πε-
νήντα δραχμών.

«ΛΑΓΙΟΝ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΝ 241».
Αγιν. Θά πλένεσθε με κρύο νερό, τώρα
δε τον χειμώνα θά κάνετε κάθε πρωί ά-
ναρροφήσεις παγόμενου νερού με την μύτη.
Τό βράδυ πάλιν τρεις ώρας πριν κοιμη-
θήτε θά αλείφετε το πρόσωπον και πρό
πάντων τη μύτη με την εξής κρέμαν:

Resorcine	0.20 gr.
Acide salicylique	0.30 »
Oxyde de zinc	2 »
Amidon	2 »
Lanoline	8 »
Cold-Cream	8 »
Eau de roses	5 »

Επίσης θά αποφεύγετε τα άλμυρά, τα
οίνοπνευματώδη ποτά, τα παστά γενικώς
και θά φροντίζετε να μην είστε δυσκοί-
λιος.

«IBAN ΠΕΤΡΟΒΙΤΣ». Θεσσαλονίκη.
Έφ' όσον δεν έχετε κανένα συγκεκριμέ-
νον νόσημα θά σάς συνεβούλευα να έκά-
μνατε μίαν ανάλυσιν του έγκεφαλονωτιαίου
υγρού κατά Wassermann διότι ίσως να έ-
πάσχη καμμία κληρονομική ασθένεια στο
μέσον. Αποτρίχωσις δεν χρειάζεται, όσον
δ' άφορά το ύψος πρέπει να κάνετε Σουη-
δικήν γυμναστικήν αν και έχετε καιρόν να
ψηλώσετε έως ότου γίνετε 25 ετών. Η ά-
δελφή σας άς λούζεται μίαν φοράν την
έβδομάδα με καρυδόφυλλους, τα ματό
κλαδα δε θά τα περνάη έλαφρά με την
κάτωθι σκευασίαν:

Huile de ricin	10 gr.
Rhum	10 »
Extrait quinquina	1 »

Δ. Κ. Γ. Άγρίνιον. Εύχαριστώ διά τα
φιλόφρονα λόγια σας. Θά φροντίσω να
σάς άποσταλή ή κρέμα που μου γράφετε.
Η. Α. Μ. Σάμον. Σας άπώνησά με ι.

διατέραν έπιστολήν στην διεύθυνσιν που
μου υπεδείξατε. Εύχαριστώ.

«ΜΕΡΟΠΗΝ». Θεσσαλονίκη. Η κρέ-
μα Sol-Verex No 1 είναι για δέγμα ζωη-
ρόν και τίθεται στο πρόσωπον για να ύ-
ποβοηθή το στρώσιμο της πούδρας, πρό
πάντων όμως για να μαλακώνη και τρέφη
το δέρμα. Διά την κατασκευήν της χρησι-
μοποιούνται και φυτικά συστατικά που
είναι άσυγκρίτως καλλίτερα από τα ζωικά.
Τό εργαστήριον που την κατασκευάζει θά
σας άποστείλη όσα βαζάκια θέλετε προς
75 δραχ. έκαστον και επί πλέον τα ταχυ-
δρομικά που είναι 15 περίπου δραχ.

«ΚΑΚΟΜΟΙΡΟΝ». Τρίπολιν. Η πάθη-
σις σας δεν είναι τόσο φοβερή όσον νομί-
ζετε. Θά λούζεσθε όπως μου γράφετε, πρό
δε του λουσίματος θά τρίβετε τις ρίζες με
ό κάτωθι υγρόν:

Teint. de guillaya	20 gr.
» de romarin	10 »
» de jaborandi	10 »
Sulfate de quinine	1 »
Alcool a 60o	140 »
Eau de Cologne	20 »

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Συνέχεια από το προηγούμενο)

ΑΙΤΙΑ

Η παροδική υπέρταση του ενήλικου
άποτελεί σχεδόν πάντοτε συνέπειαν κολικών
μολυβδιάσεως ή έπιλοχείου έκλαμψίας. Η
μόνιμος υπέρταση παρατηρείται συνήθως
περι το δονέτος. Είς το άτομικόν προη-
γούμενον του πάσχοντος δύναται ν' άνευρε-
θώσιν ή σύφιλις, ή παχυσαρκία, άρθρι-
τις, ή διαβήτης, ή αλκοολισμός κ. ά. συνή-
θως όμως ούδέν εκ τούτων άνευρίσκεται.
Επί των παιδιών πάντοτε σχεδόν ή υπέρ-
ταση είναι μηχανικής φύσεως εξ υπερερεθι-
στικότητος του συμπαθητικού νευρικού συ-
στήματος μετά ταχυκαρδίας. Η θεραπεία
της υπερέτασης είναι διαιτητική, φαρμα-
κευτική και υγιεινή.

Διαιτητικώς έλάττωσις των άζωτούχων
και των χλωριούχων αναλόγως του βαθ-
μού της παθήσεως. Χρήσις ιδίως χόρτων
πρασίνων, γάλακτος, γαλακτερών και καρ-
πών νωπών. Περιορισμός των υγρών (1000
—1500 γρ. ήμερησίως)

ΙΑΤΡΙΚΑΙ ΟΜΙΛΙΑΙ ΠΙΕΣΙΣ

Φαρμακευτικώς Δακτυλιθίνη (προς τό
νωσιν της καρδίας) και θεοβρωμίνη επί
μακρόν χρονικόν διάστημα.

Από υγιεινής άπόψεως Άποφυγή κα-
ταχρήσεων, μετρία άσκησις, άποφυγή των
μεγάλων έναλλαγών της θερμοκρασίας και
εί δυνατόν διαμονή εις πεδινόν έξοχικόν
κλίμα.

Β) Έλάττωσις της άρτη-
ριακής πίεσεως ή ύπότα-
σις. Η ύπότασις άποτελεί το αντίθετον
της υπερέτασης, ήτοι έλάττωσιν της άρτη-
ριακής πίεσεως κάτω των φυσιολογικών
ορίων.

Τά αίτια της ύποτάσεως διακρίνονται
εις

1) Μηχανικά. Άφθονοι ή συ-
χναί αίμορραγίαι προκαλοῦσι έλάττωσιν
της άρτηριακής πίεσεως λόγω μειώσεων

του ποσού του κυκλοφορουμένου αίματος
(αφαίρεσις μέχρι 300 γρ. αίματος δεν προ-
καλεί άλλιώσιν της πίεσεως). Όμοίως
μηχανική είναι ή ύπότασις εξ έξαντλήσεως
του μυοκαρδίου, καρδιακής διαστολής και
άσυστολής, όποτε το αίμα δεν έξωθείται
με άρκετήν δύναμιν εις τά άγγεία.

2) Νευρικά. Σωματική ή ήθική
κατάπτωσης και νευρασθένεια δύναται να
προκαλέσωσιν ύπότασιν.

3) Τοξικά. Μερικά φάρμακα όπως
το νιτρογδες άμύλιον ή νάτριοι και ή επι-
νεφρική άνεπάρκεια προκαλοῦσι πτώσιν
της άρτηριακής πίεσεως.

4) Λοιμώδη. Συνήθης είναι ή ύ-
πότασις κατά την πορείαν των λοιμωδών
νόσων, καθόσον όλοι σχεδόν αι μικροβια-
και τοξίνα προκαλοῦσι πτώσιν της άρτη-
ριακής πίεσεως. Δεδομένου ότι ή ύπότασις
είναι φαινόμενον συμπτωματικόν και όχι
ίδια πάθησις, δεν έχει ιδικά της συμπτώ-
ματα. Η θεραπεία πρέπει να στραφή έ-
ναντίον της έκάστοτε παθήσεως ή όποια
προκαλεί την ύπότασιν.

Ίατρος Π.

Νουνεαυτές

Μάξινα Ευρωπαϊκά

Δια γυναικεία ποιά και φορέματα

ΝΤΙΝΟΣ Μ. ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΥ ΚΣΙΑ

ΠΛ. ΚΑΠΝΙΚΑΡΕΑΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 2555)
του και είπε·
—Μη με ρωτάς τίποτε. Θά διαβάσης τις εφημερίδες και θά μάθης.
—Υστερα μπήκε στον τηλεφωνικό θάλαμο και ζήτησε τον αστυνόμο της Στάνμερκ.
—Κύριε Χέντερσον, είπα με χονδρή ανδρική φωνή, μέσα στην πινακοθήκη του Λόρδου Στάνμερκ, ή σε μία οιαδήποτε αίθουσα της δυτικής πτέρυγος θά βρήτε έναν διασπρόκτο με τον πίνακα του Μπελλίνι. Τρέξτε άμέσως! Και πρὸ πάντων μὴν πάτε μόνος! "Έχει περίστροφο!..

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΗΣ ΤΖΑΙΝΥ
Η νέα γυναίκα χρέμασε το άκουστικό.
—Καί τώρα, Φρέντυ, δρόμο!
—Όταν το αυτοκίνητο περνούσε από την Μεγάλη Γέφυρα, ή Τζάινυ Φλάξμαν πέταξε στον ποταμό το τόξο και τὰ βέλη.
Τότε πιά ξάπλωσε αναπauτικά. Χαίδεψε τις έννηακόσιες πενήντα λίρες που είχε στην τσέπη της και έκλεισε τὰ μάτια. "Εβλεπε τὸν άνδρα της, τὸν αγαπημένο της Χάρρυ, τὸ θῦμα τοῦ Τζῶν Ουώρτερ, που θά έβγαине σ' έναμυς μήνα απ' την φυλακή.

—Έννηακόσιες πενήντα λίρες, μουρμούρισε. Ένα μικρό έξοχικό κτήμα και μία ήσυχη ζωή με τὸν Χάρρυ μου.

Η εκπληκτική ανακαύυψις
ένος Ιατροῦ
Έπαναδίδει
τὴν νεότητά
σὲ μιά ἐπιδερμίδα
μαραμένη και ρυτιδωμένη

Μιά ιατρική εφημερίς της Βιέννης ἀναγγέλει τὸν τελευταῖον θρίαμβον της ἐπιστήμης που θά ἐκπλήξη τὸν κόσμον. "Οχι μόνον εἶρε τὴν ἀφορμὴν τῶν ρυτίδων, ἀλλὰ ἐπίσης τὸ μέσον νὰ τις ἀφαιροῦν. Μητέρες ἀκόμη και γιαγιάδες δύνανται τώρα τὰ ξαναῦρουν τὸ φρέσκο και καθατὸ χρῶμα της νεότητός των. Γυναίκες 50 χρονῶν και πλέον μποροῦν τὰ ξαναῦρουν τὴν βελουτὴ ἐπιδερμίδα και χωρίς ρυτίδες της νεότητός των.
Αἱ ρυτίδες προέρχονται διότι ἐνὶ γήρασκονεν ή ἐπιδερμὶς χάνει μερικά ζωτικά και θρεπτικά συστατικά. Αὐτὰ τὰ συστατικά τώρα προέρχονται ἀπὸ νέα ζῶα. "Όταν τὰ ἐπαναδίδῃ τις εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ἐπιδερμίδα τὴν καθιστοῦν ἐκ νέου φρέσκην και νέαν. Αὐτὰ τὰ ἐκπληκτικά ἀποτελέσματα τῶν δοκιμῶν τῶν γενομένων εἰς τὸ Πανεπιστήμιον της Βιέννης ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ καθηγητοῦ Dr. Stejskal. Τὰ ἀποκλειστικά δικαιώματα ἐκμεταλλεύσεως της ἀποκαλύψεως τοῦ ἐν λόγω καθηγητοῦ ἡγοράσθησαν παρὰ της Τοκα-

Ιον ἀντὶ μυθώδους ποσοῦ. Τὸ «ἐχειλίσμα τῶν ζωντανῶν δερματικῶν κυττάρων, ὀνομαζομένων «Biocel» δὲν εὐρίσκεται παρὰ ἐντὸς της κρέμας Tokalon (χρώματος ῥόζ). Κατὰ τὰς γενομένας δοκιμὰς εἰς Νοσοκομεῖα ἐπὶ γυναικῶν 60 ἐτῶν, αἱ ρυτίδες ἀφηρεθήσαν ἐντὸς 6 ἐβδομάδων (βλέπε τὴν σχετικὴν ἐκθεσιν εἰς τὴν "Ιατρικὴν Εφημερίδα της Βιέννης).
Μεταχειρίζεσθε τὴν κρέμαν Tokalon, τροφὴν διὰ τὴν ἐπιδερμίδα, χρώματος ῥόζ, κάθε βράδυ προτοῦ πλαγιάσετε. Τρέφει και ξανανεώνει τὴν ἐπιδερμίδα σας κατὰ τὸν ὕπνον σας. Αἱ ρυτίδες ἐξαφανίζονται ταχέως. Ἐντὸς μερικῶν ἐβδομάδων θά φαίνεσθε ἀρχετὰ χρόνια νεώτερα. Τὴν ἡμέραν μεταχειρίζεσθε τὴν Κρέμα Tokalon (χρώματος λευκοῦ μη λιπαρὰ). Διαλύει τὰ μαύρα στίγματα, ξανασφίγγει τοὺς διεσταλμένους πόρους, καθιστὰ λευκὴν, γλυκεῖαν και βελουτὴ τὴν πλέον σκοτεινὴν ἐπιδερμίδα. Ἐγγυώμεθα ἐπιτυχὴ ἀποτελέσματα ἄλλως τὰ χρήματα ἐπιστρέφονται.

*Οἱ ἄνδρες
ορολυμῶν τῆς
Ξανδὲς, ὦσαν...*

*...ἔχουν
τὴν ἐπιδερμίδα
ματ,*

και ἔχουν πολὺ δίκην, γιατί ἐκείνο που δίνει στίς γυναῖκες τὴν ἀκατανίκητη ἑλξὶ της ὑγείας και της σφριγηλῆς νεότητος εἶναι τὸ ματ χρῶμα **ΜΟΝΟΝ Η**

ΠΟΥΔΡΑ ΧΩΡΙΣ ΤΑΛΚ
MATITÉ

της ὁποίας ὅλα τὰ συστατικά εἶναι ματ σὰς ἐγγυάται, ἀκριβῶς, λόγω της συνθέσεώς της, αὐτὸ τὸ ἰδεώδες χρῶμα

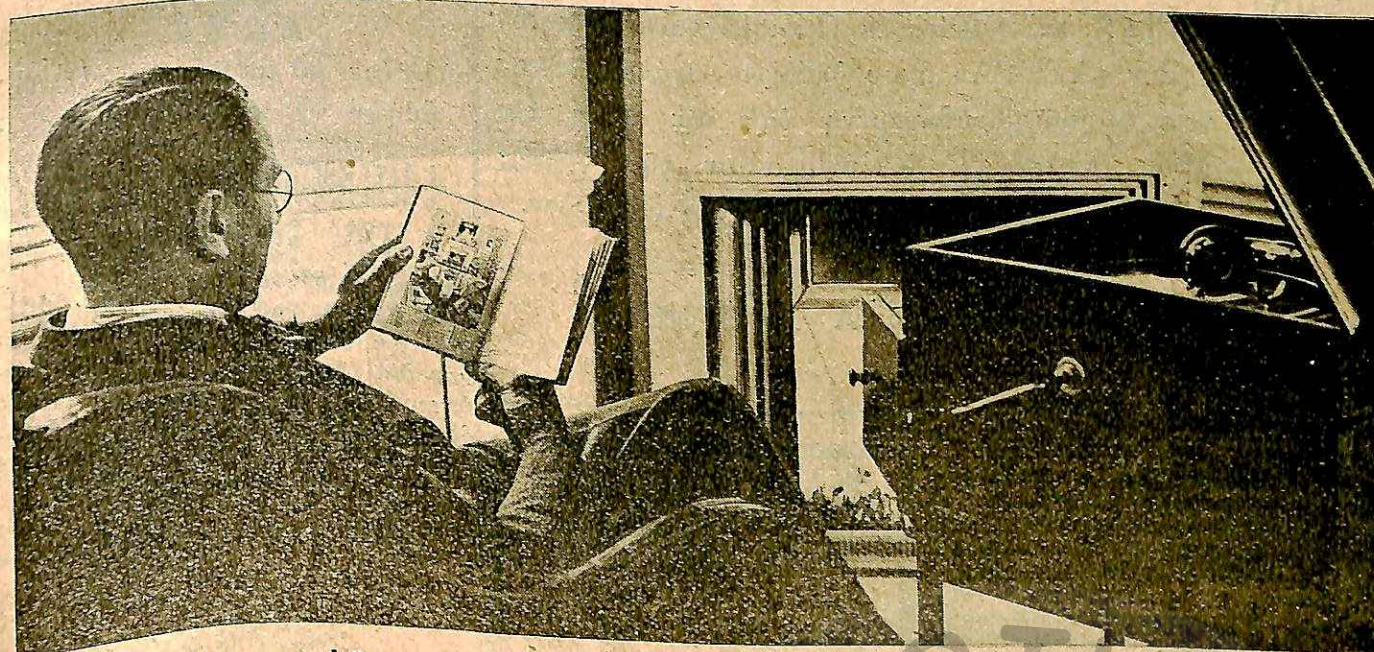
L.T.PIVER

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΗΝ
MAZY ME ΤΗΝ
ΚΡΕΜΑΝ
MATITÉ
"ΜΗΝΥΤΩΡ"

ΕΝΤΟΣ ΤΡΙΩΝ ΜΗΝΩΝ

ΜΑΘΕΤΕ

ΜΙΑΝ ΞΕΝΗΝ ΓΛΩΣΣΑΝ
ΜΕ ΤΗΝ ΜΕΘΟΔΟΝ LINGUAPHONE

Γρηγορώτερα παρ' ὅσον φαντάζεσθε θά γίνετε κάτοχος τῶν ξένων γλωσσῶν. Ἐντὸς τριῶν μηνῶν τὸ πολὺ δύνασθε τώρα νὰ μάθετε, τὰ Γαλλικά, τὰ Ἀγγλικά, τὰ Γερμανικά ἢ οἰανδήποτε ἄλλην ξένην γλῶσσαν. Ἐχετε ἐπὶ τέλους, τὸ ἀριστον μέσον διὰ νὰ τὸ ἐπιτύχετε. Εἰς πᾶσαν ὥραν και στιγμὴν, με τὴν ἡσυχίαν σας, μέσα στο σπῖτι σας, ἐσεῖς, εἴτε μόνος, εἴτε μαζί με

τοὺς δικούς σας, ἡμπορεῖτε νὰ διδάσκεσθε ἀπὸ ἐξόχους και παγκοσμίου φήμης καθηγητάς. Θὰ τοὺς ἀκοῦτε και μαζί μ' αὐτοὺς θά προφέρετε ἀπαίσιως και θά τονίζετε τελείως τὰς λέξεις και τὰς φράσεις, ὅπως προφέρουν και τονίζουν αὐτοί. Κι' ἔτσι χωρὶς καν νὰ τὸ καταλάβετε, θά μάθετε οἰανδήποτε ξένην γλῶσσαν.

Όνομα.....
Διεύθυνσις.....

Επάγγελμα.....

Πρὸς τὸ Ἰνστιτοῦτον **LINGUAPHONE**
Πανεπιστημίου 6 - Ἀθήνας

Παρακαλῶ νὰ μοῦ ἀποστείλετε τὸ λεπτομερὲς τεῦχος σας, διὰ τὴν μέθοδον **LINGUAPHONE**,
(1) Μὲ ἐνδιαφέρει ἡ..... γλῶσσα.

Διὰ νὰ πληροφορηθῇτε πλήρως και τελείως διὰ τὴν Μέθοδον **LINGUAPHONE** δύνασθε ἢ νὰ προσέλθετε εἰς τὰ γραφεῖα μας—Πανεπιστημίου 6—ἢ ἂν προτιμάτε, νὰ μᾶς ταχυδρομήσετε τὸ παραπλεύρως δελτίον και θά σας ἀποστέλωμεν ἀμέσως ἐν λεπτομερὲς ἐπεξηγηματικὸν τεῦχος της Μεθόδου **LINGUAPHONE**.

LINGUAPHONE

ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ ΣΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΟΔΟΣ ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ 1 (ΚΑΠΝΙΚΑΡΕΑ)

“ΑΣΤΡΑ”

Τὰ τελευταῖα μοντέλλα (PATRON, CROQUIS) σὲ TOILES ἀπ' εὐθείας ἐκ Παρισίων μόνον εἰς τὸν Οἶκον «ΑΣΤΡΑ» ὅπου ὑπάρχει μεγάλη ἐκθεσις νεωτερισμοῦ διευθυνομένη ὑπὸ τῆς ἰδίας τῆς Mme «Ἀστρα» διπλωματούχου τῆς "ACADEMIE D'ARTS", Κοπτικῆς καὶ Ραπτικῆς τῶν Παρισίων.

ΔΙΔΟΝΤΑΙ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΚΟΠΤΙΚΗΣ

ΚΥΡΙΑ!

Σὰς συνιστοῦμεν νὰ βάφετε μόνη σας τὰ φορέματά σας, τὰ μαλλιά, τὰ νήματά σας ὡς καὶ τὴν ψάθην σας μόνον μετὰ τῆς γνησίας καὶ παγκοσμίου φήμης Γερμανικῆς Βαφῆς «ARTI», διότι οὕτω μόνον θὰ εἴηθε βεβαία διὰ τὴν ἐπιτύχου ἀπολύτως εἰς τὴν βαφήν καὶ χωρὶς νὰ ὑποστῇ τὴν παραμικρὰν φθοράν τὸ φορέμα σας. Μία βαφή διὰ νὰ εἶνε καλὴ δὲν ἀρκεῖ μόνον τὸ νὰ βάφη τὸ ὕφασμα, ἀλλὰ πρέπει πρὸ παντὸς καὶ νὰ μὴ τὸ καταστρέφῃ. Παλαιὸν φόρεμα βαφὴν μετὰ «ARTI», οὐδέποτε ἀναγνωρίζεται ὡς βαμμένον. Αἱ βαφαὶ «ARTI» οὐδέποτε ξεβάφουν.

Αἱ βαφαὶ «ARTI» πωλοῦνται στὰ φαρμακεία καὶ ἐμπορικὰ τῆς συνοικίας σας, εἰς 61 μοντέρνους χρωματισμούς.

MENTIΟΥΜ
ΕΛΠΙΣ ΠΑΥΛΑΤΟΥ

Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν,
ἐπιστημονικῶς κατηρτισμένη,
Λέχεται ὁδὸς Κρήτης 6, πύ-
ροδος ὁδοῦ Διοσίου, Στάσις
Σουρμελή. Τηλέφ. 29.045

Πὲ τὰς βαφὰς ARTI οὐ-
δέποτε θὰ ἀποτύφετε
εἰς τὴν βαφήν τῶν φο-
ρεμάτων σας

MENTIΟΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΖΑΚΥΝΘΙΝΟΥ

Ἑταιρείας Ψυχ. Ἐρευνῶν.
Λέχεται καθ' ἑκάστην Ὁ-
μήρου 46. Τηλέφ. 28.129

Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ

Μεταδοτικῶν καὶ δερματικῶν
Νοσημάτων

Ὁδὸς Μάγερ 23α—Τηλ. 25 532

Ἰδιαίτερον διαμέρισμα δι' ἑκάστον
ἀσθενῆ.

ΣΠΥΡΟΣ ΧΡΥΣΑΪΔΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ

ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ & ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ

Τέως Βοηθὸς ἱατρὸς ἐν τῷ Νοσο-
κομείῳ «Εὐαγγελισμός»

Ἐπισκεψίς ἐν τῷ Ἱατρικῷ
καθ' ἑκάστην 4-6 μ.μ.

Ὁδὸς Σωζοῦπόλεως ἀριθ. 27
Τηλέφωνον 81 014

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Ὁ Ἱατρὸς Κ. ΑΝΑΓΩΣΤΙΔΗΣ ἰ-
δρυτὴς τοῦ αἰσθητικοῦ κέντρου ELYSEE
τῶν Παρισίων, δέχεται ὅλας τὰς δυσμορ-
φίας, οὐλὰς, στίγματα, ἀγγειώματα, ἐγ-
καύματα κ. λ. π. ὅλας τὰς αἰσθητικὰς ἐγ-
χειρήσεις.

ΤΗΝ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΝ
ἄνευ ἡλεκτρολύσεως, ἄνευ πόνου, ἄνευ στίγ-
ματος ὀριστικῶς.

Βερανζέρου 12α — Τηλ. 31.434
ΔΙΤΣ

Μὲ τὴν βαφήν

ARTI

οὐδέποτε θὰ ἀποτύφετε εἰς τὴν
βαφήν τῶν φορεμάτων σας.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΙΧΩΣΕΩΣ

Ριζική, ἀνώδυνος καὶ ἄνευ οὐδε-
μίας βλάβης τοῦ δέρματος ἀφαίρε-
σις τῶν ἱριχῶν ἐπιτυγχάνεται μό-
νον διὰ τῆς διαθερμοκοινοῦ κυλαιοῦ
ὑπευθύνως ὑπὸ ἐιδικῶ ἱατροῦ
ὁδὸς Κυδαθηναίων 19 (πύροδος
Φιλελ λήνων) 4—7½ μ μ
τηλέφ. 27.420

Ἀγοράζετε καὶ τροχίζετε ἐν γένει
ὅλα τὰ κοπτικά σας εἴ'η
εἰς τὸ Ἡλεκτροτροχεῖον

ΜΙΧΑΗΛ ΜΠΑΛΛΑΡΙΝΗ

ὁδὸς Δώρου 10 (πλατ. Ὁμονοίας) διότι
εἶναι τὸ μόνον κατάστημα ἐν Ἑλλάδι
ποῦ θὰ εὗρητε ξυράφια, ψαλίδια, ψαλι-
δάκια, μαγικιοῦς κ λ π. εἰς ἀρίστην
ποιότητα ὁπλοιστῶν ὅλων τῶν καλλιτέρων
ἐργοστασίων τοῦ

SOLINGEN

Διαρκὴς παρακαταθήκη ὅλων

τῶν εἰδῶν Κουρσίου

Πωλοῦνται μετὰ ἐβδομαδιαίας δόσεις.

6 ΚΑΡΤ ΠΟΣΤΑΛ ΔΡΑΧ 40
ΣΤΟ ΦΩΤΟ ΡΑΔΙΟ

ΓΕΩΡΓΑΛΑ

ΜΕΤΑΦΕΡΘΕΝ ΔΙΟΔΟΥ 63

ΜΙΑ ΣΥΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΓΝΩΣΤΟΥ ΚΟΜΜΩΤΟΥ Κ. ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΚΟΜΜΩΤΑΣ

Δοκιμάσατε τὸ νέον φάρμακον **COMPRIMÉ**
Περμανάντ τῆς

MME ASPLE

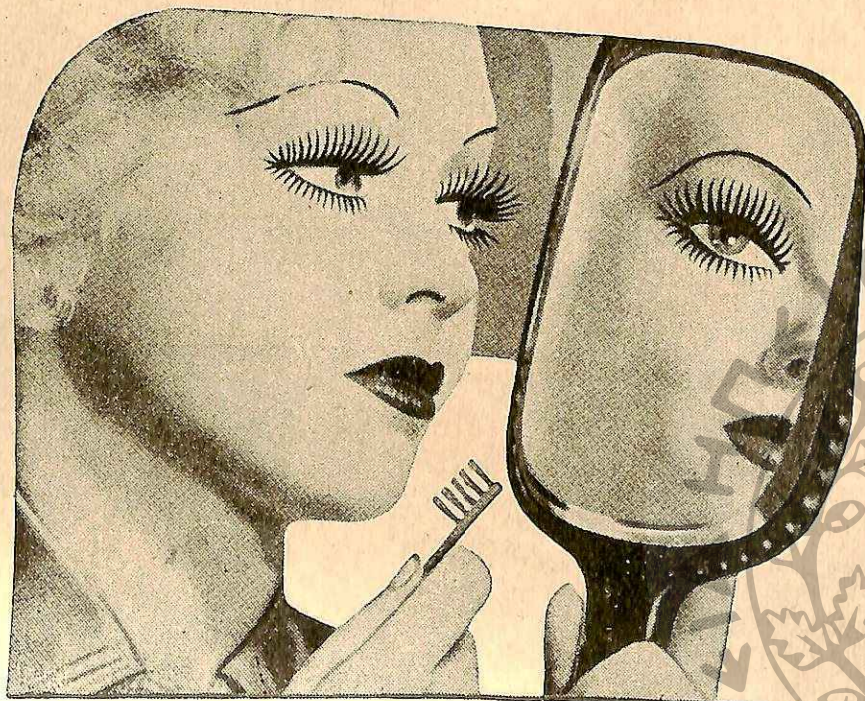
Εἶναι ἀνώτερον ὅλων εἰς ποιότητα καὶ σύνθε-
σιν, ὥστε ν' ἀποκρούῃ τὴν μεγαλυτέραν, καὶ
νὰ ἐνισχύῃ τὴν μικροτέραν θέρμανσιν.

Δίδει τὸ φυσικότερον ὄντουλάρισμα μεγάλης
διαρκείας.

Μία δοκιμὴ θὰ σᾶς πείσῃ

ΓΕΝ. ΑΝΤ. ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ
ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 11-ΤΗΛ. 27.975

ΜΟΝΟΝ ΤΟ ΝΕΟΝ COSMETIC ΤΗΣ MME ASPLE

Δυναμώνει, μεγαλώνει καὶ
καλλοπίζει τὰς βλεφαρίδας

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ
κομμωτήρια ἀντὶ δρχ 30
τὸ κυτίον.

ΓΕΝ. ΑΝΤ. ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ
ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 11
ΤΗΛ. 27.975